

ЖИВОТ НА ВЪРХА

Скъпки

АНА ГОДЪРСЪН

enthusiast

АНА ГОДБЪРСЪН КЛЮКИ

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Слуховете и клюките около трагичната смърт на Елизабет Холанд — най-популярната девойка във висшето общество на Манхатън — се разпространяват с пълна сила. Погледите на аристократи и новобогаташи са вперени в най-близките ѝ хора: сестра ѝ — Даяна, вече единствената надежда за спасение на разореното семейство; Хенри Скунмейкър — най-желания ерген в Ню Йорк и годеник на Елизабет; изкусителната Пенелопи Хейс, която се подготвя да заграби всичко, което приятелката ѝ Елизабет е оставила след себе си, включително Хенри; Лина Брод, бившата прислужница на Елизабет, която открива, че в свят, където парите и потеклото са изключително важни, клюките са най-новата валута.

Клюките превръщат стари приятели в противници и заплашват мнозина от висшето нюйоркско общество да разбият бъдещето си заради позорно минало.

След „Лукс“ в „Клюки“ нищо не е по-опасно от един скандал и по-ценно от добре пазена тайна...

На Джейн и Ник

В знак на благодарност

С тази книга имахме късмета да разчитаме не на един, ами на двама редактори. Благодаря на великолепната Сара Шандлър и на остроумната прелестна Фарин Джейкъбс, които работиха неуморно, за да стане поредицата по-голяма, по-интересна и да има по-добра логическа последователност. Благодаря на Джош Банс и Лес Морганстейн, които притежават магически сили. Благодаря и на Алисън Хени, Кристина Гилбърт, Мелиса Дитмар, Кристин Миранг и Джаки Грийнбърг, задето привлякоха толкова внимание към поредицата. Благодаря ви, Андия Си Юва, Алисън Данълти, Барб Фицсимънс и Рей Шапел, задето насочихте вниманието към красотата. Задължена съм и на Нора Пелицари и Лейн Дейвис, както и на всички в „Алой“, на Ели Хауърд, на Сюзан Кац, Кейт Джаксън и прекрасните хора от „Харпър Колинс“. Благодаря и на Нюйоркското историческо дружество, и на великолепните библиотекари в него. Благодаря и на Бен Търнър.

ПРОЛОГ

„Току-що ме поканиха на най-тайното, но и най-пищното празненство в Тъксидо Парк, спонсорирано от една от най-известните и влиятелни фамилии в Манхатън. Заклех се поне засега да пазя тайна, но тържествено обещавам на преданите си читатели да им разкажа подробностите в края на седмицата, когато всички ще разберат за какво става въпрос.“

Из колонката
„Игривият галант“, в. „Ню
Йорк Импириъл“, неделя,
31 декември 1899 г.

За обикновените хора в Ню Йорк вече не е изненада да виждат аристократите по улиците на града, да се отбиват за закуска в „Шери“ след някое шумно парти, на надбягвания с шейни в Сентръл Парк, великото място, на което демокрацията намира своето проявление. Тук, в провинцията обаче, е различно. Тук на богатите не им се налага да търпят унижението да ги следят хиляди очи. Тук, по снежните хълмове, на шейсет и четири километра западно от Манхатън, каквато и бизнес сделка да предстои, каквото и мошеничество да бъде разкрито, каквото и насилие да бъде извършено, то не може да ги докосне, защото в това затворено общество са допуснати единствено представители на богатите и благодетелстваните.

През тези последни мразовити дни на 1899 година изтънченият свят тихомълком се бе измъкнал от града на малки групи, точно според инструкциите на домакините. В навечерието на Нова година в Тъксидо Парк бяха пристигнали и последните, докарани със специален влак, и слязоха на частен перон. Цял следобед пристигаха специални влакове: единият беше натоварен с орхидеи, другият с хайвер и дивеч, в третия

бяха касите с шампанско „Руинарт“. Едва след това дойде ред на семейства Шърмърхорн и Скайлър, на Вандербилт и Джоунс. Посрещнаха ги кочияши, облечени в цветовете на „Тъксидо“ — зелено и златисто, стиснали прочутите звънчета от „Тифани енд Ко“, и поведоха гостите през току-що натрупания сняг към балната зала, където щеше да се състои сватбата.

Онези, които имаха вили тук — от къщите с шпиндели, обрасли с мъх и лишей — се прибраха да се поосвежат. Дамите бяха донесли наследствените си накити, обсипани с диаманти диадеми за косите, копринени ръкавици. Бяха приготвили да си облекат най-новите и красиви рокли, макар някои да негодуваха, че тоалетите им вече са познати от последния твърде тъжен сезон. Най-очарователната светска дама в града, госпожица Елизабет Холанд, се беше удавила в края на сезона на баловете и оттогава всички се чувстваха неловко и не смееха да се повеселят истински. Най-видните личности чакаха настъпването на януари, когато най-сетне можеха да отплават на круизи в Средиземно море и други места на изток. Сега обаче, непосредствено преди Нова година, се очертаваше неочаквано празненство и настроението отново бе празнично. Една или две от жените подхвърлиха шепнешком, докато си слагаха парфюм, че булката щяла да облече роклята на майка си, което щеше да придаде привкус на смирение на церемонията. От друга страна, това беше прекрасно извинение за гостите да се представят по-скромно.

Посрещаха ги портиери в ливреи и ги отвеждаха в балната зала, в централната част на клуба. Поднесоха им горещ пунш с ароматни подправки в чашки от ръчно изработен кристал, а те веднага отбелязаха, че балната зала на „Тъксидо“ е преобразена.

В средата на прочутия дансинг с паркет се намираше островче, обточено по края с розови пъпки. Беше издигната сватбена арка, обвита в хризантеми и момина сълза. Гостите влизаха, като обсъждаха изтънчеността и поканените високопоставени лица, успели да дойдат, макар всичко да бе организирано в последния момент, а поканите бяха изпратени по куриер преди няколко дни. Госпожа Астър, лицето ѝ скрито от черен воал, също присъстваше, след като бе пропуснала голяма част от сезона поради здравословни проблеми, които накараха хората да шушукат, че щяла да абдикира от трона като кралица на нюйоркското общество. Подпираше се на ръката на Хари Лир,

очарователният ерген, често хвален за умението си да води котилъон и да изрича красиви думи.

Семейството на Уилям Скунмейкър също беше тук и в момента се промъкваша към предните редове, а младата госпожа Скунмейкър — втората, която носеше прочутата фамилия — не спираше да изпраща на гостите въздушни целувки, бухваше русите си къдрици и гласеше рубинената си тиара. Тук бяха и семейство Кътинг, чийто единствен син, Едуард „Теди“ Кътинг, бе най-добрият приятел на сина на Уилям, Хенри Скунмейкър, въпреки че от средата на декември случаите, в които двамата бяха излизали да се повеселят, се брояха на пръсти. В залата бяха и Корнилиъс „Нийли“ Вандербилт III и съпругата му Грейс, по баща Уилсън, която като дебютантка всички сочеха с пръст като твърде напориста и едва не стана причината съпругът ѝ да бъде обезнаследен. Сега приличаше на кралица, облечена в кадифе, обточено с дантела, кестенявата ѝ коса беше оформена на сложни букли — истинска Вандербилт. Сред богатите, известни и влиятелни — над сто човека, много по-внимателно подбрани, отколкото четиристотинте гости, поканени в старата бална зала на госпожа Астър — имаше едно семейство, чието отсъствие забелязаха всички.

За мнозина това беше странно и когато зазвуча музиката и възвести, че церемонията ще започне всеки момент, един или двама от гостите зашепнаха предположения за отсъствието им. Междувременно отвън долиташе воят на вятъра. Ледените висулки от стрехите блестяха. Последните гости бяха отведени до определените местата и тогава кумовете в черни фракове се насочиха напред.

Последният, Теди Кътинг, се извърна назад, за да се увери, че приятелят му е готов. Музиката зазвуча и гостите закимаха одобрително, когато видяха Хенри Скунмейкър, тъмната му коса, сресана на една страна, по красивото му лице личеше новопридобитата зрелост, докато заемаше мястото си край олтара. Нервност ли бе сковала известния непукист? И той, както и всички останали се обърнаха към пътеката, където бяха застанали най-красивите дебютантки в Ню Йорк, облечени в лъскав син шифон, поеха бавно напред по розовите цветчета, една след друга, за да застанат в предната част на балната зала, като се стараеха да прикрият момичешките си усмивки.

Зазвучаха началните акорди на химн на Вагнер и великолепната булка застана под отрупаната с цветя арка. Красотата на момичето бе забележителна и дори хората от семейството и приятелите ѝ зашепнаха. Беше облечена в дантелената сватбена рокля на майка си, стиснала огромен букет бели цветя. Лицето ѝ бе скрито от богато бродиран воал, но тя вървеше към олтара без колебание и притеснение.

Тъкмо заставаше до Хенри, когато вратата се отвори, в залата нахлу задъхан човек от персонала и зашепна трескаво на ухото на жената до входа. Вихърът от леден въздух бе последван от ахване и едва доловим шепот, подет от неколцина гости, а сетне и от останалите, докато залата не зажува, а свещеникът прочисти гърло, за да даде знак, че церемонията трябва да започне. Младоженецът плъзна поглед към вратата. Дори булката се напрегна.

Гласът на преподобния огласяше залата, макар гостите да бяха завладени от безпокойство и дори страх. Привилегированите бяха застигнати от тревога дори тук, в топлия палат, и то събрали се да отпразнуват брака на най-изключителните от своята класа. Поканените бяха повдигнали вежди, отворили уста. Сякаш проблемите на града, от който бяха избягали, неочаквано ги бяха застигнали. Нещо се беше случило и то завинаги щеше да промени спомените им за последните дни на 1899 година.

ПЪРВА ГЛАВА

„След смъртта на госпожица Елизабет Холанд — една от любимките на обществото — Ню Йорк беше завладян от униние и пометен от снежната виелица, която забушува в края на ноември и загърна града в бяла пелена. Елегантният Ню Йорк обаче нямаше да загърби надеждата за зимни вечери в операта и весели котилйони. Погледите ни неведнъж бяха привлечени от изисканото държание на госпожица Пенелопи Хейс, най-добрата приятелка на госпожица Холанд през краткия ѝ живот. Възможно ли е госпожица Хейс да е наследила усета ѝ към безупречно поведение и нейното добро сърце?“

От „Сите Чатър“,
петък, 15 декември 1899 г.

— Извинете, госпожице, вие ли сте, наистина?

Денят беше ясен, мразовит и докато Пенелопи Хейс се обръщаше бавно наляво, където тълпата се беше събрала на тясната калдъръмена улица, я обгърна валмо бял дъх. Насочи бистрите си сини очи към ведрото лице на момиче, което едва ли беше на повече от четиринайсет. Сигурно беше излязло от грозните разкривени къщи, които се издигаха плътно една до друга зад насъбралото се множество. От покривите им висяха черни жици като панделки, спуснали се от небето. Момичето беше облечено в черно палто, а розовите ѝ бузи се бяха превърнали в червени петна от студа. Пенелопи срещна погледа ѝ и разтегли пухкавите си устни в топла усмивка.

— Да, аз съм. — Вирна брадичка и изпъна рамене, за да подчертае изящното си лице и безупречна кожа. Едно време я

познаваха като хубавката дъщеря на новобогаташ, но напоследък бе започнала да се облича в пастелни цветове и бяло, цветовете, които предпочитаха най-скромните и сериозни момичета на нейната възраст, за да бъде приета по-сериозно, но днес, понеже знаеше в какво състояние са улиците, по които ѝ предстоеше да минава, се беше спряла на по-тъмни нюанси. Протегна скритата си в ръкавица ръка и се представи: — Аз съм госпожица Хейс.

— Работя при „Уайнгартън“, кожарите — продължи плахо момичето. — Виждала съм ви веднъж или два пъти от задната стаичка.

— Значи трябва да ти благодаря за обслужването — отвърна мило Пенелопи. Приведе се напред в нещо като поклон, въпреки че заради твърдата висока яка на тъмносиньото палто ѝ бе трудно да движи свободно глава. Отново вдигна поглед към очите на момичето и бързо попита: — Искаш ли пуйка?

Процесията вече я беше подминала. Оркестърът изпълняваше коледни песни и вървеше към следващата улица, а тя чуваше как гласът на застаналия непосредствено зад оркестъра господин Уилям Скунмейкър гърми по мегафона. На зяпачите, струпали се на улицата, той пожелаваше весели празници и дискретно им напомняше, че е платил лично за празничния парад. Идеята наистина беше негова, плати за оркестъра, за пътуващата библейска сцена и храната, уговори се с видни дами и дебютантки да раздават лакомства на бедните. Именно те бяха атракцията, мислеше си Пенелопи, когато се обърна към верния си приятел Айзак Филипс Бък, за да бръкне в огромната торба от зебло, която той носеше.

Дори през велурените ръкавици и вестника, в който бе опаковано месото, усети студената и лигава пуйка. Беше я гнус и се постара да не показва колко ѝ е неприятно, докато се обърна с обещания подарък за Коледа. Момичето погледна увитото във вестника месо и усмивката ѝ угасна.

— Вземи — подкани я Пенелопи, като се насили да не се отдръпне. Отчаяно ѝ се прииска момичето да вземе пуйката. — За теб и семейството ти. За Коледа е. От семейство Скунмейкър... и от мен.

Времето сякаш спря, но усмивката на момичето се върна и то май зина от удоволствие.

— О, госпожице Хейс, благодаря ви! От мое име... и... и... от името на цялото ми семейство! — Пое тежката птица от ръцете на

Пенелопи и се обърна към приятелите си в тълпата. — Вижте! — изписка. — Госпожица Пенелопи Хейс ми даде пуйка, специално за мен!

Приятелите ѝ ахнаха, когато видяха мечтаната птица, и срамежливо заоглеждаха момичето в палто, шито по поръчка. Имаха чувството, че я познават от прочетеното за нея в клюкарските вестникарски колонки. Сега тя беше застанала пред тях, готова да заеме освободеното от Елизабет Холанд място, което по право ѝ принадлежеше след трагичната смърт на най-добрата ѝ приятелка. Всъщност Елизабет не се беше удавила, беше жива — факт, добре известен на Пенелопи, защото лично бе помогнала на „непорочната“ госпожица Холанд да изчезне, за да се отдаде на ласки с прислужника, по когото беше хлътнала. По-важното бе, че Пенелопи можеше да си върне онзи, който си беше неин — годеникът, когото Елизабет изостави. Възходът ѝ беше почти завършен, след като най-видните матрони в обществото, както и вестникарските хроники намекваха, че напоследък почти е успяла да се превърне в Елизабет.

Преди Пенелопи нямаше особено да се зарадва на подобни твърдения — според нея проявите на доброта бяха просто прекалени — но сега вече започваше да забелязва предимствата на подобно поведение.

Пенелопи се наслади още миг на обожанието на момичето, като си позволи очите ѝ да отразят усмивката, и се обърна към Бък, който се открояваше сред останалите в сив кариран костюм, кехлибареножълта риза и палто от боброва кожа, което пазеше от студа добре закръгленото му тяло.

— Веднага ме измъкни оттук — прошепна тя. — Цял ден не съм виждала Хенри, студено ми е и ако се наложи да докосна още една...

Бък я накара да замълчи с многозначителен поглед.

— Ще се погрижа за всичко.

Той имаше нежни черти, омекотени от месестото му лице, руси вежди, извити така, че му придаваха вид на спокоен човек. Покрай тях минаха още няколко дами в широкополи шапки и палта с елегантни ревери, последвани от оркестър. Пенелопи погледна напред, откъдето се разнасяше гласът на стария Скунмейкър, и реши, че синът му, Хенри, с тъмните очи и закачлива походка, със сигурност е до него. Сърцето ѝ трепна. Обърна се към Бък, който вече бе измислил план.

Приятелят ѝ беше над метър и осемдесет, изглеждаше внушителен и сега изпъна рамене, за да защити момичето, което не пропускаше случай да се възползва от предаността му. Не бе роден в богато семейство — макар да твърдеше, че е роднина на богатия клан Бък, които живееха в огромни къщи в долината на Хъдсън — но бе незаменим, когато трябваше да се организира парти, и затова често получаваше безплатни фини и ценни вещи. Пенелопи спусна воалетката и го последва през тълпата. Щом си проправиха път, Бък остави на земята неудобната тежка торба с пуйки и помогна на Пенелопи да се качи в карета, спряла наблизко.

Бък заобяснява нещо на кочияша, а тя се настани на плюшената седалка и въздъхна. Вътре всичко бе меко като пух и всяка повърхност, до която се докосваше, беше от злато. Пенелопи усети как се отпуска: ето всичко си идваше отново на мястото. Свали ръкавиците с един замах и ги изхвърли през прозореца на каретата. Бък погледна към калната локва, в която паднаха, прекрачи и се качи до Пенелопи. Щом потеглиха по неравния път, той се приведе напред и извади лъскава дървена кутия изпод седалката.

— Велурени ръкавици ли? — попита я. — Ако предпочиташ, да ти извадя копринени.

Пенелопи погледна фините си пръсти и потри длани. Повечето момичета като нея, чиито бащи бяха индустриалци, президенти на банки или оглавяваха собствени застрахователни империи, сменяха ръкавиците си по три или четири пъти на ден, докато обикаляха от едно чаено парти на друго, след това на вечеря или на музикална вечер за отбрани гости. Пенелопи обаче бе убедена, че нейните ръце са много по-хубави, затова сменяше ръкавиците си по десет, дори единайсет пъти. Никога не слагаше втори път същия чифт, макар напоследък новопоявилата се у нея добрина да я караше да ги подарява.

— Велур. Голям студ е навън, а и не се знае кого ще срещнем по пътя.

— Така си е — съгласи се приятелят ѝ, докато вадеше ръчно изработен чифт ръкавици. — Особено когато аз давам инструкции на кочияша.

— Благодаря ти. — Пенелопи си сложи ръкавиците и отново се почувства прекрасно.

— Днес просто се влюбиха в теб — подхвърли доволно Бък.

— Иска ми се да не беше чак толкова противно. — Пенелопи отпусна красивата си глава назад, върху кадифето. — Питам се, колко бедняци може да понесе Ню Йорк? На тях не им ли писва да се тъпчат с пуешко? — Притисна облечените във велурени ръкавици пръсти към високите си изваяни скули. — Лицето ме заболя от толкова усмивки.

— Адски досадно е непрекъснато да се правиш на добър. — Бък замълча. — Ти обаче имаш набеязана цел — продължи дипломатично той.

— Така е — съгласи се Пенелопи. — Имам.

В този момент каретата спря и Бък се подпря на златния прозорец. Пенелопи се приведе към него и забеляза, че са в началото на парада, точно пред лидера. Уилям Скунмейкър, висок и широкоплещест, беше облечен в черен костюм. До него бе втората госпожа Скунмейкър, с моминско име Изабел де Форд, все още млада, сега облечена в кожи и дантела. Бяха застанали пред една от бедняшките къщи и спряха, когато видяха, че каретата препречва пътя им. След малко Хенри се изравни с тях.

Пенелопи притаи дъх, щом го зърна. Преди виждаше Хенри Скунмейкър почти всеки ден, но това бе по времето, когато двамата бяха интимни и бяха опознали всички тайни кътчета на семейните си домове, макар подобно поведение да бе непристойно за неомъжено момиче от висшето общество. Бяха правили неща, за които всеки бе наясно, че девойки като Елизабет Холанд никога не биха извършили, но един ден Хенри съобщи, че бил сгоден за госпожица Холанд. Каза го на парти, на което беше поканена и Пенелопи. Направо да си изповръщаш червата, което въпросната госпожица направи, веднага след като чу новината.

Както можеше да се предполага, всички се отнесоха с изключително разбиране към бурната ѝ реакция на противната новина. Бък ѝ помогна да се справи. Изтъкна, че дъртият Скунмейкър е бизнесмен с огромни амбиции — най-значимата е да стане кмет на града — и със сигурност е искал съпругата на сина му да бъде колкото представителна и добродетелна, толкова и харесвана от хората. Пенелопи бе твърдо убедена, че ако Елизабет бе способна на нещо, то тя не ѝ отстъпваше в нито едно отношение, затова се зае да се превърне в желана снаха.

Оттогава рядко виждаше Хенри и сега, щом го мярна, имаше чувството, че получава свръхдоза. Слабото му стегнато тяло беше в черно, а под сянката на цилиндъра различи аристократичната му брадичка. На лявата ръка все още носеше жалейна лента, която Пенелопи забеляза, докато се опитваше да му внуши да погледне към нея. Уверена бе, че ще я погледне. След малко той наистина вдигна очи към нея. Пенелопи задържа погледа му с цялата скромност, на която беше способна, усмихна се загадъчно и спусна воала над лицето си.

— Прекрасен парад, господин Скунмейкър! — провикна се тя и положи ръка върху наполовина спуснатия прозорец.

Докато се отпускате на плюшената седалка, чу Бък да нарежда на кочияша да потегли. Дори не се поинтересува накъде са тръгнали. Мислеше за Хенри и как в най-скоро време ще забрави да скърби за Елизабет. Беше сигурна, че в момента гледа след нея и си припомня що за момиче се крие зад целомъдрието и какво е имало между тях. Този път нямаше да има целувки, откраднати в неосветени коридори. Нямаше да има тайни срещи, никакви унижения. Този път всичко щеше да е истинско.

ВТОРА ГЛАВА

„Напоследък социалните лидери на града са насочили вниманието си към една от тях. Госпожа Холанд — пред чиито преценки и вкус навремето се прекланяха дори най-високопоставените — скърби за съпруга си почти година, но отсъствието ѝ от обществената сцена все още се забелязва. Напоследък се чуват намеци, че богатството на Холанд се е стопило през годините, че семейството на покойния господин Едуард живее на границата на бедността в дома си край Грамърси Парк. След смъртта на по-голямата ѝ дъщеря, прелестната Елизабет, на която предстоеше брак с господин Хенри Скунмейкър, госпожа Холанд със сигурност обмисля възможността да омъжи по-малката си щерка, Даяна, която на шестнайсет все още е твърде млада и си позволява да излиза без шапка.“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюз ъв дъ Уърлд Газет“, петък, 15 декември 1899 г.

Моравите голи клони на дърветата се въртяха около замръзналото езерце в Сентръл Парк, щръкнали хоризонтално между натежалото сиво небе и хората с поруменели от студа бузи. Панорамата се завихряше все по-бързо, докато най-сетне, напълно неочаквано, Даяна Холанд заби носа на едната кънка в леда и се закова на място. Пое си жадно дъх и усети безмерна радост, че е жива и е навън, на свеж въздух.

В същия момент съгледа господина, който я беше извел този следобед, Пърсивал Кодингтън.

— Госпожице Холанд — извика той и се заклатушка към нея.

Даяна изпитваше непреодолимо желание да е далече от Пърсивал, но се страхуваше за него — както и за всеки, който попаднеше близо до него — защото туловището се подхлъзна на кърките и размаха ръце в отчаян опит да запази равновесие.

Девојката едва се удържаше да не избухне в смях. Пърсивал — както сама откри този следобед — не понасяше смеха. Посрещна всичките ѝ смешки и закачки нацупено, свъсил вежди, и на няколко пъти изтъкна, че не се била държала както подобавало на млада дама, която желае да се омъжи. В подобен момент не ти остава друго, освен да се засмееш, макар въпросната млада дама да положи огромни усилия да остане сериозна. За да го разсее от киселото изражение, изписало се по лицето му, любезно му подаде ръка.

— Госпожице Холанд — повика я отново Пърсивал и стисна ръката ѝ.

Тя бе особено доволна, че два чифта ръкавици делят дланта ѝ от неговата, и се помоли безмълвно да не я повлече след себе си, когато тупне на леда.

— Господин Кодингтън, сестра ми беше и за мен все още е госпожица Холанд. Предпочитам да ме наричат госпожица Даяна.

Пърсивал, чиято коса приличаше на мазно кече, а ноздрите се разширяваха по изключително противен начин, сведе почтително очи. Не беше честно Даяна да изрича подобни думи. През последните два месеца малката сестра се преструваше на опечалена, на обзета от дълбока меланхолия, но всъщност нито скърбеше, нито бе унила. Чувстваше се длъжна да се възползва от загубата на по-голямата си сестра, тъй като поради бързото заминаване на Елизабет от Ню Йорк се наложи да търпи следобеди като днешния, прекарани в компанията на богати и желани ергени. Щом майка им се съвзе от първоначалния шок, че Елизабет вече я няма, насочи амбициите си за изгоден брак от по-голямата към по-малката си дъщеря. Дори не се замисляше за здравето си, което през есента се беше влошило значително.

Именно госпожа Холанд настоя Даяна да приеме поканата на Пърсивал да отидат и покарат кърки и дъщерята беше сигурна, че е така — майка ѝ беше измислила подобно развлечение. Пърсивал беше

неподходящ по много причини, но най-важната беше, че сърцето на Даяна принадлежеше на друг. Госпожа Холанд обаче не проявяваше никакво търпение към подобни глезотии.

Беше типично в стила на Елизабет да изчезне от живота на Даяна в момент, когато най-сетне имаше нещо интересно за разказване. Бе принудена да инсценира смъртта си, понеже беше влюбена в Уил Келър, който работеше като кочияш на семейство Холанд и беше толкова хубаво момче, че Даяна неведнъж се беше питала какво ли е да се целува с него. За да инсценира удавянето си в река Хъдсън, на Елизабет ѝ се беше наложило да помоли за помощ невярната си приятелка Пенелопи Хейс, след което по-голямата сестра беше заминала за Калифорния, за да потърси любимия си. Откакто научи за романтичните чувства на сестра си, Даяна имаше бегла представа къде се намира Елизабет.

Докато обзетата от непреодолимо любопитство Даяна я прикриваше, осъзна, че съвсем не е подходяща за брак.

Плъзна тъжен поглед, както се пързеляше до Пърсивал, към щастливите хора в дебели палта. Каза си, че ако си придаде вид на достатъчно измъчена, кавалерът ѝ ще престане да се опитва да разговаря с нея. Сведе сърцевидното си лице и блесналите си тъмни очи и съгледа пукнатината в леда.

— Извинете, задето отново ви напомних за госпожица Холанд — заяви колебливо Пърсивал, а Даяна го затегли настрани, към края на езерцето. Вече усещаше как потта от дланта му прониква през плетената ръкавица. Сравни го, макар да не искаше, с избраника на сърцето си — който превъзхождаше Пърсивал във всяко отношение — и така засили желанието си да се отдръпне. — Не си приличате особено, но това съвсем не означава, че не заслужавате съчувствие.

— Всичко е наред. — Даяна потисна раздражението си, когато чу забележката, и реши, че няма начин да приема втора покана от него. Разликите със сестра ѝ изобщо не го бяха възпрели тайно да я оглежда. Тя се оттласна напред, увеличи скоростта на пързеляне, а тромавият непохватен Пърсивал Кодингтън се заклатушка зад нея. Девојката скришом се обърна назад и се насили да се усмихне бавно и приканващо. — Не можете ли по-бързо, господин Кодингтън?

Бащата на Пърсивал беше индустриалец, а майка му — доста семплата трета дъщеря на клон от семейство Ливингстън, болна от

туберкулоза. На всеки, който обърнеше някакво внимание на най-големия син на семейството, ставаше ясно, че е наследил качествата си по майчина линия. Откакто Пърсивал наследи богатството на баща си, не се беше отличил с абсолютно нищо нито в бизнеса, нито в обществото, макар да бе известен с колекцията на оръжия от чуждестранни култури. Не беше нито смел, нито особено подвижен. Даяна все така се пързеляше напред, когато чу детски викове, далечна музика, забеляза дърветата и небето, и студът започна да намалява. Сега вече се движеше по леда с цел, и усети как мускулите на прасците ѝ се затоплят, докато кънките се оттласваха от леда. Отново наближи пукнатината и през нея забеляза тъмната вода отдолу.

Даяна се усмихна по-хладно на Пърсивал, плъзна се напред, след което протегна ръка назад. Скри намерението си, като се завъртя и продължи да се пързеля назад. Пърсивал я наблюдаваше през присвитите си раздалечени очи и за момент ѝ се стори възхитен от номера, който тя направи. След малко размаха ръце в опит да запази равновесие и се изясни, че няма представа как да направи същото завъртане. Кънките го носеха напред и щом разбра накъде се е отправил, лицето му замръзна от ужас. Даяна не изчака да види как ще падне. Продължи да се движи назад през тълпата, а лъскавите ѝ кестеняви къдрици обгърнаха острата ѝ брадичка.

Чу виковете за помощ и забеляза, че хората се втурват към мястото, където беше пукнатината в леда. Успокои се, че Пърсивал ще бъде добре. Притисна уста с плетената ръкавица и се изкиска. Сега вече се чувстваше по-лека на леда и изключително доволна от себе си, задето бе успяла да покаже на господинчото, че макар да не бе толкова подходяща партия, колкото сестра си, не беше за продан. Кратко накисване в ледената вода щеше да избие от главата му намерението да се жени за която и да е от сестрите Холанд. Съжаляваше единствено, че Хенри Скунмейкър го няма, за да оцени как се беше отървала от досадника.

От цял месец не бе разговаряла с Хенри. Той скърбеше за Елизабет, макар годежът им да не беше по любов, и нямаше представа, че е жива. За него смъртта ѝ беше истинска и го беше отрезвила. Единствено искрено обичаше Даяна. Поне така ѝ се стори преди месец, последния път, когато младият Скунмейкър посети майка ѝ и леля ѝ Едит — поредното мъчително гостуване, при което никой не

изричаше дума, докато седяха смълчани и пиеха поизстинал чай. Положително все още я обичаше. Даяна беше сигурна в чувствата му.

Тя стигна до брега на езерото и се качи по няколкото неравни стъпала, за да седне на дървена пейка. Тълпата беше образувала тъмна стена около мястото, на което пусна ръката на Пърсивал. Всичко зад тях се белееше, а сградата „Дакота“ се издигаше зад дърветата. Наведе се и бързо развърза кърките, а преди още да ги свали, някакво момче се втурна от близката барака и донесе черните ѝ кожени ботуши. Бръкна в джоба да му даде бакшиш, но изглежда то не искаше да пропусне и секунда от разиграващото се на леда и не изчака парите. Никой не можеше да устои на нещастията.

Тъкмо бе обула ботушите, когато зърна мъж да се отделя от тълпата и да се отправя към нея. Беше с руска кожена шапка и бежов костюм, който не беше достатъчно топъл за пързаяне по леда, беше прибрал ръце зад гърба си, което направи огромно впечатление на Даяна — също както заставаше Хенри. Едва когато забеляза, че раменете му са прекалено широки, за да е Хенри, и е по-едър, усети да я завладява тъга, сякаш някой я бе изтръгнал против волята ѝ от прекрасен сън.

Мъжът спря на няколко метра от нея, повдигна шапката си и ѝ кимна. Налетите му бузи, острият нос и гъсти вежди — наподобяваше на космат паяк — се сториха познати на Даяна; косата му беше тъмна, късо подстригана, а очите му не пропускаха нищичко. Той пак нахлупи шапката си и заговори:

— За съжаление, придружителят ви няма да успее да ви изпрати.

— Така ли? — отвърна невинно Даяна. — Значи затова е цялата шумотевица.

— Аз съм Дейвис Барнард — продължи той, приел думите ѝ за чиста монета, и ѝ подаде ръка. — Да ви закарам ли?

— А, господин Барнард — произнесе името и се сети. — Вие списвате колонката „Игривият галант“, нали така?

Новият ѝ познат се усмихна на една страна и кимна. Преобу се и двамата мълчаливо поеха към фойтона му. Даяна знаеше, че е неприемливо да я придружава мъж, когото почти не познава, но се смяташе за различна от останалите, а и открай време се чудеше какво представляват вестникарите. Едва когато се отпусна на седалката и се сгуши под топлото одеяло, той заобяснява:

— Ще ви призная, че бях невероятен почитател на сестра ви, по-голямата госпожица Холанд...

Конете потеглиха.

— Да, спомням си. — Даяна знаеше, че е най-добре да замълчи, но не устоя. — Пишехте прекрасни неща за нея. Мама много се радваше.

— Каква трагедия — рече той и принуди Даяна да си придаде унил вид, както често се случваше през последните месеци. — Много ми е трудно да пиша за вашето семейство след смъртта на сестра ви.

Даяна не бе сигурна за какво намеква и предпочете да замълчи.

— Независимо от всичко, продължавам да чета материалите, които публикуват за вас. Днешната статия в „Газет“ например, в която подхвърлят, че... — замълча и погледна Даяна, за да види реакцията ѝ.

Тя усети как бузите ѝ пламват и не се опита да прикрие раздразнението си. Истина бе, че семейство Холанд, едно от най-старите и видни семейства в Манхатън, в момента имаше значителни финансови трудности и макар Даяна да твърдеше, че материалното не я интересува, не понасяше да я съжаляват.

— Какво подхвърлят? — попита разгорещено девойката.

— Няма значение. Наистина няма значение. — Барнард подпря брадичка на едрата си длан и я погледна. — Въпросът е, че вие сте издънка не на един, а на два стари рода, и дори някои журналисти да пишат безпочвени твърдения за вас, семейство Холанд все още са сред най-видните личности. Затова ми е особено приятно, че се запознахме. Казвам ви го с молба, ако чуете нещо интересно, което може да се окаже полезно за моя милост, за мен ще бъде огромно удоволствие да ви... *платя*... да ви посетя — замълча за повече ефект и задържа погледа ѝ. — Уверявам ви, изключително дискретен съм.

Пътуваха през парка и Даяна усети устните ѝ да се разтягат в развеселена усмивка. Скоро щяха да излязат на Пето Авеню. Барнард отвърна на усмивката ѝ, тя не се стърпя, отметна глава назад и избухна в своя невъздържан смях.

— За съжаление, господин Барнард, не знам почти нищо интересно, но искрено ви благодаря, задето ми предложихте да ме откарате. Разчитам да ме поканите на танц следващия път, когато и двамата сме на един и същ бал — рече тя накрая, с което подчерта, че няма никакво намерение да му разкаже каквото и да било. Направи го,

макар да таеше невероятни, романтични тайни, за които се чудеше как успява да ги опази.

— Добре, госпожице Даяна — отвърна той с тайнствена усмивка. — Държа да подчертая, че след като ви видях отблизо, смея да твърдя, че сте прекрасна като сестра си.

Разделиха се сърдечно пред дома на семейство Холанд на Грамърси Парк Саут 17; господин Барнард помогна на Даяна да слезе, целуна ѝ ръка и я помоли да не забравя предложението му. Настоя да вземе визитката му и преди да си тръгне, отново ѝ напомни, че е изключително дискретен. Тя се обърна, за да се изкачи по каменните стъпала на оградената от филигранна решетка веранда, не се стърпя и се усмихна, защото бе наясно, че вероятно ще ѝ се наложи да започне да продава клюки, за да изкарва пари. Наистина от семейното богатство не бе останало нищо, но имаше още една тайна, която Даяна пазеше дълбоко в сърцето си.

В писмото, което Елизабет ѝ беше написала непосредствено след изчезването ѝ, признаваше, че са ѝ известни чувствата ѝ към Хенри. Разбрала бе, че са прекарали нощта заедно в къщата за гости на семейство Скунмейкър, както и за бележките, които двамата си бяха писали по време на злочестия годеж между Елизабет и Хенри. Дори одобряваше действията на сестра си.

И така, Даяна знаеше, че щом има начин, а траурът на Хенри за Елизабет отmine, двамата щяха да се виждат навсякъде — и в операта, и на баловете, и на всички коледни партита, които се организираха в Ню Йорк. Много скоро Хенри щеше да ѝ предложи, а единственият човек, чието мнение имаше значение, вече ѝ беше дал позволение.

Тогава нямаше да се налага да се прави на скърбяща, нямаше и да е принудена да мисли за глупости като пари. Щеше да се отърве от неприятни следобедни срещи с разни типове като Пърсивал Кодингтън и потискащата мисъл, че ще трябва да търпи дългогодишен брак с някого от тях. Хубавото бе, че освен красавец и невероятно забавен, младият Скунмейкър беше и доста богат, а това означаваше проблемите да изчезнат. Надяваше се, когато е с Хенри, животът да си остане прекрасен и вълнуващ и да няма никакви тревоги и неприятности.

ТРЕТА ГЛАВА

„Едно време този щат бил пълен с миньори, които копаели за злато, но сега сме на прага на ново столетие и Калифорния е съвсем различна от 49-а. Новите орди търсят черно злато. Думата, изричана от всички, е нефт!“

*„Бейкърсфийлд
Сън“, петък, 15 декември
1899 г.*

Златните поля се бяха ширнали пред погледа и за момент на Елизабет Холанд ѝ се стори, че вижда мираж, че почти е пристигнала, а в следващия осъзна, че е на стотици километри от целта. Спря и се вгледа напред изпод периферията на шапката, която така и не защитаваше млечнобялата ѝ кожа, с която навремето бе известна. Кожата на сърцевидното ѝ лице, с фини черти и малка кръгла уста, беше толкова загоряла, че направо не бе за вярване, а пепеляворусата ѝ коса се бе превърнала в почти бяла. Обърна се назад към градчето Сан Педро, разположена на железопътната линия, откъдето идваше. Нямаше представа колко време е вървяла, нито колко път ѝ остава до дома.

Трудно можеше да се нарече дом. Домът ѝ досега, цели осемнайсет години, беше внушителна къща край Грамърси Парк. Три поколения от семейство Холанд бяха живели там, събрали в многобройните стаи с ламперия различни дреболии и произведения на изкуството. Там се чуваха тихи гласове, които водеха светски разговори, носеше се аромат на чай. В същата тази къща бе живял баща ѝ през краткия си живот. През високите прозорци в хола се виждаше зеленият парк, където се разхождаха прекрасно облечени хора. Домът ѝ наистина беше останал далече.

Елизабет бе отгледана и възпитана като достоен член на фамилия Холанд, а тези качества бе пренесла и в ширналата се пред нея Калифорния. Беше облечена в същата рокля в синьо и бяло, с която напусна Ню Йорк, с подчертана талия, три-четвърти ръкави и квадратна якичка. Бялото вече не беше снежнобяло, както едно време, но се стараше да го поддържа чисто, доколкото бе възможно. Все още пристъпваше с изпънат гръб и рамене, стиснала ръце по момичешки. Елизабет бе последвала сърцето си и не съжаляваше за избора си. Все още обаче мислеше за майка си, сестра си и леля си Едит, които изостави да живеят в бедност на Грамърси Парк. Елизабет трябваше да ги спаси, като се омъжи за Хенри Скунмейкър, вместо това избяга.

Не бе толкова просто. Знаеше прекалено малко за положението на семейството си, защото сестра ѝ Даяна не обичаше да пише писма, а и беше твърде опасно Елизабет да настоява за повече информация. Досега си беше позволила да напише на по-малката си сестра само два пъти, колкото да я увери, че е добре, и да ѝ даде адреса на офиса на „Уестърн Юниън“ в Сан Педро. Даяна спомена в едно от редките си, кратки писма, че здравето на майка им се е влошило. Тъкмо затова Елизабет отиваше чак до града винаги когато имаше възможност, но днес не получи вести от Ню Йорк. Купи вестник „Бейкърсфийлд“, за да разбере какво става на изток, и пое по дългия път обратно.

Преди да пристигне в Калифорния, само беше чувала за градовете в далечния щат — Лос Анджелис и Сан Франциско, — за които ѝ бе говорил Уил. Пристигна в Сан Франциско объркана как да открие Уил, но непоколебимо решена да го намери. И ето че той изникна пред нея — чакаше на перона все едно е знаел, че тя ще слезе от влака. Истината бе, както си призна по-късно, че ходел на гарата всеки ден с надеждата да види Лизи как слиза от влака и пристъпва към него. Скоро след това двамата поеха през Сентръл Вали. Минаха през градовете Мърсед, Модесто и Сан Хоакин, които ѝ се сториха прашни, изоставени, с дървени къщи от двете страни на главната улица и дървени тротоари. Засега все още не бяха ходили в Лос Анджелис. Много ѝ беше мъчно за дома. В Ню Йорк Елизабет бе момиче, за което съвършенството се беше превърнало в нещо като навик. Не се отказа лесно от него. Сега, след два месеца на Запад, където нито облеклото, нито маниерите се определяха от строги правила, имаше чувството, че живее в някакъв сън. Над нея се беше

ширнало безупречно синьото небе — такъв син цвят нямаше в Ню Йорк — пожълтялата трева шумолеше под напорите на вятъра, а тя вървеше напред и наоколо не се мяркаше почти нищо.

Все още не беше отвикнала от тропота на каретите, далечния влак, нямаше го и бърбенето на слугинчетата на долния етаж в къщата. Докато вървеше, придържаше с ръка широкополата сламена шапка и забелязваше само две неща — синьото небе и жълтите хълмове, проснали се докъдето стигаше погледът. За Елизабет шумът от собствените ѝ стъпки по сухата трева и ситните камъчета бе почти като музика.

Неочаквано зад нея избухна какофония от звуци и тропот на конски копита. Усети мириса на едрото животно и някой я повика галено.

— Лизи!

Сърцето ѝ се сви, но когато вдигна поглед, видя Уил на гърба на стария изтощен кон, който беше купил от Ланкастър. Срећна погледа му и забеляза, че е усмихнат.

— Накъде си тръгнала? — попита я весело.

Елизабет прехапа устни и потисна импулса да се засмее. Веднага съзря иронията, че момиче, което можеше да разгадае всяка ситуация в обществото, от най-незначителния смях до най-недоловимото мълчание, не можеше да разбере какво става сред откритото поле. Трябваше да предусети пристигането на Уил, а дори не бе помислила.

— Прибирах се.

— Уплаших се, да не би да се опитваш да избягаш от мен — продължи той със същата усмивка, — когато те проследих как минаваш на стотина метра от лагера и продължаваш на запад с решителна крачка.

Елизабет се обърна рязко и вдигна сгънатия вестник, за да заслони очите си от слънцето. Сега вече видя малката барака от брезент и летви, която Уил беше построил. Беше останала назад, но ясно се открояваше на хоризонта.

— Май си я преместил! — Вдигна поглед към него и поклати шеговито глава. — Преди двацет минути я нямаше! Абсолютно сигурна съм.

Изчака отговора му и със закъснение разбра, че той няма да каже нищо. Раздалечените му светлосини очи изпъкваха на загорялото лице,

а плътните устни, леко извити в краищата, не издаваха нищо. Наблюдаваше я внимателно, а тя нямаше представа какви мисли се въртят в главата му, навярно се удивляваше колко много се е променила. Преди баща ѝ да почине, Уил Келър беше негов прислужник, а грубоватите му черти го отличаваха от всички мъже като Хенри Скунмейкър. Докато растяха, Елизабет с изненада откри колко красив става и това бе най-добре пазената ѝ тайна.

— Просто ти е приятно да ме караш да те гоня — заяви най-сетне той.

— Да — усмихна се тя. Пое си дълбоко дъх и пристъпи към него. — Няма ли да ме заведеш вкъщи?

— Няма — отвърна Уил, прехвърли крак и тупна от другата страна на коня. — Първо искам да ти покажа нещо.

Поведе коня с една ръка, а другата протегна към нея и двамата поеха към хълма. Тя бе на няколко крачки зад него, стиснала ръката му. Стигаше едва до рамото му.

— Видях го онзи ден, докато обикалях — продължи той, а Елизабет изобщо не разбра за какво говори. Беше го последвала в необятната шир, макар да имаше бегла представа за плана му да търси богатство на запад, и нямаше нужда да се катери по хълмовете, за да разгледа земята, която бяха взели под наем. Погледна надолу и видя поле, покрито с оранжеви макове, ярки като полилей на Пето Авеню, и стисна ръката му.

— Каква красота — прошепна.

— Нали?

— Вкъщи винаги имаше много цветя, помниш ли? Никога обаче толкова много и така красиви.

— Тези са диви, а и това вече не е старият ни дом.

Елизабет не знаеше какво да отговори, затова само се усмихна. Най-сетне той пое лицето ѝ в ръце и я целуна. Притисна дребното ѝ тяло и я накара да забрави, че са имали друг дом.

Времето, което двамата прекарваха заедно в Ню Йорк, беше малко, тайно откраднати часове, късно нощем или много рано сутрин. Сега, на Запад, където нямаше кой да ги следи, освен бездънното небе и старият кон, навел глава към земята, Елизабет усещаше силно привличане към Уил, което понякога я плашеше. Предполагаше, че с

тази страст се опитва да навакса изгубеното време. Уил я пое на ръце, понесе я към коня и дръпна парче брезент.

— Госпожице Елизабет — започна той, докато я наблюдаваше с искрени любопитни очи. Все още я наричаше така, макар стотици пъти да го бе молила да престане. Трудно му беше да забрави старите навици. Притисна се до него, прегърна го през врата и зачака да продължи. Той метна белия плат на земята зад нея и я положи отгоре.

— Какво се канеше да кажеш? — попита го, когато се отпусна до нея. Надигна се на лакът и го погледна.

Уил протегна ръка, свали шапката ѝ и замислено започна да си играе с косата ѝ.

— Исках само да ти кажа, че някой ден ще ти построя истинска къща — промълви той. — С трапезария и хол, и много вази, в които да натопиш колкото макове искаш и да ги подредиш из целия дом.

— Знам! — Наведе глава и се засмя, дръпна го за ръката и той се надвеси над нея, а тялото му скри небесната синева. Тя се отпусна по гръб и усети, че цветята са като възглавница. Косата ѝ блисна наоколо и тя се усмихна на сериозното изражение по лицето на Уил. Косата му беше пораснала толкова дълга, че можеше да я пъкне в яката на ризата. Познатият тъмен нюанс сега блестеше в червено на слънцето. Сякаш градът му се беше отразявал зле, докато тук, далече, сред простора, тялото му бе обладано от нови сили. Той притисна устни към нейните и се отдръпна отново, за да я погледне, а тя усети как и бузите, и вратът ѝ се изчервяват.

Почувства приятна лекота, празнота, беше завладяна от събитията, довели я на това място. Последва неестествено дълго мълчание и отначало тя се запита дали той не ѝ е подготвил нова изненада. Отдавна наблюдаваше мълчанията му и вече предсещаше, че се кани да ѝ каже нещо.

— Не попаднах тук случайно — призна сериозно той и тя усети как сърцето ѝ трепва от обич. Той се отдръпна от нея и седна.

— Така ли? — попита небрежно.

— Да. Вече знаех за това място. Баща ти ми беше разказвал за него.

Елизабет притихна и усети очите ѝ да се пълнят със сълзи. Споменът за баща ѝ винаги я объркваше. Той беше олицетворение на семейния разум, на изтънчеността, ала за съжаление, никак не го

биваше с парите. Беше взел неподходящи решения за наследството си и бе живял в свой собствен свят. Тя пак се надигна на лакът, за да прогони обзелото я чувство.

— Ама как...

— По времето, когато го карах, си говорехме — обясни Уил. Изричаше думите предпазливо, внимателно, сякаш ги беше обмислял няколко пъти. — И ми разправяше за местата, на които беше ходил. Разказа ми за толкова места, на които мислеше, че ще ми се прииска да отида, но ме предупреди, че ако възнамерявам да забогатея, трябва да открия това. Описа го изключително точно. Каза, че щяло да бъде...

— О, Уил. — Елизабет имаше чувството, че студен вятър близва голата кожа на врата ѝ. — Татко изричаше много красиви неща, но беше мечтател. Знаеш го какъв беше.

Уил продължи да гледа към бараката и не отговори.

— Просто не се отдавай на мечти. Сутринта четох във вестника колко трудно се откривал петрол, колко хора са пристигнали от Пенсилвания и са се провалили. А те, все пак, са били с опит. Не можели да се преборят с големите компании, само те имали успех.

— Ще ти осигуря добър живот, като онзи, който остави — обърна се и я погледна, отпусна едрата си ръка на врата ѝ. — Баща ти ме научи как.

Елизабет не бе изпитвала по-голямо желание да целуне Уил, отколкото в момента.

— Нямам нужда от пари, Уил — прошепна, притисна се до топлото му тяло и го целуна отново.

По-късно, докато се връщаха прегърнати, тя усети да я завладява съвършено спокойствие. То бе толкова силно, че за момент дори престана да се пита дали последните ѝ думи, че нямала нужда от пари, са истина.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Скъпи «Лейдис Стайл Мънтли», бихте ли ми отговорили на един въпрос, който силно ме притеснява? Колко време трябва да бъде в траур млад мъж, който току-що е изгубил годеницата си? Книгите за етикет не дават конкретен отговор по този тъжен, но важен въпрос.“

„Скъпи читателю, не сте единственият, който си задава въпроса, подобни питання често възникват в обществото. Да изгубиш годеницата си, е наистина тъжно, но нека не забравяме, че вие все още не сте били съпруг и съпруга, което означава, че не сте роднини. А господата — говоря по принцип — се съобразяват с по-кратък период на траур от дамите. Важното е да има период на траур, в знак на уважение, за което два месеца са напълно достатъчни.“

„Лейдис Стайл Мънтли“, декември 1899 г.

Хенри Скунмейкър беше застанал на кръстовището на две тесни улички в старата част на града и се питаше кога най-сетне ще може да избяга от парада на баща си. Каретата, от която му намигна Пенелопи Хейс, вече бе заминала — насочи се към Ийст Ривър, въпреки че със сигурност крайната спирка беше Пето Авеню, където живееше. Семейството на Хенри също живееше в огромна къща, въпреки че се бяха настанили там и бяха намерили мястото си в обществото на Ню Йорк преди много години. Това, изглежда, нямаше никакво значение

сега. Никой вече не се интересуваше откъде и кога са дошли семейство Хейс. Пенелопи дори успя да се спаси от парада, след като се прояви като светица сред бедняците. Много беше умна и Хенри ѝ се възхити.

— Госпожица Хейс се оказва изключителна млада дама — отбеляза бащата на Хенри, Уилям Сакхаус Скунмейкър, докато пресичаше. Хенри наблюдаваше как старият крачеше напред по улицата. — Колко мило, че взе участие в благотворителното ни събитие и остана толкова дълго.

— И като знам колко се е уморила — вметна съпругата му Изабел. Беше на двацет и пет, само пет години по-голяма от Хенри, и говореше с писклив момичешки глас, сякаш бе опиянена. Беше в палто от оцелот и шапка, окичена с копринени рози и препарирани врабчета. Беше стиснала ръката на съпруга си и не спираше да подскача, докато върви. — Всички дами са уморени.

— Младата госпожица Хейс се промени завинаги, както и всички ние — продължи господин Скунмейкър и се обърна към репортера от „Ню Йорк Уърлд“, който се влачеше от другата му страна и послушно записваше всичко, което старият казваше, — след загубата на госпожица Холанд. Вижте само колко променен е синът ми.

И двамата мъже се обърнаха към Хенри, който ги следваше няколко крачки по-назад. Беше с цилиндър и черно палто до коленете, което подчертаваше слабостта му тяло. Смъртта на Елизабет Холанд може и да бе взела своята дан от досегашния му безгрижен живот, но не беше чак дотолкова променен, та да не се интересува от облеклото си.

— Ще ви призная — чу той следващите думи на баща си, — че е неутешим. Начинът, по който кметът се отнесе към разследването на смъртта на Елизабет, е една от причините да го предизвикам.

По-възрастният Скунмейкър продължи, но Хенри бе чувал тази реч неведнъж. Наскоро баща му беше решил, че независимо от огромното си лично богатство и властта, на която разчиташе, иска да се включи в политиката. Желанието му да стане кмет на наскоро консолидирания Ню Йорк Сити беше една от причините, поради които Хенри бе принуден да се сгоди за Елизабет Холанд, а това бе и поводът, поради който нещата стигнаха до трагичния край. Хенри видя годеницата си в последния ден от живота ѝ и образът ѝ — съвсем сама и уплашена на улица в центъра на Манхатън — не му даваше мира.

Беше се втренчила в него за секунди. Двамата бяха сгодени от няколко седмици и под натиска на семействата си трябваше да се оженят след броени дни. Хенри не се гордееше с начина, по който прекара това време от живота си, макар да бе от малкото случаи, в които бе напълно откровен с някое момиче. Само дето не ставаше въпрос за момичето, за което беше сгоден. Не се гордееше и с поведението си през годините преди годежа, когато си беше спечелил славата на нехранимайко. Въпреки това все още не беше намерил сили да заклеми поведението си през нощта, преди да види Елизабет на онзи ъгъл — през нощта, преди тя да се удави. Онази нощ той беше поканил по-малката ѝ сестра, Дай, в оранжерията на семейство Скунмейкър. За него това бе изключително благопристойна нощ; тя остана при него, шептеше на ухото му, обсипваше лицето му със сладки, невинни целувки. Едва ли някой щеше да им повярва. На следващата сутрин Елизабет видя Хенри и Даяна заедно и от прямия ѝ поглед му се изясни, че по-голямата сестра разбира какво се е случило. Сигурно това разкритие я беше тласнало към смъртта — не може просто ей така да паднеш в реката и да потънеш. Нямаше обаче как Хенри да отрече този съкрушителен факт.

Младият Скунмейкър не винеше единствено себе си. Винеше и баща си и тъкмо затова едва издържаше, когато У. С. Скунмейкър заговореше за Елизабет, сякаш беше мъченица на собствената му политическа кауза. Обърна се и се върна при оркестъра, който следваше парада. Над него се издигаха къщите, някои собственост на фирмата на баща му, с безлични фасади и имитации на италиански орнаменти. Малките гипсови завъртулки, които не спираха да се ронят, невероятно много го потискаха. Без да иска, се блъсна в лакътя на тромбониста и размести редицата на музикантите. Музиката изгуби ритъм за секунда. Оркестрантите обаче знаеха кой води парада, затова никой не възропта. Нали всички до един бяха облекли униформи с цветовете на Скунмейкър — небесносиньо и златисто.

Хенри продължи да се промъква през оркестъра, почти оглушал, след това се промуши между дамите с бели ръкавици и тежки шапки. Чу ги да произнасят името му и усети, че до една са се обърнали, когато са видели младежа да се отправя към центъра в посока, обратна на онази, в която баща му водеше благотворителния парад. По-късно щеше да има предостатъчно коментари. Баща му умираше да

заплашва, че ще го обезнаследи, ако не се държи както подобава на сина на бъдещия кмет, въпреки че тези заплахи престанаха, откакто баща му усети, че може да прехвърли вината за смъртта на дебютантката върху кмета и да направи истински панаир, като се възползва от мъката на собствения си син.

— Скунмейкър!

Хенри огледа лицата на хората, скупчили се отстрани на тротоара, и участниците в парада, докато най-сетне забеляза стария си приятел Теди Кътинг. До него бе застанала по-малката му сестра, Алис, русокоса като брат си, със същите сиви очи, сега сведени срамежливо към земята. Веднъж, в градината на семейство Кътинг, на вилата им в Нюпорт, беше я целунал и оттогава девойчето не смееше да го погледне в очите. Доколкото Хенри си спомняше, беше най-малката от сестрите на Теди, но не беше сигурен, понеже Теди беше единственото момче сред цяла сюррия момичета. За Хенри това бе достатъчно показателно — приятелят му бе от мъжете, които имат прекалено много сестри.

— Госпожице Кътинг — рече Хенри, пое облечената ѝ в ръкавица ръка и я целуна. — Както винаги, за мен е огромно удоволствие да ви видя.

Теди го погледна предупредително.

— Струва ми се, че ти е дошло до гуша.

Хенри се усмихна с обичайния си чар към брата и сестрата.

— Дойде ми до над гуша.

— Тогава да се разкараме. — Теди протегна ръка и я сложи на рамото на Хенри. Той бе от хората, които най-много подкрепяха Хенри след нещастиято през октомври. — Наблизо има едно ресторантче.

Сбогуваха се с Алис, която отиде при група млади жени, и навели глави, се смесиха с навалищата обикновени хора. Лъскавият цилиндър на Хенри и безупречната кройка на вълненото му палто щяха да издадат всеки представител на градския елит, както и кафявото палто на Теди от лама или печата на известен шапкар от Юниън Скуеър на кафявото му бомбе. Не срещнаха погледа на никого от тълпата и когато кривнаха в странична улица, спряха първия попаднал им файтон.

Ресторантчето на Теди се оказа чисто и светло, подът — покрит с малки бели осмоъгълни плочи и изпъкнали огледала по стените.

Седнаха на кръгла масичка от кафяво дърво, поръчаха си немска бира, която им беше поднесена във високи чаши с резенчета лимон. Хенри притихна след часовете, прекарани сред шума, и остана доволен, че приятелят му изчака да отпият, преди да заговори.

— Как си? — попита Теди и остави чашата на масата. Беше си свалил шапката и бе пригладил русата си коса на една страна. Хенри се усмихна неуверено и той продължи: — Вече не издържам речите на баща ти, а дори не съм му роднина. Та той почти не познаваше Елизабет, а сега използва смъртта ѝ по този начин за политическите си цели... — Теди млъкна и поклати невярващо глава.

— Дай да не говорим по въпроса — предложи Хенри, отпи голяма глътка от бирата и усети, че вече не се чувства толкова нещастен. — Поемем ли по този път, има единствено лицемерие и мрак, така че дай да не се занимаваме.

— Става — съгласи се Теди и също се усмихна. — Да се порадваме, че се отървахме от тъпия парад, и да го забравим.

Чукнаха се, отпиха и през краткото мълчание, което последва, Хенри се чудеше как да повдигне въпроса, за който поговориха съвсем кратко преди два месеца.

— Намери начин да успокоиш Алис — рече Теди, преди Хенри да заговори. Опитваше се да погледне Хенри неодобрително, но по устните му затрепка усмивка, която издаде, че старият му приятел все още успява да му въздейства, когато е мрачен. — Млъква всеки път, когато те види.

— Сестра ти е прекалено сваятна за мен — отвърна Хенри през смях. — Много скоро сама ще го разбере и проблемът ще бъде решен.

— Тя няма да се съгласи — отвърна искрено Теди, — затова пък аз съм напълно съгласен.

Хенри замълча, за да отпие бира, остави чашата на масата и срещна погледа на Теди.

— Задължителният ми период на траур почти приключи.

— Знам. Слава богу. — Теди също отпи и поклати глава. — Светът се оказа страшно скучен без теб.

— Ще се позабавляваме.

— Точно така. — Нещо в очите на Теди трепна и се върна стар спомен. — Ще вечеряме в „Шери“ или пък ще отидем на лов в Тъксидо.

Хенри завъртя цилиндъра си в скута.

— Мисля да отида на откриването на сезона в операта. Дори татко се съгласи, че идеята си я бива — за да може да натяква, че Ван Уик не е разнищил смъртта на Елизабет, тъкмо когато около него има вестникари. *Ромео и Жулиета*, нали разбираш.

— Тогава трябва да измислим нещо за след това.

— Точно така. — Хенри сведе поглед към цилиндъра си и започна да го върти на другата страна. Погледна към Теди и подхвана въпроса, който го вълнуваше. — Има и нещо друго.

Веждите на Теди, руси, извити, сега се вдигнаха към средата на челото.

— По някое време татко ще ме подхване за нов годеж... — Хенри прочисти гърлото си. — А аз не спирам да мисля за Даяна Холанд.

Чашите им бяха празни и един от сервитьорите в дълга бяла престилка пристигна да ги вдигне. Теди поръча още бира и се обърна строго към приятеля си. Хенри рядко приемаше Теди като по-голям, но в момента усети, че ги делят две години.

— Няма да стане — заговори тихо Теди и се озърна, за да се увери, че никой не ги подслушва.

— Защо да не стане? — Хенри не можеше да скрие нетърпението си. — Много добре знаеш, че Елизабет проявяваше дори по-малко интерес към мен, отколкото аз към нея. Слуховете, че парите им се били стопили — сигурно затова е приела предложението ми. Тя дори не намираше сили да ми се усмихне. Даяна ще е в същото положение като сестра си, но за разлика от нея има шанс да бъде щастлива с мен. Аз също ще бъда щастлив с нея.

— Наясно си, че обществото няма да приеме такъв брак.

Хенри поклати глава и огледа пълното заведение.

— Ще забравят.

— Не искам да знам какво се е случило между теб и малката госпожица Холанд. — Теди замълча, когато донесоха бирата, и отпи бързо, преди да продължи. — Ако наистина държиш на нея, както ми се струва, престани да се правиш на глупак. Беше сгоден за сестра ѝ, а тя умря при доста съмнителни обстоятелства. Сам намекна, че може да има нещо общо с предстоящата сватба. Даяна може и да има чувства към теб, но когато започне да си задава въпроси за смъртта и

семейството разбере, че е предала Елизабет, като се е хванала с бившия ѝ годеник, това ще я съсипе. А ти много добре знаеш, че хората непрекъснато ще ѝ напомнят. Обществото не забравя.

Хенри отпиваше големи глътки бира и се опитваше да не се ядосва на приятеля си, защото говореше лоши неща за въображаемото бъдеще, което го крепеше през ужасните няколко месеца. Беше седял срещу Даяна в хола у тях през първите седмици от траура и си представяше как тя ще срещне отново погледа му, как нещастията ще си заминат и двамата ще могат да бъдат заедно. Даяна беше единственото момиче, което го бе накарало да си представи живота като женен мъж.

— Ще намрази и себе си, и теб — поклати глава Теди.

Кой знае защо тези думи върнаха спомена за жалното изражение на Елизабет от деня, когато загина, и той отново си каза, че сигурно поведението му на женкар бе изиграло роля за фаталния ѝ край. Годеницата му го беше видяла с по-малката си сестра и може би това я бе лишило от воля за живот.

— Да вървим — подкани го тихо Теди.

Хенри допи бирата и остави пари на масата. Веднъж бе повдигал темата пред Теди, а след това му се бе искало да не е ставало дума. Сега нямаше какво повече да се каже.

В миналото Хенри винаги пренебрегваше съветите на приятеля си, но вече не успяваше да прогони образа на Даяна от мислите си. Усмихна се ведро, сложи си цилиндъра и пак си представи буйните къдрици, гладката кожа и великолепното безразсъдство, силно като неговото.

ПЕТА ГЛАВА

„Жените често ме спират на улицата и ме питат как да превърнат дъщерите си в светски дами, а аз винаги им обяснявам, че ако не са родени с обществено положение и не са изключителни красавици — много малко са момичетата днес, които са нещо повече от просто миловидни и симпатични — ще се наложи да се омъжат за онзи, който поиска ръката им. Добро място като начало — така съветвам амбициозните родители — е някой универсален магазин в хубава част на града, където да се запознаете с продавач, на когото може да се има доверие...“

Госпожа Хамилтън
У. Брийдфелт, „Събрани
съчинения за
възпитанието на младите
дами“, 1899 г.

Лина Брод се завъртя, после още веднъж, обладана от желание, което все още бе ново и непознато за нея. Накъдето и да погледнеше, имаше златни предмети, изработени от умели ръце, бродирани, украсени с пера. Бяха натрупани на спретнати купчинки по невъобразимо много махагонови маси, или по-точно покрай стотиците огледала, които отразяваха богатствата, изложени в магазин „Лорд енд Тейлър“.

— Тристан — рече тя с небрежен глас. Напоследък обръщаше специално внимание на говора си и наскоро откри, че акустиката в огромния универсален магазин на „Лейдис Майл“ е съвършен за целта. В предишния си живот рядко бе имала възможност да наднича в

магазините по Пето Авеню и Бродуей над площад „Юниън“, които привличаха жените, на които прислужваше. Не бе имала възможност да влиза, въпреки че и универсалните магазини, и малките специализирани бутици бяха на няколко пресечки от Грамърси Парк, където живееха жените, на които слугуваше. Повечето от тях. — Влюбена съм в тези ръкавици.

Тристан Ригли, продавач в „Лорд енд Тейлър“, първият ѝ приятел в новия живот, застана до нея — може би няколко сантиметра по-близо, отколкото е позволено на мъж да стои до дама, която не му е роднина.

— Разбира се, госпожице Каролина. Позволете.

Лина не се притесняваше да излиза без ръкавици — почти цял живот отрудените ѝ ръце бяха открити — но се почувства неловко, когато Тристан свали нейните и започна да ѝ слага новия чифт. Веднага забеляза колко по-качествени са шевовете, прилягаха на пръстите ѝ като излети, а меката коприна до кожата ѝ я накара да се почувства невероятно богата.

— Одобрява ли госпожицата? — Също както и останалите продавачи в „Лорд енд Тейлър“, Тристан бе нает заради красотата си — така можеше да привлича дамите — и винаги говореше забележително любезно. Той бе напълно подходящ обект за изпробване на новата ѝ самоличност, затова му позволяваше да я води на разходки в парка или да я черпи чай в хотела. Не го допускаше прекалено близо обаче, защото бяха най-обикновени упражнения и нямаше намерение да се сблизат повече, отколкото трябва. Тя обичаше друг.

— О, да.

Тристан имаше издължено лице, изваян нос и скули, които го отличаваха от останалите като него. Беше облечен във вталено кафяво сако и кремава риза, закопчана на китките. Кафявите му очи бяха в толкова хипнотичен цвят, че понякога Лина нямаше сили да ги гледа за повече от две секунди, но не ѝ беше трудно да откъсне поглед от него. Като често извъръщаше взор, поддържаше илюзията, че е наследница на медодобивна мина на Запад (Юта, ако някой настояваше да научи) и наскоро бе останала сираче.

Отначало се учуди колко лесно Тристан повярва на разказа ѝ. Денят, в който се запозна с него, бе първият от новия ѝ живот и бе преживяла невероятно унижение. Този ден за пръв път пи бира, влезе в

пивница, а краят не беше никак приятен. Случката по хиляди начини сигурно бе доказала, че не е дама и произходът ѝ е доста скромнен.

Оттогава обаче беше започнала да наблюдава — както в новия си дом, хотел „Ню Недърланд“, така и по време на посещенията си в „Лорд енд Тейлър“ с Тристан — истински милионери от Запада и забеляза, че са значително по-груби и правят далеч повече гафове от нея. Истината бе, че Лина Брод — Каролина, както се стараше да се нарича — знаеше нещичко за изисканото поведение, за маниерите и начина на обличане. Беше научила всичко като прислужница на покойната Елизабет Холанд. Най-важното, усвоено досега, бе, че високомерното отношение доказва, че си важна персона.

За съжаление обаче, богатството на Елизабет и славата ѝ на прелестна млада дама ѝ бяха дали предимство, с което Лина не можеше да се бори. Тъкмо благодарение на това предимство тя спечели сърцето на Уил Келър, кочияшът на семейство Холанд, в когото Лина бе влюбена отдавна. Тази рана бе една от причините прислужницата да продаде тайната на господарката си — че Елизабет и Уил прекарваха нощите в навеса за карети — на бившата ѝ приятелка Пенелопи Хейс. За информацията Лина получи петстотин долара, които навремето ѝ се сториха огромно богатство, но оттогава бяха намалели почти наполовина, тъй като ѝ се налагаше да харчи за вечери и хотелската стая, за дрехи и дрънкулки, които коренно да я отличат от доскорошното просто момиче.

Бе истински потресена, когато осъзна, че крупната на пръв поглед сума не стигаше за чак толкова дълго, ако искаше да живее като Елизабет. Лина изобщо не се гордееше, че животът ѝ като дама или някакво подобие на дама е постигнат по такъв долен начин. Бе направила онова, което трябваше. Целта ѝ не беше да стане светска дама — просто искаше да заприлича на Елизабет и когато е готова, да замине на Запад, за да разбере най-сетне Уил, че Лина е момичето за него. Ако не друго, то след като научеше за смъртта на Елизабет, щеше да осъзнае, че новата, изтънчена Лина може да запълни празнотата в сърцето му.

Лина нямаше нищо против да приема онова, което бе останало от Елизабет, дори след смъртта ѝ. Много ѝ се искаше да открие Уил. Бе убедена, че моментът приближава — не можеше да е иначе — в противен случай парите ѝ щяха да свършат.

Тристан поставяше ръкавиците, които беше избрала, малкия дантелен шал, маншона, подплатен с агнешка кожа, и новите черни чорапи, които се продаваха по за два долара и двацет и пет цента — Тристан ѝ ги показа и тя вече не можеше да живее без тях — в отделни кутии и ги опаковаше във вълшебна шумяща хартия. Лина наблюдаваше зашеметена от радост и малко страх, как той сгъва и прибира покупките ѝ. След като ги прибереше, щяха да станат само нейни и тогава трябваше да ги плати.

— Да поръчам ли да ти ги изпратят в хотела?

— Не... — Лина замълча и извърна поглед настрани. Светлината на късния следобед нахлуваше през високите прозорци с изглед към улицата. Денят си отиваше, а тя не можеше да каже, че е станал похубав в сравнение с утрото. Когато излезеше, щеше да е по-студено и всички работещи, от които искаше да се отличи, щяха да са се скупчили пред витрините, за да зяпат коледната украса. В подобни моменти я завладяваше тъга и си припомняше колко бе тъжно, след като години наред бе копняла за Уил, а когато най-сетне му призна чувствата си, той я отпрати. Искеше да е сигурна, че никой няма да я отхвърли отново, затова си повтаряше, че трябва да е напълно преобразена, когато се видеше с него. — Ще взема, разбира се, файтон... Мога и сама да ги нося. Би ли изпратил, ако обичаш, сметката в хотела?

Напоследък Лина беше престанала да разнася богатството — първия път, когато излезе без парите, беше нервна, притеснена — но постепенно се научи да се наслаждава на лукса да плаща по-късно. Беше пъхнала доларите от Пенелопи в копринена кесийка с кожени връзки и я беше скрила в гънките на дантеленото бельо. Много добре помнеше от времето, когато беше прислужница, че това чекмедже е забулено в тайнственост; затова предполагаше, че камериерките в хотела ще се отнасят към долните ѝ дрехи с огромно внимание.

— Разбира се, госпожице. — Тристан остана неподвижен и ѝ се усмихна с фамилиарност, която на една истинска дама би се сторила прекалена. — Ако имате нужда от помощ, с удоволствие ще ви придружа.

— Няма нужда — отвърна Лина, извърна поглед и вирна носле. — Ще те помоля само да ми помогнеш да си облека палтото и тръгвам.

* * *

Лина спря на ъгъла на Петдесет и девета улица и Пето Авеню. След като изглади историята си и уточни някои подробности, се премести от неугледния хотел на Двайсет и шеста улица в „Ню Недърланд“, където пиколата бяха облечени в униформи в кралско синьо. Сградата беше огромна, с кули и арковидни прозорци, с внушителна кафява фасада, същински приказен замък. Бе чувала, че „Недърланд“ е най-високият хотел в света, затова го предпочете пред „Савой“ до него или „Плаза“, в западната част на авенюто. Трите хотела образуваха ъгъл на югоизточния вход на Сентръл Парк, а наблизо се издигаха домовете на семейства Хънтингтън, Вандербилт и Хейс. Мисълта, че живее толкова близо до видните личности, ѝ доставяше огромно удоволствие.

Стаята ѝ не беше от най-хубавите и струваше цели двадесет и девет долара на седмица. Не можеше да продължава така до безкрай, знаеше го, но в момента нямаше никакво значение, понеже съвсем скоро щеше да бъде с Уил. Силният, способен Уил щеше да се погрижи за нея, а междувременно се надяваше да поеме част от елегантността на хотелския живот. Освен това ѝ беше много хубаво да се връща в стаята си, защото всеки път беше приятно изненадана, че килимът е почистен, а леглото оправено от камериерката, която не бе виждала никога досега. Не можеше да се нарадва, че когато излезеше навън, файтонът чакаше на улицата, сякаш бе предвидил разходката ѝ.

Лина погледна кочияша и му даде знак да ѝ помогне с покупките. Изпъна рамене и тръгна с добре усвоената нова походка към входа. Макар лицето ѝ да бе обсипано с лунички — бяха плъзнали по носа ѝ и дори през зимата изглеждаше по-мургава — във вида ѝ имаше някакво достойнство. Устните ѝ изглеждаха нацупени, очите ѝ бяха с цвета на лишей, а носът ѝ беше чип. Беше облякла кремаво вталено палто с огромни ревери, което подчертаваше талията ѝ и недостатъчно женствените ѝ рамене, малка шапка от същия плат с черно перо, което трептеше на всяка крачка, докато приближаваше рецепцията.

— Добър ден, госпожице Брод — поздрави угоднически служителят зад огромната махагонова рецепция.

Както обикновено в подобни моменти, Лина се постара да прикрие удоволствието, което избликуваше у нея, щом влезеше тук. Подът бе от лъскава мозайка, електрическите светлини на полилея се отразяваха по мраморното стълбище и бившата слугиня имаше чувството, че влиза в европейски кралски двор. Фоайето ухаеше на парфюм и кафе и безмълвно нашепваше на всеки гост, че е попаднал на подходящото място. „Де да можеше Уил да ме види в тази секунда“, мислеше си, сигурна, че ще забрави на мига, че е обичал Елизабет; щеше да съзре съвършеното момиче, останало невидимо досега, скрито под простите дрехи и обноски.

Лина кимна за поздрав.

— Бихте ли ми дали ключа, господин Кълън?

Едва когато служителят се обърна, усети, че някой е застанал до нея. Рязко извърна глава — много ясно беше казала на кочияша да чака до вратата, докато някое пиколо излезе да вземе покупките ѝ — и видя много добре облечен мъж. Беше във виненочервено палто, а кремавата яка стигаше до добре избръснатата му брадичка. Имаше изящни черти, с изключение на носа, който издаваше склонността му да си пийва, и се беше ухилил доволно, като опитен женкар. Не беше сигурна дали е точно така, защото мъжът беше стар — прекалено стар, за да флиртува със седемнайсетгодишно момиче, реши тя, но пък имаше толкова неща, които не разбираше.

Служителят се върна с ключа ѝ, но забеляза мъжа във винено и не го подаде на Лина. Тя зачака непознатия да заговори, но секундите отминаваха и сърцето ѝ заблъска от страх, че мъжът знае тайната ѝ.

— Ваши ли са тези неща? — попита той и посочи кочияша, който търпеливо чакаше пред вратата, стиснал шапка в ръка, точно както му беше поръчала, вдигнал поглед, за да огледа фасадата с нескрито възхищение. — Защото пиколото — извинявай, че го казвам, Джордж — е неопитно момче и не можеш да му повериш подобни скъпи вещи.

Лина никога не бе попадала в подобно положение и нямаше представа какво да прави. Служителят не смееше да срещне погледа ѝ.

— Моля да ме извините. — Господинът се приведе в нещо като поклон, без да откъсва очи от Лина. — Господин Лонгхорн на вашите услуги.

Казваше се Кари Луис Лонгхорн. Знаеше го от сестра си Клер, която не пропускаше свободна минута, за да прочете светските хроники. Беше по-възрастен, отколкото предполагаше, и значително по-богат — наследник на банкери, освен ако Лина не го бъркаше с някого друго. Беше всеизвестно, че на младини е развалил няколко годеща, имал връзки с графини и известни дами на средна възраст, а напоследък колекционираше портрети на най-известните красавици. Лина не можеше да повярва, че продължава да я наблюдава с широка усмивка. Очите му бяха светлосини, игриви, а бузите му се бяха издули от усмивката.

— Благодаря — отвърна най-сетне Лина. Знаеше, че колебанието и объркването ѝ личат, но не можеше да направи абсолютно нищо, за да промени положението. Забеляза, че прислужникът му, застанал зад нея, вече е взел кутиите ѝ и плаща на кочияша. Служителят подаде ключа ѝ на господин Лонгхорн — все още напълно спокоен, без да покаже с нищо, че това е ключът на Лина — след което тя последва непознатия мъж.

— С родителите си ли сте в хотела? — попита господин Лонгхорн, когато влязоха в асансьора. Момче от персонала затвори махагоновата врата с матирано стъкло. Лина вдигна поглед към орнаментите на тавана, щом асансьорът рязко потегли. Не можеше да се начуди на съоръжението. При следващите думи на господин Лонгхорн едва успя да прикрие удоволствието си. — Не, малко вероятно. Виждал съм ви тук няколко пъти и все сте сама. Животът не е лесен, но сирачетата са нещо специално. Моите съболезнования за преживяната загуба.

Лина сведе очи към пода на черни и бели плочки.

— Той почина в мините — излъга тя. — Правеше рутинна инспекция. Татко държеше сам да наглежда всичко, вместо да поверява подобни важни задачи на някого от подчинените си. Занимаваше се с медна руда, имаше няколко мини. Мама така и не се отърси от шока и сърцето я предаде след около месец. Двамата работеха толкова много, за да мога да се наслаждавам на всичко това... — Тя посочи позлатата в асансьора и долната ѝ устна затрепери. — Не мога да кажа, че ми е лесно, но ми се струва, че те биха искали да се порадвам на живота.

Сивите вежди на господин Лонгхорн се извиха леко и в първия момент Лина се уплаши, че е казала нещо, което не подобава на млада

дама. Част от историята ѝ беше истина — и двамата ѝ родители бяха мъртви, наистина беше сираче — но не беше никаква богата наследница и понякога се чувстваше като свършената измамница. Очевидно Лонгхорн не мислеше така, защото ѝ се усмихна състрадателно.

— Тъкмо момиче по мой вкус.

— Девети етаж — обяви момчето и асансьорът рязко спря. То отвори вратата и докато излизаха в коридора, Лина забеляза, че младежът извърна поглед от господин Лонгхорн. Остана впечатлена от страхопочитанието, което този почти посивял мъж предизвиква. Той ѝ предложи ръката си и я поведе по мекия килим към стаята. Чуваше стъпките на прислужника зад тях, понесъл безценните кутии.

Стигнаха пред стаята и господин Лонгхорн се наведе да отключи тежката дъбова врата. За нейно облекчение не понечи да влезе. Подаде ѝ ключа.

— С ваше позволение Робърт ще остави нещата ви на масата.

Стаята на Лина бе толкова малка, че нямаше маса — и тя, облекчена, чу гласа си, когато предложи:

— Да ги сложи на канапето пред прозореца.

Прислужникът влезе тихо и остави покупките.

— За мен беше удоволствие да се запознаем, госпожице...

— Брод. Каролина Брод.

— Госпожице Брод. — Господинът пристъпи напред, пое ръката ѝ и я целуна. Прислужникът излезе от стаята и търпеливо зачака отстрани. — Много ви благодаря за добрината, че ми позволихте да ви придружа, и се надявам да се съгласите да ме придружите и тази вечер.

Лина пак погледна прислужника, все едно щеше да потвърди, че цялата тази работа е напълно неочаквана и дори непочтена, но той не я поглеждаше.

— Ще ви обясня — продължи господин Лонгхорн с блеснали очи или поне така се стори на Лина, — този сезон имам ложа в операта и досега ми правеше компания единствено Робърт. Бих искал да ви поканя да ме придружите.

Простата неука Лина Брод в ложа в операта! Нямаше да е позненадана, ако ѝ беше подарил диамантена тиара и я беше провъзгласил за кралицата на Персия. Цяла сутрин се беше старала да се облече като момиче от висшето общество, а тази вечер, вместо да

остане невидима в стаята си, както обикновено, ѝ предлагаха възможността да попадне сред мечтаното общество на привилегированите. Щеше да е великолепна и всички да я гледат, също като момичето, в което Уил си въобразяваше, че е влюбен. Първата ѝ мисъл беше да се извини на Робърт, заедно ще заеме мястото му, но си наложи да се усмихне и едва тогава усети, че вече е усмихната.

— О, да — отвърна и не успя да се овладее и прикрие ентузиазма си. — С удоволствие.

ШЕСТА ГЛАВА

„След като години наред всички се втурваха към най-новото, изглежда семплото отново е на мода. Най-видните личности организират скромни вечери и ежедневните рокли са от най-обикновен муселин. Не забравяйте обаче, че има разлика между семпло и просто, а да постигнеш елегантност, невинаги е толкова лесно, колкото изглежда.“

Списание „Дрес“,
декември 1899 г.

В барачката на семейство Келър имаше малко неща, но Уил си беше поставил за цел да осигури всичко необходимо на Елизабет. По средата на пръстения под бе поставена квадратна маса, скована от Уил, а отстрани се виждаше старо легло с метална рамка, което купи от търсач на нефт, след фалита му в Ланкастър. От него беше купил и коня. Имаше и овално огледало с месингова рамка, която висеше над мивката — и те купени от фалирاليا — пред което Елизабет се решеше всеки ден преди вечеря и обикновено прибираше косата си на кок, подобен на възглавничка. Така сресана, донасяше вода от кладенеца и се заемаше със задачи, за които знаеше твърде малко. Елизабет Холанд за пореден път се опитваше да направи вечеря.

Букетът оранжеви макове, които набра вчера, бяха натопени в стара глинена кана, поставена по средата на масата, застлана със същото платно, което използваша за всичко. До каната бяха подредени на купчинка книгите на Уил — „Геоложки техники за откриване на нефт“ и „Как да изкопаеш кладенец в полето“. Беше успяла да запали огън в малката метална печка в ъгъла, но да отвори консерва с печен боб, бе почти непосилна задача. Отварачката беше ръждясала и предполагаше, че Уил я е намерил някъде — чудесна хитрина, на която

във всеки друг момент би се възхитила, но сега бе толкова ядосана, че ѝ се искаше да изкрещи. Точно това и направи. Викът ѝ беше — мисълта ѝ хрумна, докато гърлото ѝ вибрираше и въздухът излизаше от дробовете ѝ — най-силният, който някога бе издавала. Млъкна и все още бе сама, макар да се чувстваше по-добре. Притисна ръка към корема си и затвори очи. Ъгълчетата на устата се извиха нагоре в нещо като усмивка; беше наистина забавно, че е толкова далече от хубавите неща, за които бе полагала усилие цял живот и се занимаваше с дреболии. Неумението ѝ се струваше толкова ново, колкото и шумните изблици.

Остави консервата и седна на масата. По това време на деня усещаше, че е била сама твърде дълго, докато Уил беше на полето с Дени, партньорът, когото си беше намерил в Оукланд. Тези часове не бяха за нея и тя не се опитваше да разбере какво правят мъжете навън. Светът, в който се работеше, беше открай време светът на Уил, истинска тайна за нея, и макар това да бе просто факт навремето, напоследък я караше да се чувства виновна. Знаеше, че е посветила времето си да създаде уютен дом — което би било напълно естествено за момиче с друг произход — и така му дава достатъчно време, за да проучва полето. Най-голямото желание на Елизабет бе да остане с Уил, ала в подобни моменти, в края на деня, ѝ се искаше да е в Ню Йорк, където слънцето сигурно щеше да е залязло. Макар да беше момиче, възпитано за живот във висшето общество, ѝ се искаше да приготви вечеря и да вложи поне половината от уменията, които използваше, за да бърби с гостите, които идваха в неделните следобеди.

Поседя замислена за хората, които беше изоставила, и за хилядите километри, които ги разделяха. Нямахше да ѝ липсват чак толкова, ако имаше начин да надникне в живота им, ако разстоянието бе по-малко. От време на време прочиташе някой стар вестник, в който имаше новини от Ню Йорк, но те единствено подклаждаха тревогите за майка ѝ, която не бе на себе си, или притесненията как се справя Даяна.

— Лизи! — провикна се Уил, още преди да влезе.

Елизабет вдигна поглед от масата и се озова в прегръдката му. Той я вдигна и завъртя. Беше го прегърнала през врата, притисна се в него и почувства за пореден път, че е точно където трябва. Вдъхна

мириса му — пот, най-обикновен сапун и друг мускусен мирис, който не ѝ беше познат — тъкмо когато той заговори.

— Днес извадихме късмет.

Пусна я и щом краката ѝ докоснаха пода, вдигна поглед към лицето му. То бе загоряло от слънцето, а светлосините му очи излъчваха светлина.

— Какъв късмет?

— Нефтен късмет — замълча, стисна плътните си устни и я погледна. Гърдите му се повдигаха под износената риза с навити ръкави. Косата му беше потъмняла от пот, където не беше изсветляла от слънцето. — Двамата с Дени го открихме. Открихме нефт — лъскав, черен нефт. Ако излезеш навън, ще усетиш миризмата. Знам, сигурен съм, че отдолу има необятни езера. Просмукал се е в скалите. Въздухът е наситен със сяра. Ще действваме както пише в книгата ми, ще изкопаем кладенец и ще го продадем на рафинерията в Ланкастър, а после ще наемем нови работници. В началото ще се налага да харчим всичко, което изкараме. Там е, седим върху него, той ще ни направи богати.

Уил говореше толкова бързо, така развълнувано, че спря, за да си поеме дъх. От лицето и тялото му бликаше енергия, изпълваше го целия. Свали панталоните от шевиот, които обуваше всеки ден на излизане от къщи, защото бяха омазани с лепкава черна течност. Сложи си бельото с дълги крачоли, с което спеше, като не спираше да ѝ разказва как се вади нефт и колко много имало отдолу, и за колко се продавали барелите суров петрол. Тя метна панталоните на долната табла на леглото, за да не изцапат нещо, и остана да наблюдава как Уил отваря консервата боб и продължава да говори за екипа, който трябваше да наеме, и за очакваната печалба.

Елизабет се беше усмихнала лъчезарно, както по времето, когато се обличаше в брокат и получаваше подаръци или ѝ сервираха пастет от съомга. С изненада откри, че не нефтът е причина за усмивката ѝ — все още ѝ се струваше недостижима фантазия. Радваше се за Уил. Той щеше да постигне успех, независимо дали започваха с нефтено поле или не, а сетне щеше да се превърне в един от мъжете, за които пишеха в приключенските списания — за обвитата му в тайнственост младост, изключителния му усет към бизнеса и интелигентните решения. Щеше да бъде строг, но справедлив с хората и всички щяха да го уважават.

Щеше да бъде глава на семейство и да помага на тези, които заслужават или имат нужда.

Мекотата по лицето му щеше да бъде заличена, но кривият нос щеше да си остане същият. Двамата щяха да остарееят заедно и да наблюдават как светът се променя пред очите им. Двамата останаха загледани един в друг, след това тя пристъпи напред, притисна се в него и усети как лудо бие сърцето му.

СЕДМА ГЛАВА

„От различни източници научих, че довечера господин Хенри Скунмейкър ще се появи в обществото за пръв път след смъртта на годеницата си, госпожица Елизабет Холанд, на откриването на оперния сезон в «Метрополитън». Той се съобрази с периода на траур, но някои са на мнение, че избързва...“

Из колонката
„Игривият галант“, в. „Ню
Йорк Импириъл“, събота,
16 декември 1899 г.

— Не можеш просто така да хвърлиш човек в пукнатина в леда — възнегодува госпожа Едуард Холанд, с моминско име Луиза Ганзворт, която все още се държеше както подобава на представителка на двата рода. Беше облечена в черни траурни дрехи по два повода — първо за съпруга си, а след това и заради по-голямата си дъщеря. Седеше в ъгъла на стаята на Даяна, а наблюдателните ѝ обсидианови очи се стрелкаха наоколо. Тя сякаш се беше смалила, а старото властно отношение бе изчезнало. В определени моменти Даяна виждаше, че е болна, макар в други да смяташе, че е просто настроение, което ще се стопи в мига, в който Даяна се съгласи да се омъжи.

— *Хвърлиш* е доста преувеличено — отвърна дръзко дъщерята. Беше се настанила на отоманката, насочила вниманието си към тъмните къдри, които обрамчваха сърцевидното ѝ лице и нежна кожа. Прислужницата ѝ Клер, която ѝ помагаше да се облече, се беше изправила от едната ѝ страна. Даяна не полагаше особено старание да прояви интерес към загрижеността на майка си. — Няма да ме държиш отговорна, задето Пърсивал Кодингтън е толкова непохватен — добави

и се извърна, за да срещне погледа на леля си Едит, отпуснала се на леглото с розова табла, облечена в кремава долна риза и пола.

— Истинско чудо е, че новината не е стигнала до вестниците — продължи остро майка ѝ. — Или че той не е бил тежко ранен. В този град, Даяна, има очи, които никога не спят, и хора с големи уста. Много скоро ще започнат да разправят, че не умееш да се държиш както подобава на млада дама. Излезе ли име, обществото няма да забрави. — В очите ѝ се появи отнесено изражение и замълча, отпусна се на стола с износена дамаска. В него Даяна се сгушваше с удоволствие, докато четеше романи за героини, обсебени от неприлично красиви мъже, в него се отдаваше на най-драматичните си фантазии. Повече нямаше да е така. Старите спомени за Хенри Скунмейкър бяха най-вълнуващото, случвало ѝ се напоследък.

Тя се усмихна едва забележимо на отражението си, но се стегна, защото срещна погледа на Клер в огледалото и се досети какъв ще бъде следващият аргумент на госпожа Холанд.

— Когато бях момиче — подхвана тя, — ни разяснявах, че името на жената може да се появи във вестниците само три пъти: при раждането ѝ, на сватбата, и когато почине.

— Е — обади се Едит и отпусна глава на ръката си, сгъната като възглавница, — нашето поколение видя сметката на старата максима.

Името на Даяна беше изписвано няколко пъти в клюкарските рубрики — в повече случаи по поводи, които караха майка ѝ да се срамува — но това не бе в състояние да я спре да си представя как с Хенри слизат по стълбите на църквата, както и вестникарските заглавия: „Малката сестра Холанд се омъжи за Скунмейкър“.

Клер пристъпи напред и прихвана косата на Даяна с панделка в меден цвят, която отиваше на жълтата ѝ рокля. Тя подчертаваше талията ѝ, откриваше ключиците, а буфан ръкавите бяха украсени с бледожълти пера. Роклята беше от Париж, сестра ѝ я донесе миналия летен сезон, който прекара в чужбина. Имаше нещо потискащо в преправянето на роклята на починалата ѝ сестра и на никого не му беше приятно. Само че не разполагаха с пари за нова, както майка ѝ непрекъснато напомняше, затова накрая я преправиха.

— Ако след тази вечер името ти се появи в някой вестник — отвърна госпожа Холанд, без да обръща внимание на забележката на

зълва си, — дано да не е, че почти си успяла да убиеш Спенсър Нюбърг.

При тези думи Даяна стана и се обърна към майка си с лице, озарено от различни чувства. Как само ѝ се искаше да заяви на дребничката си майка-матриарх, че ако не се опитваше така напористо да накара дъщеря си да се омъжи, нямаше да се тревожи за доброто здраве на господата, които я придружаваха. Бе повече от очевидно за Даяна, но споменаването името на Спенсър Нюбърг подежда като музика. Не защото въпросният господин притежаваше изключителни качества — беше останал вдовец на два̀сет и седем, винаги беше начумерен, а след смъртта на госпожа Нюбърг от ревматоидна треска положението беше още по-зле. Името му обаче ѝ звучеше като музика още от сутринта, когато прочете вестниците и разбра, че ако отиде на опера с него, ще успее най-сетне да види Хенри. Сърцето ѝ тръпнеше при мисълта, че довечера ще бъдат под един покрив, а очите им ще се срещнат и е възможно ръцете им да се докоснат. Спенсър Нюбърг щеше да ѝ предостави възможност за безценна кратка среща, затова името му звучеше като музика.

Майка ѝ стана от стола. По врата ѝ бяха изпъкнали вени, костите на лицето ѝ се очертаваха под тънката кожа.

— Както и да е, госпожа Гор е домакинята и дори не съм сигурна дали ще се запозная с господин Нюбърг — отвърна бързо Даяна. Поканата за семейната ложа бе от по-голямата сестра на господин Нюбърг, но и двата пъти, когато посети семейство Холан, тя ясно показа, че кани Даяна заради брат си. Всеизвестно бе, че съпругата на Гроувър Гор си е поставила за цел да намери добра партия за брат си, за да може новата съпруга да излекува разбитото му сърце. Госпожа Холанд — по-малката ѝ дъщеря веднага разбра — бе свързана със семейство Гор от няколко десетилетия. — Дори да се запознаем, ще се отнеса към него особено предпазливо.

Вратът на госпожа Холанд сякаш се издължи и тя вирна брадичка. Даяна я наблюдаваше в очакване на укор, но напрежението по лицето на майка ѝ се стопи и тялото ѝ се отпусна, все едно всеки момент щеше да припадне.

— Възнамерявам да си легна — съобщи остро тя. — Да се държиш прилично, Даяна.

След нея остана хлад.

Даяна примигна и се обърна към леля си:

— Виждаш ли, плаша дори собствената си майка.

— Много си красива, Дай — отвърна от леглото Едит и ѝ намигна заговорнически. По-малката сестра на покойния господин Холанд имаше някаква прилика с племенничките си и бе известна като изключително страстна в младостта си. Беше сключила неуспешен брак с испанец с титла, който приключи с развод, и сега всички се обръщаха към нея с моминското ѝ име. Открай време обичаше да остава при Даяна, когато се гласеше да излиза. — И не се притеснявай, че господин Нюбърг ще бъде единственият, който ще те забележи — добави с тон, който накара момичето да се запита дали леля ѝ не е чела тайно дневниците ѝ.

Даяна се приведе към огледалото, за да огледа отражението си, и се успокои, че едва ли господин Нюбърг ще е единственият, който ще я забележи. Очите ѝ бяха забулени, тъмни, устата малка, пухкава. Единствената ѝ тревога бе свежестта ѝ да не се стопи, преди да открие Хенри. Отново бе в приповдигнато настроение и го поддържаше, като си напомняше, че щом майка ѝ разбере, че Хенри я обича и тя него, тревогите за прибързан брак щяха най-сетне да изчезнат.

* * *

Пристигнаха късно в „Метрополитън“ на Бродуей и Четирийсета, както бе обичайно за класата им. Улицата бе пълна с карети, когато Даяна и госпожа Гор слязоха на тротоара и се присъединиха към останалите жени с брокатени пелерини, отпразвили се към входа за дами. Бяха пропуснали сцената с маскения бал, но се настаниха — за огромно щастие и задоволство на Даяна — тъкмо когато баритонът започна „Маб, кралицата на феите“. Баща ѝ, който държеше на подобни неща в живота, твърдеше, че „Ромео и Жулиета“ на Гуно не е по вкуса му, но Даяна обичаше вариациите на струнната музика, особено когато ставаше въпрос за разделени от обстоятелствата влюбени.

Плъзна поглед по публиката — местата долу, по-евтините ложи високо над тяхната, всички пълни с блестящи бижута и поруменели лица, прикрити от ветрила. Тя се настани до госпожа Гор, облечена в

рокля от синьо кадифе, изпънато от набъбналата ѝ плът, с каквато никой не би предположил, че е възможно да се сдобие, докато все още беше крехката Лили Нюбърг. По-малкият ѝ брат не каза почти нищо, докато пътуваха, и често-често влизаше в стаята към ложата, където се отпускате на канапето и пушеше с мрачно изражение.

Младата гостенка не му обръщаше никакво внимание. Едва се съдържаше да не се облегне на полирания месингов парапет, за да погледне сцената. Музиката бе въодушевяваща, жива; девойката открай време обичаше тъжната тайнственост в думите на Шекспир, харесваше ги и в операта. За момент, подета от вълните, които долитаха откъм оркестъра, почти забрави, че може да се види с Хенри. Почти.

— Чух, че тази вечер щял да дойде и Хенри Скунмейкър — отбеляза домакинята и свали обсипания с диаманти лорнет от очите си. — Само дете не го виждам в семейната им ложа.

Даяна едва се съдържа да не вдигне своя лорнет, за да огледа по-подробно, но изрече единствено едно скромно: „Нима?“.

— Жалко, сестра ти не успя да се омъжи за него. Той е очарователен, а и невероятно добра партия — продължи да нарежда госпожа Гор, без да усеща колко обидно прозвуча забележката ѝ. В момента най-важното за нея бе, че един търсен ерген все още си няма булка. Пак вдигна лорнета и заоглежда останалите ложи, където седеше елитът на Ню Йорк, който следеше всяко движение на останалите, за разлика от хората на партера, дошли да слушат музиката.

— Да ти кажа — продължи госпожа Гор все така нетактично, — чух слух, че сестра ти изобщо не била умряла, понеже, ако беше умряла, трупът ѝ все отнякъде щял да се появи, да не говорим как и останалата част от разказа, че най-вероятно си е изгубила паметта и е похитена от банда крадци, нещо не се връзва... Нали семейството ти не знае подобно нещо?

Даяна поклати едва забележимо глава и продължи да се насилва да не поглежда към ложата на семейство Скунмейкър още цели десет минути. Опитваше се да се престори на скандализирана, с надеждата да прекъсне разсъжденията на госпожа Гор, че Елизабет не била мъртва. Не откъсваше очи от сцената, където Жулиета се появи — по гърба ѝ водопад от тъмни къдрици. Полилеят в средата на залата

хвърляше отблясъци по диамантените тиари и колиета в ложите, тежката коприна на роклите и бледата кожа на дамите. Даяна усети как пламва и ѝ се прииска някой да я погледне. След цяла една самотна минута се обърна и забеляза, че в ложата на семейство Скунмейкър се е настанила госпожа Скунмейкър — великолепно облечена в нежнорозова рокля — и досадната по-малка сестра на Хенри, Прудънс. По нищо не личеше някой да се крие зад алената завеса на входа към ложата.

Даяна погледна настрани и се опита да преодолее разочарованието. Насочи вниманието си към дивата на сцената, чиито пищни бели гърди се надигаха и спускаха със страст, която Даяна бе сигурна, че единствена от публиката разбира. Скоро забеляза Пенелопи Хейс в ложата от дясната си страна. Клепките на огромните ѝ сини очи бях спуснати, бе свела глава на една страна. В косата ѝ беше забодена огромна егрета^[1], а черната ѝ рокля бе с черна панделка на деколтето. Дългите ѝ бели ръце бяха скромно свити в скута. Изглежда затова вестниците напоследък се надпреварваха да говорят за непорочността ѝ. Независимо от това, Даяна си припомни — както винаги, щом мернеше Пенелопи — как я описа Хенри през нощта, когато разговаряха: *дива!* Сестра ѝ също я беше предупредила за Пенелопи. В момента единственото, което изпитваше, не беше недоверие, а уязвимост.

Не можеше да пропъди мисълта, че Пенелопи, настанила се в ложата на семейство Хейс, в ушита по поръчка рокля, изпънала гръб, с прибрана коса, от която не стърчеше нито едно косъмче, познаваше Хенри далеч по-добре от нея. Не само по-добре, ами и по-отдавна, и то физически. На сцената Ромео бе забелязал Жулиета и тенорът възпяваше завладялото го очарование. Погледът на Даяна се задържа на сцената само за минутка, а когато пак се обърна към Пенелопи, отбеляза, че изражението ѝ е коренно различно. Вече нямаше и следа от отегчение, от позата ѝ лъхаше самоувереност. В същия миг сред хората в ложите премина шепот. Всички се обърнаха наляво от Даяна, тя също погледна и го видя.

Хенри се настаняваше точно зад сестра си. Баща му пристъпваше по-тежко, по-бавно и се отпусна до него, без да обръща внимание на сина си.

— Все още изглежда тъжен, не мога да го отрека — обади се госпожа Гор, която незнайно защо този път се беше въздържала от лорнета. — Само че нищо не е в състояние да скрие красотата му. Не можеш да го отречеш, макар да ти беше станал почти брат.

Даяна нямаше сили да отговори. Не се обърна и когато пристигна Уебстър Йънгам, любимият на нюйоркските новобогаташи архитект, и за момент разсея госпожа Гор.

— Позволете ми да ви представя госпожица Холанд — чу тя домакинята. Ясно, колкото и да няма желание, трябва да откъсне очи от Хенри, чиято колосана снежнобяла яка се открояваше на загорялата му златиста кожа. — По-малката дъщеря на госпожа Едуард Холанд.

— Госпожице Холанд — поздрави господин Йънгам и целуна ръката ѝ. — Моите съболезнования за сестра ви. Истинска изненада е да ви видя сред обществото. Моля ви, изпратете специални поздрави на майка си. Вие сте наистина точно толкова прелестна, колкото бях чувал.

Даяна се усмихна и сведе очи. През септември се беше целувала с асистента му в гардеробната по време на бала в новия дом на семейство Хейс — беше сигурна, че господинът няма представа за маловажната случка, след като същата вечер беше препил с вино. Но това бе преди целият ѝ живот да се промени. Тайно извърна поглед към ложата на семейство Хейс и с неподправен ужас откри, че Пенелопи зяпа към отсрещните ложи, изпънала гръб.

Шепотът бе стихнал или може би бе заглушен от музиката. Даяна се обърна и кимна на госта.

— Бихте ли ме извинили. Музиката е доста силна — излъга тя.

Отдалечаваше се от мястото си, обърна се веднъж и забеляза, че Хенри гледа след нея. Ускори крачка и влезе във вътрешната стая — където очите на господин Нюбърг трепнаха, колкото да я погледне неодобрително — откъдето се измъкна в извития коридор. Тук беше тъмно, светеха само няколко аплика. Девојката подмина един или двама мъже, отбили се в ложите на приятели. Коридорът я отведе до ложа 23, за която бе прочела в програмата, че този сезон е наета от семейство Скунмейкър. Спря, за да приглади роклята и косата си, но преди да протегне ръка, някой от вътрешната страна дръпна завесата.

Фините му изваяни черти бяха в сянка и не видя изражението в очите му. Сърцето ѝ биеше оглушително. В представите ѝ между

двамата с Хенри имаше предостатъчно интимност, затова изрече думите, над които бе мислила през последните два месеца.

— Питам се, господин Скунмейкър, кога мога да имам удоволствието да посетя отново оранжерията ви. — Гласът ѝ бе тих, нежен, а в думата *оранжерия* се криеше вълшебство, омаяло я през нощта, която прекара там.

— Дай... — заговори най-сетне Хенри. Тя направи крачка напред с надеждата и той да пристъпи към нея, и да ѝ докаже, че също е бил измъчван от спомени. Но госпожицата грешеше. — Госпожице Даяна. — С всяка дума гласът му ставаше все по-тих. Забеляза колко яката му е висока, та не можеше да наведе глава. — Знаеш, че е невъзможно.

Неочаквано дървеният под, коридорът отдолу, мазетата под земята, подпорните колони, плъховете и каквото и да е още — нищо вече не беше стабилно. Даяна усети бузите ѝ да пламват и в съзнанието ѝ изплуваха ясните сини очи на Пенелопи, оглеждащи операта.

— Не разбирам — прошепна девойката.

— Може и да си мислила, че двамата можем... — Хенри замълча отново и тръсна глава, сякаш се опитваше да се отърве от досадна муха. В гласа му прозвуча студенина, когато заговори отново. — Не го мисли повече. Може и да съм изричал пред теб красиви думи, но те никога няма... няма да се сбъднат.

На Даяна не ѝ убегна необикновено официалния му начин на изразяване и отстъпи назад. Хенри бе имал няколко любовници, нали сам призна, и Даяна се почувства като една от многото. Дори не бе сигурна, че може да бъде наречена една от любовниците му.

— Заради Пенелопи ли е?

Хенри се поотпусна и почти се усмихна.

— Не... ни най-малко. Ти защо... Не.

Всяка дума бе като непосилна борба да си поеме дъх.

— Тогава защо...

— Всичко, което съм ти казал, Дай, е било самата истина. — Хенри посегна към ръката ѝ, но така не скъси безкрайното разстояние между тях. Той беше чаровник — естествено, щеше да се опита да я омае с чара си. — Не е заради Пенелопи. Няма друго момиче. Просто няма да е редно. В момента може и да нямаш желание да мислиш за

приличие, но бях годеник на сестра ти. А сестра ти... — затвори очи и преглътна с усилие — е мъртва.

Хенри замълча тъкмо когато приятелят му Теди Кътинг се появи в края на коридора. Той също беше приятел на Елизабет, напомни си Даяна. Русата му коса беше срасана на една страна. Младежът приближаваше бавно, а по лицето му се беше изписало неодобрение, примесено със загриженост.

— Но... — Даяна се спря и по устните ѝ затрепка усмивка. „Но Елизабет не е мъртва“, прииска ѝ се да сподели с Хенри. Искаше ѝ се да изкрещи тези думи. Не можеше, разбира се — беше обещала на сестра си да не признава пред никого. Издадеше ли и дума, щеше да съсипе усилията на Лиз.

Настъпи антрактът и десетки мъже по черни жилетки излязоха в коридора. Димът от пурите им се носеше наоколо. Тя усети Хенри да отдръпва ръката си и разбра, че е време да се оттегли. Обърна се достатъчно бързо и нито един от двамата — поне така се надяваше — не забеляза унилото ѝ изражение. С гордо вирната глава тръгна към ложата на семейство Нюбърг, макар да бе наясно, че никога повече няма да може да се усмихне. Роклята шумолеше на всяка крачка; съвсем доскоро я караше да се чувства красива, а сега бе просто поредната досадна дреха. Седмиците на трепетно очакване бяха съсипани за броени секунди, но докато се настаняваше на мястото си, усещаше единствено обида.

По-късно, през нощта, в стаята си, проумя, че всичките ѝ надежди са посечени, цялото ѝ бъдеще унищожено. Едва тогава се почувства толкова ужасно, притисна я невероятно силно отчаяние, сякаш у нея бе зейнала огромна празнота, която никой и никога нямаше да успее да запълни.

Докато седеше в операта, без да усеща трепетната музика, се сети за майка си, сведе очи и прикри наранената си гордост. Говореше тихо и скромно — точно както би се харесало на госпожа Холанд — с господин Нюбърг и госпожа Гор, и останалите, които се отбиваха на гости в ложата. Ромео отново запя на сцената. „L’amour, L’amour!“^[2], но радостта от музиката вече я нямаше.

[1] Аксесоар за коса във вид на чапла. — Бел.ред. ↑

[2] Любов (фр.). — Бел.прев. ↑

ОСМА ГЛАВА

*„Мъжете в операта обикалят чуждите
ложки, без да се замислят. Тъкмо това прави тези
вечери търпими.“*

Мейв де Джонг,
„Любовта и други лудории
на известните фамилии от
стария Ню Йорк“

Хенри наблюдаваше гордата походка на Даяна, докато се отдалечаваше, и изобщо не му беше весело. И други жени му бяха обръщали гръб, но му бяха омръзнали и затова бе извърнал поглед към нова и по-приятна посока. Не искаше да отвърща взор, затова остана да гледа след нея и да изпита дълбочината на чувството на загуба, което му бе непознато и особено болезнено. Беше благодарен на Теди, че е все още до него и изчака момента да премине, без да се намесва и да коментира каквото и да било. Вкусът в устата му беше горчив.

Мъже с високи яки и бели вратовръзки излизаха от ложите и той разбра, че е време за антракта. Господата тръгнаха за напитки или може би да потърсят някоя дама, която, трогната от музиката, щеше да прояви повече благосклонност към тях.

— Хайде — обърна се Хенри към синьо-сивите очи на Теди.

— Къде? — попита той.

Хенри рязко сви рамене. Никога през живота си не бе усещал подобно разминаване между това, което желаше, и онова, което бе извършил. Досега за него желанията бяха като морален компас, който го водеше напред, към щастието, към невероятни места. Не бе като героя на операта, сляп почитател на любовта. Във всяка връзка бе търсил приятно прекарване и нещо ново. Чувствата му към Даяна обаче бяха наситени с прекрасни трепети, ефирни като въздуха. Тя беше съобразителна, променяше се непрекъснато и бе готова да се

впусне, също като него, в какви ли не лудории, но ето той я отхвърли, а тя не каза и дума.

— Към бара — отвърна най-сетне и Теди, верният приятел, го поведе натам.

Малкият бар бе скътан в задната част на пушалнята и старият Сам с увисналите мустаци чакаше да спаси бегълците от бърбуренето и непрестанния оглед в ложите, като им предложи дългоочакваното питие.

— Две уискита с вода — поръча Теди, когато приближиха.

— За мен без вода.

— Както искате, господин Скунмейкър — отвърна Сам със заговорнически поглед. — Господин Кътинг, на сметката на ложата ви ли да запиша сумата?

— Да, Сам, благодаря.

Двамата се облегнаха на бара и щом им поднесоха напитките, веднага ги вдигнаха. Хенри усети, че Теди иска да каже нещо, остави чашата на бара, даде знак за още една и се обърна към приятеля си.

— Защо ме гледаш така?

Теди пренебрегна раздразнението в гласа на Хенри и отвърна спокойно:

— Постъпи правилно.

Хенри кимна сковано, но нито показва неудовлетворението, нито несъгласието си. Налагаше се да приеме думата на Теди, тъй като той самият не бе от хората, които се стремят да постъпват правилно. Наясно бе единствено, че чувството е противно. Да правиш добро, би трябвало да е награда само по себе си, нали това му повтаряше гувернантката навремето. Нали доброто трябваше да го изпълни с вътрешна светлина?

— За мъжа не е проблем да забрави природата си — добави Теди, — да се изгуби в настоящето и да забрави какво ще бъде. Аз обаче те познавам и съм до теб, за да ти напомня какво представляваш. Ти губиш интерес, Хенри. Независимо какво изпитваш към Даяна сега, вероятността чувствата ти да избледнеят... Какво ще остане от сърцето ѝ, когато се получи така... Ако не внимаваш, Хенри, може да съсипеш семейство Холанд.

Хенри кимна, когато Сам му наля.

— Не можеш да си сигурен.

— Напротив, мога — отвърна Теди. Говореше забързано и Хенри усети, че се чувства зле. Опитваше се да намери обяснение и за двамата. — Просто съм предпазлив вместо теб. Може и да си мислиш, че всичко е забавления и игрички, защото имаше какви ли не връзки... Тя ще иска от теб много повече, отколкото останалите момичета. Ще има и други, Хенри, и съм готов да се обзаложим, че съвсем скоро погледът ти пак ще започне да шари.

Хенри отпи глътка. Не оспори думите на приятеля си, защото се колебаеше, и за момент дори се съгласи. Да, истина бе, че досега нито едно момиче не бе успяло да задържи интереса му и чувствата, които го завладяваха на момента, скоро отлитаха. Предстояха му нови забавления — също като онези, на които се радваше преди годежа с Елизабет Холанд — и щеше да им се наслади. Проблемът бе, че също както предложението, че е постъпил правилно, тази мисъл го потисна и усети вече познатото желание да хукне при Даяна, да ѝ каже, че се е държал като магаре, че сам не познава себе си, да я моли за прошка. В главата му се зароиха хиляди други мисли.

— Елизабет умееше да се владее, докато Даяна е луда глава. Ако я накараш да те обикне, Хенри, няма да знаеш...

— Теди, не можем ли просто да... — прекъсна го приятелят му и посочи празната чаша до лакътя си. Щеше да му бъде третата или четвъртата, вече не помнеше коя поред.

— Добре.

Чукнаха се и допиха мълчаливо.

Трето действие вече бе започнало, когато се заклатушкаха към ложа 23. Посещенията в ложите бяха в разгара си и вече никой не се преструваше, че слуша музиката, освен може би Даяна Холанд, която бе заедно със семейство Нюбърг, ложата им по средата на останалите, на първия ред, където седяха всички от тяхната класа. Беше се привела напред, отпуснала рамене, леко разтворила устни, докато наблюдаваше певците на сцената, сякаш те бяха виновни за разбитото ѝ сърце.

Теди беше седнал зад Прудри и се насилваше да води любезен разговор, както го бе инструктирал Хенри, преди да си тръгнат от бара. Прудънс наскоро бе навършила седемнайсет, ала това не я беше направило по-красива — и видът, и маниерите ѝ издаваха, че прекарва прекалено много часове на открито. Повечето ѝ отговори се състояха от отделни думи и Хенри се запита дали не бе всъщност наказал Теди.

Дори приятелят му да беше убеден, че е така, не го показва, а когато се отпусна назад на стола, се обърна към Хенри и небрежно отбеляза:

— Сестра ти знае доста за сцената.

Прудънс рязко се обърна към Хенри, за да се увери, че е чул последния коментар.

Хенри, който едва гледаше след изпитото уиски, измърмори нещо нечленоразделно, погледна пред себе си и забеляза Пенелопи Хейс. Наблюдаваше го с някакво подобие на усмивка и когато разбра, че очите му са насочени към нея, вдигна ветрилото си от орлови пера на нивото на погледа си и трепна с него няколко пъти. Той плъзна взор настрани, по множеството ложи, където дамите шушукаха по двойки, скрити зад ветрилата си или надничаха през бинокли, докато придружителите им, застанали зад тях, чакаха търпеливо. Всички го наблюдаваха, усещаше погледите им, дебнеха да разберат дали още скърби за Елизабет, питаха се дали сърцето му е разбито и кога отново да подхванат епичната тема, в чии ръце ще премине богатството на Скунмейкър.

Хенри вдигна ръка — искаше жестът да е саркастичен — и се провикна „Здрасти!“, достатъчно високо, за да го чуят в съседните ложи. Това бе зов за нещо, което Хенри все още не бе установил какво представлява, не че имаше значение, защото представлението продължи, а около него се възцари мълчание.

ДЕВЕТА ГЛАВА

„Тази вечер няма ли да ме посетиш в ложата?

П“

— Това за мен ли беше? — прошепна Пенелопи и се обърна към онзи, към когото отправи въпроса. Погледна право към Хенри, който току-що бе извикал „Здрасти!“ достатъчно високо, за да чуят всички в ложите. Беше се килнал на една страна, свел поглед към скръстените на гърдите ръце, и нямаше как да се разбере кого е поздравил.

— Може би — отвърна Бък.

Беше седнал непосредствено зад Пенелопи, от дясната страна на дядо й Огдън, който вече не чуваше достатъчно добре, но пък имаше орлов поглед — когато не дремеше — и надничаше в най-привлекателните деколтета в операта. Така и не си направи труда да научи как да се държи, докато е сред манхатънското висше общество, въпреки че цял живот се бе опитвал да бъде приет в него, но се бе погрижил синът му да не повтаря грешката. Ричмънд Хейс, бащата на Пенелопи, усвои бързо както тънкостите в бизнеса, така и в поведението, поради което остана в недрата на операта — или по-точно казано, в пушалнята — за да е на място, където лесно можеше да се владее.

— Да, ама не беше. Колко си противен само — сръза го с обич Пенелопи. — Просто даваше на всички повод да приказват за него.

— Вие деца, така ли го наричате в днешно време? — обади се госпожа Хейс, седнала до дъщеря си край парапета.

За момент Пенелопи изненадано погледна майка си — обикновено бе заета да следи какво правят другите и не слушаше разговорите на дъщеря си — но след миг очилата на възрастната жена бяха отново пред любопитните й очи и продължи да слухти за скандал сред публиката. Пенелопи се замисли за двойната брадичка на майка

си, за твърде обикновената ѝ коса и прекалено наклепаното ѝ с грим лице.

— Аз бих пояснила, че подхвърля на всички нещо за обсъждане. — Пенелопи сведе поглед и се насили да се изчерви. Кожата ѝ приличаше на костен порцелан, а тя рядко изпитваше срам, но след малко по изваяните ѝ скули изби нещо като руменина — не беше много, но напълно достатъчно, та ако в момента някоя матрона погледне през бинокъла, щеше да забележи колко засрамена е младата госпожица Хейс от гротескната си майка. Същото важеше и за някой вестникар. След малко леко се извърна и заговори зад ветрилото: — Бък, би ли ми направил една мъничка услуга?

— Разбира се.

Преди часове бе написала бележка — истината бе, че я писа цели четири пъти, като се погрижи хартията да изглежда достатъчно смачкана, въпреки това думите да се четат ясно и всеки любопитен да разбере, че е спонтанна. Изписваше буквите и мислеше единствено за него. Сега я сви в дланта си и протегна ръка назад да я подаде на Бък.

— Би ли я отнесъл в ложа двайсет и три — прошепна му.

Приятелят ѝ леко наклони глава и се надигна. Точно тогава в ложата влезе младеж в черно сако, с висока яка. Знаеше, че е Хенри, който щеше да спести на Бък неудобството, и усети кожата на раменете ѝ да потръпва. Мина секунда и забеляза, че папийонката е — какъв ужас — на Еймос Вриуолд.

— Господин Вриуолд — започна Бък. — Иска ми се да посетя неколцина човека. Заповядайте, седнете на моето място, за да не остава госпожица Хейс сама.

Еймос стисна ръката на Бък и с ниско спуснати клепачи се вторачи в Пенелопи. Беше висок, с огромен нос, щръкнал по средата на лицето. Косата му, както обикновено, имаше свое мнение в каква посока да застане. Едно време — твърде отдавна — на градинско парти с Пенелопи често се скриваха зад някое дърво, та имаше причина да я наблюдава по определен начин, сякаш сегашното ѝ благопристойно поведение бе повод за смях.

Фамилиарното му отношение я дразнеше, но му протегна ръка.

— Госпожице Хейс, за мен е огромно удоволствие. — Наведе се да ѝ целуне ръката. Седна зад нея, на мястото, което Бък освободи. — Госпожо Хейс, тази вечер сте прекрасна — добави, макар по-

възрастната жена да беше облякла рокля от червен сатен, който, според дъщеря ѝ и всички останали, подчертаваше тлъстините ѝ.

— Благодаря ти, Еймос — рече майката на Пенелопи, без да откъсва поглед от бинокъла. — Корсажът на майка ти да не би да е от истински диаманти?

— Естествено — отвърна гостът и сам не разбра как успя да скрие подигравателната си усмивка.

Пенелопи съжеляваше искрено, че новото ѝ поведение не ѝ позволява да се държи грубо с майка си, затова ведро се усмихна на младежа.

— Господин Вриуолд, какво ви води в ложата ни?

— Вие, разбира се. Не съм ви виждал от известно време и толкова красива от нещастията през октомври.

— Наистина не сме се виждали.

— Сигурно сте били потресена — така твърдят всички.

— Ами да — отвърна тя и насочи поглед към сцената. — Така е.

— Ако имате нужда от човек, с когото да споделите спомените си за Елизабет...

Пенелопи измъчено се усмихна.

— Благодаря.

— Чувам и други неща...

— Нима? — Успя да задържи погледа си към сцената, но не и блясъка в очите си.

— Всички момичета говорят единствено за това. Обсъждат, че Хенри бил с разбито сърце, а пък вие тънете в меланхолия, а краят на романа ще бъде съвършен, ако се омъжите за него. Сестра ми ме изпрати да разбере дали е истина. — След тези думи се приведе напред и заговори на ухото ѝ. — Надявам се да не е вярно.

Пенелопи вдигна ветрилото, за да скрие усмивката си, с надеждата залялото я топло чувство да не бъде забелязано.

— Не, разбира се — отвърна тихо. — Колко невъзпитано от ваша страна толкова скоро да говорите за романтичните чувства на Хенри Скунмейкър.

Очичките на майката се извърнаха към дъщерята и за момент Пенелопи усети, че я разкъсват противоречиви чувства. Много добре знаеше, че мълвата, колкото и да галеше слуха ѝ, щеше да задоволи

напълно социалните амбиции на майка ѝ, затова се почувства колкото зарадвана, толкова и подразнена.

— Добре, да поговорим за нещо друго тогава — отвърна спокойно Еймос и се отпусна назад, без всякакво чувство на притеснение.

Наистина забърбори за ловни кучета, за широки ревери, което напомни на Пенелопи защо ѝ беше омръзнал. Той не спираше да дудне, майка ѝ пък безсрамно намигаше на всеки, чийто поглед срещнеше, а Пенелопи забеляза с периферното си зрение Бък да влиза в двадесет и трета ложа. Небрежно вдигна бинокъла. За пръв път тази вечер се поддаваше на импулс и ѝ отне няколко секунди — в които бе обзета от страх да не пропусне нещо — докато разбере какво става в отсрещната ложа. После изцяло насочи вниманието си към Хенри. Посрещна надменно Бък. Не успя да види как бележката бе предадена, а пък Хенри запази самообладание, когато я прочете, защото макар да сведе поглед, изражението му не се промени. Тя беше наясно, че веднага е разбрал коя е авторката, защото я погледна.

Пенелопи неволно ахна и пусна бинокъла в скута си, но все пак видя какво се случи. Хенри вдигна ръка да отпрати Бък, без дори да го погледне в очите, обърна се към Пенелопи и поклати два пъти глава. Все едно бе скъсал бележката на късчета. Все едно ѝ беше ударил шамар.

— Най-добре да тръгвам... — сепна я гласът на Еймос.

Беше забравила за него, въпреки това ѝ стана неприятно, когато чу думите му. В момента осъзна колко е важно както Хенри, така и останалите ергени да видят, че към нея се отнасят с особено внимание, най-вече онези със стари холандски имена и нови пари от индустрията. Цялата ѝ кампания да се представи като потенциална булка бе забравена, след като младият Скунмейкър я отхвърли. Сега единствената ѝ цел бе всички да я видят като обект на желание. Само че Еймос ставаше. Пое ръката ѝ да я целуне за довиждане.

— Благодаря ви за посещението — изрече с надеждата да го задържи още малко. — Какво облекчение, че имам приятели като вас в подобни моменти.

Еймос ѝ намигна, което съвсем не беше откликът, който младата дама желаше да постигне, обърна се към госпожа Хейс и излезе от ложата им. Пенелопи се опита да се отдръпне от майка си, за да се

възползва от сенките, които падаха върху бледата ѝ мека гръд. Насочи поглед към края на сцената, за да поглежда тайно към ложата на семейство Скунмейкър. Много ѝ се искаше да изглежда елегантна и високомерна, но у нея пламтеше безпокойство, което не успяваше да овладее. Отпусна едната си ръка върху другата в скута, а след малко размени местата им. Щеше да мине цяла вечност, докато Бък се върнеше, за да ѝ разкаже какво точно се е случило. Беше видяла и сама можеше да си отговори. Хенри нямаше никакъв интерес към нея и бе напълно безразличен. Отново премести ръце и заопипва златната верижка на бинокъла, докато майка ѝ не ѝ нареди да престане, а тя се подчини.

— Мога да ти съобщя официално, че сред публиката има дами със забележителни рокли, но най-красивата е в ложата на семейство Хейс — започна Бък, щом най-сетне се върна на мястото си.

Пенелопи усети, че е подготвил още комплименти, но му даде знак да си ги запази. Какво значение имаше, че е по-красива от останалите момичета, след като Хенри беше сляп. Сърцето ѝ биеше оглушително, тя не спираше да се намества и да нервничи, не можеше да скрие смръщеното си чело. За пръв път в живота си разбра каква мъка е да криеш истинските си чувства.

ДЕСЕТА ГЛАВА

„С откриването на операта тази вечер се надяваме отново да видим някои от най-жалките инвалиди на града, чиято болест е така наречената социална амбиция, заради която ще се опитат да си пробият път със зъби и нокти до нови, високопоставени приятели, като наемат ложа, независимо от цената, както са правили стотици други преди тях. Можем да сме сигурни, че средата, в която ще попаднат, е с достатъчно благороден произход.“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюз ъв дъ Уърлд Газет“, събота, 16 декември 1899 г.

— Коя е госпожицата?

Лина свали бинокъла, през който оглеждаше семейства Вандербилт, Ливингстън и Вриуолд, също и роклите, ушити от Уърт и Дусе, диамантените тиари и господата, които редяха сладки думи на розовите уши на дами, чиито имена се споменаваха непрекъснато в светските колони, и се обърна към новодошлите в ложата на господин Лонгхорн. Бяха се скупчили около нея, облечени в черни сака и бели вратовръзки, брадите им прошарени със сиво. Нито един от тях не беше на нейна възраст.

— Представям ви госпожица Брод, ново попълнение в прекрасния ни град — заяви високопарно господин Лонгхорн. — Идва от Запад.

Лина сведе очи с надеждата той да не спомене откъде точно и никой да не забележи, че роклята ѝ е демодирана: и тази, както и

останалите, бяха на Пенелопи Хейс; сегашната беше от син шифон, с богати набори на раменете и врата. Цветът подчертаваше тена и косата ѝ, а след като я преправи, се стелеше елегантно и покриваше стъпалата ѝ. Наложиха се да повика една от перачките да ѝ помогне с корсета, като обясни, че така и не е успяла да си намери прислужница, която да отговаря на изискванията ѝ.

— Това е художникът Лиспърнард Брадли — продължи господин Лонгхорн и посочи по-високия мъж с по-ярка риза. — А това е Итън Хол Смит.

Лина скромно се усмихна на гостите в ложата. Чувстваше се неловко сред хора, които от ранни зори командваха момичета като нея, а от друга страна, това бе и начин да не каже нещо, което да издаде произхода ѝ. По-голямата ѝ сестра, Клер, която продължаваше да работи за семейство Холанд, обичаше да чете за подобни сцени във вестниците, но Лина знаеше, че е най-интересно, ако сама види как става и се опита да запомни всички комични моменти.

Извърна се леко, макар да усещаше, че мъжете продължават да я наблюдават, и подпря острия си лакът на перилата. Под нея, на първия етаж на операта, хората седяха в редици. Само допреди няколко седмици — може би дори допреди няколко часа — мислеше, че са на значително по-високо ниво от нея. Сега, докато седеше високо над тях, наблюдаваше околните и те наблюдаваха нея. Усещаше погледите на привилегированите и бе сигурна, че всички се чудеха коя е.

— Може някой ден да нарисувам портрета ви. — Господин Брадли се наведе към нея. Усмихна се и мустаците му щръкнаха към ушите. — Уникална сте.

— Благодаря — отвърна Лина. Мисълта някой да пресъздаде чертите ѝ на платно бе невероятна, макар веднага да се замисли над практичната страна — за целта щеше да ѝ е необходима нова рокля. Спомни си, че когато някой рисуваше Елизабет, тя винаги обличаше нова рокля. — Ще ми бъде изключително приятно.

Господин Брадли кимна, сякаш да потвърди и от изражението му Лина разбра, че му е станало доста приятно. Последва мълчание, четиримата в ложата на господин Лонгхорн се споглеждаха усмихнати и се чувстваха неловко. Едва сега Лина се притесни, че всички я наблюдават. Все пак прословутата Елизабет Холанд никога не би се появила на обществено място с трима мъже, без придружителка. Може

би господин Лонгхорн, който беше от по-старото поколение, можеше да бъде възприет като придружител. Инстинктът ѝ нашепна, че е настъпил моментът да се извини и да отиде до дамската тоалетна.

Господин Лонгхорн и другите двама настояха да остане, а тя обеща да се върне бързо. Вървеше с изпънат гръб и се поздрави, че е избрала най-подходящия момент да излезе. Ето че развиваше инстинктите на истинска дама — нали тъкмо това притежаваше Елизабет, нали това бе привлякло Уил към нея. Само че Лиз беше мъртва, а Лина всеки ден научаваше нови неща и когато се срещнеше с Уил, щеше да притежава желаните качества, които да го привлекат.

Ако си беше представяла, че ще има възможност да се упражнява в дамската тоалетна, надеждите ѝ рухнаха с влизането. Жените, отпуснали се на ниски кадифени канапета, я погледнаха, когато влезе, но това изобщо не бяха погледите на възхищение и одобрение, които ѝ отправиха приятелите на господин Лонгхорн. Тези жени бяха напълно безизразни и побързаха да ѝ обърнат гръб. Лина усети да се изчервява и за пръв път ѝ се прииска да се превърне пак в невидимата прислужница на някоя дама. Отвори уста, но усети, че няма представа как да подхване разговор. Отново се беше превърнала в аутсайдер.

— Извинете — чу гласа си. В гърдите ѝ се надигна топла вълна и избликна през слоевете дрехи и бельо.

Жена, облечена в бледочервена рокля с бухнала руса коса и черни мигли, се надигна на лакът.

— Изгубихте ли се?

Лина се изчерви още повече, когато чу приглушения кикот и едва доловим шепот. Реши, че е време да си тръгва. Тъкмо обърна гръб на смеха, когато момиче се появи иззад тежките завеси и се сблъска с нея.

— А! — възкликна Даяна Холанд.

Не можеше да повярва на очите си — Лина притаи дъх, щом разбра, че грешките ѝ се струпат една след друга. Даяна я позна. След миг истината щеше да излезе наяве. Младата госпожица Холанд — единствената госпожица Холанд — примигна, обърна се към останалите дами и пак погледна Лина.

— Надявах се... надявах се да се видим — заяви тя на висок глас, стисна ръката на Лина и я поведе към малко канапе в ъгъла, отрупано с копринени възглавници.

Лина си пое дъх, докато седнаше. Ако не беше толкова объркана, сигурно щеше да почувства облекчение. Последва дълго мълчание, в което Даяна затвори очи и по лицето ѝ премина болка. Беше в бледожълта рокля, която Лина помнеше, че бе извадила от багажа на Елизабет, когато господарката ѝ се върна от Париж в края на лятото. Кестенявите ѝ къдрици бяха щръкнали, както обикновено. Даяна отвори отново очи и не беше особено радостна, но не беше и груба.

— О, Лина — започна тихо. — Много се радвам да видя приятелско лице. Какво правиш тук?

— Поканиха ме. — Лина се огледа и забеляза неколцина от дамите да се преструват, че не ги наблюдават. Бяха достатъчно далече от другите, но все пак продължи съвсем тихо: — Господин Лонгхорн.

— Кари Луис Лонгхорн ли? — попита Даяна и изви вежди.

— Да, и между другото... — гласът на Лина потръпна и се насили да продължи по-уверено, — предпочитам да ме наричат Каролина, стига да нямаш нищо против. Това е истинското ми име, така ме наричат на Запад, където съм родена — завърши с едва доловим глас. Така ѝ се искаше Даяна да разбере играта ѝ.

Големите тъмни очи на Даяна затамбуваха. Жените се понаместиха на местата си, роклите им прошумоляха и зашепнаха.

— Повече ми харесва — заяви след малко Даяна.

— Наистина ли? — Лина се опита да си придаде сериозен вид, да не издава изненадата си, но изражението ѝ я предаде. Беше напуснала семейство Холанд след скандал и макар с Даяна да не се бяха карали за нищо, не бе и помисляла, че по-младата от сестрите Холанд има някакво мнение за нея. — Баща ми беше в медодобива на Запад — продължи тя, — но сега и двамата ми родители са мъртви. Затова съм тук.

— Да, спомних си — кимна сериозно Даяна. — Нали се беше запознала със сестра ми Елизабет в Париж — разказвала ми е за теб.

— Точно така — потвърди Лина и продължи с думи, които никога не бе предполагала, че ще изрече, — милата Елизабет.

— Като героиня от роман си — прошепна замислено Даяна и стисна ръката на Лина. — Внимавай с трагичното падение — всеки, които се издигне прекалено бързо, накрая го сполита падение, а не ми се иска да се случи и на теб.

— Благодаря, госпожице... — Докато Лина се питаше как да се обърне към събеседничката си, забеляза, че една от дамите ѝ се усмихва. Даяна се държеше изключително мило и на Лина ѝ се прииска да ѝ разкаже за плана си да замине при Уил. Само че някакво суеверие в нея се надигна и реши да не разкрива твърде много. — Благодаря ти, Дай.

Даяна отпусна глава на възглавниците, а Лина не се стърпя и погледна жените, които допреди малко си мислеха единствено лоши неща за нея, а сега вече я приемаха като една от тях. Обзе я въодушевление, че е на прага на нещо почти невъзможно.

В миг се пренесе в магазина за дамски стоки, където преди години майка ѝ, гувернантка на дъщерите на семейство Холанд, ходеше да изпълнява поръчки. Веднъж Лина бе така запленена от чифт гребени, че ги сънуваше, а при следващото отиване в магазина се опита да ги задигне от масата. Трябваше да действа тайно и бързо, та не успя да вземе и двата, но нямаше значение. Радостта, че притежава само един, я опияни, макар че никога нямаше да може да си го сложи. Понякога, когато останеше сама, го поглеждаше скришом и страхът от опасността набъбваше в нея. Същото беше и сега, само че чувството бе по-наситено, а най-важното бе, че ѝ се е разминало.

Чувството я съпътстваше, докато се връщаше в ложата на господин Лонгхорн, след като с Даяна се разделиха в коридора. Той продължи да я запознава с приятелите си, които се отбиваха, докато певците извеждаха операта към трагичния ѝ край. Забелязваше красивото си лице да се отразява в очите на гостите и знаеше, че и Уил ще я възприеме по същия начин, когато пак се видят. Самоувереността на Лина растеше заедно с възторга ѝ и усети как шампанското, което господин Лонгхорн ѝ налива, я замайва. Появата ѝ в операта беше огромен успех, сякаш бе получила доказателство, че може да замине на Запад.

— Благодаря ви, господин Лонгхорн — рече тя, когато стигнаха пред вратата на стаята ѝ в „Недърланд“.

— Аз съм този, който трябва да благодари — отвърна ѝ и сведе елегантно глава, за да целуне облечената в ръкавица ръка. Отстъпи и зачака, а в очите му затрепка странно пламъче. Тя отвърна на усмивката му — не можа да се въздържи — и влезе в стаята.

Вълнението тази вечер едва ли щеше да ѝ позволи да заспи. Превъртя ключа, обърна се и съзря пред себе си сцена от сънищата. Стаята ѝ беше преобразена — леглото беше оправено, подът изметен, чиниите и приборите от закуската ги нямаше, на тяхно място бяха натопени свежи цветя, но една подробност я притесни.

Малката ѝ копринена кесия с кожената връв лежеше на пода. Никога не я вадеше от чекмеджето в гардероба, където я беше пъхнала под чорапите, но ето че този път бе на пода. Можеше да се втурне към нея с надеждата да я е запокитила там по невнимание, но нямаше смисъл, защото бе наясно, че е изпразнена.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

„В наши дни са нужни голям брой слуги за поддържането на елегантен дом, а в Ню Йорк дванайсет домашни помощници са наистина скромна бройка. На нещастните дами, които трябва да се справят с по-малко — или, да пази господ, могат да си позволят само една или две — им се налага да поемат част от домакинската работа.“

„Лейдис Стайл
Мънтли“, декември 1899 г.

Сутринта след откриването на сезона в операта Даяна се събуди със същото чувство на празнота, обзета от необходимостта за други неща. Устата ѝ беше пресъхнала, косата ѝ беше в ужасно състояние и почувства, че няма сили да оправи леглото. Обикновено Клер, като лична камериерка, ѝ носеше вода, но този обичай вече изглеждаше немислим, след като не разполагаха с пари и бяха освободили част от слугите. Госпожа Холанд продължаваше да приема изчезването на Уил като предателство, защото е знаел за финансовото състояние на семейството, понеже по същото време бяха уволнили перачката и помощник-готвачката, а господин и госпожа Фейбър, които изпълняваха длъжностите на домакин и икономка, напуснаха миналата седмица, когато разбраха, че от тук нататък нямат гаранция за получаването на пари. Така на Клер ѝ се натрупа допълнителна работа и Даяна благородно я освободи от задълженията ѝ на лична камериерка.

В това неделно утро Даяна нямаше настроение за прояви на благородство. Нямаше настроение за нищо. Празнотата очевидно нямаше никакво намерение да се махне и нямаше желание дори да закуси. Затова искаше вода, искаше да изглежда красива, някой да я

прегърне, да я поглези. Макар да нямаше абсолютно никакво желание да се вижда с Хенри — от мисълта започваше да ѝ се гади и очите ѝ пареха — искаше да чуе по-правдоподобно обяснение от снощното. С радост щеше да отнесе някакво подобие на радостна вест на майка си. В момента обаче копнееше да се види с по-голямата си сестра, която често се държеше високомерно, строго преценяваше хората, докато живееше у дома, а сега, изглежда, се беше превърнала в единствената, която щеше да прояви разбиране към положението на Даяна.

Най-сетне Даяна се напъна да стане. Събра сили да се приведе в приличен вид. Облече дълга черна пола и кремава блуза със ситни перлени копчета, с надеждата да прикрият лошото ѝ настроение. Само дето настроенията ѝ не се влияеха от дрехите, и тя заслиза по стълбите към сумрачното антре несресана и нещастна. Персийските килими, които стигаха чак до входната врата, бяха все още тук, докато картините по стените бяха свалени и на тяхно място се виждаха по-светли петна. И сега няколко рамки бяха подредени край вратата, сигурен знак, че купувачът ще намине в най-скоро време.

До неотдавна продажбата на някоя вещь бе изключително романтично преживяване за Даяна, връщане към основното в живота, ала оттогава мнението ѝ се беше променило. Оказа се, че е било много лесно да се отнася небрежно към вещите, докато все още се залъгваше, че може да разчита на любовта на Хенри Скунмейкър, а сега, липсата на различни дреболии ѝ се струваше изключително болезнена. Обсебена от тези мисли, отвори тежката плъзгаща се врата, за да влезе в хола.

— Добро утро — поздрави леля ѝ Едит и стана, когато племенницата влезе.

Беше облякла стара бяла рокля с подчертана талия и доста набор отзад — отдавна демодирана кройка. В момента Даяна си представи Едит като млада, когато косата ѝ все още се е стелела на ситни тъмни къдри, когато е мислела, че светът е пълен с възможности.

— Добро утро — отвърна Даяна и пристъпи към фотьойлите край масичката за кафе, на която бе оставен поднос.

— Веднага се качи при майка си. — Леля Едит сведе очи към пода, сякаш нямаше желание да продължи. — Знаеш, че реагира доста драматично, но тази сутрин е навъсена.

— Така ли? — въздъхна Даяна, приела думите на леля си като упрек.

Ако се беше вгледала по-внимателно, щеше да забележи, че по лицето ѝ се е изписал страх и силна тревога за снаха ѝ. Едит не се съобразяваше като съпругата на брат си със строгите правила в обществото, но от години двете живееха под един покрив и бяха постигнали взаимно разбирателство. Госпожа Холанд открай време харесваше Едит, както би харесала всеки с гръмка фамилия и красиво лице, и вярваше, разбира се, както и всички стари нюйоркчани, че семейството трябва да е единно и различията не бива да се излагат на показ.

— Да не е болна? — попита Даяна след кратко мълчание. Сети се, че снощи не обърна почти никакво внимание на Спенсър Нюбърг, а предишния ден най-безотговорно се бе отървала от Пърсивал Кодингтън. Бодна я чувство на вина. Не че можеше да обикне когото и да било от двамата. Мисълта, че не е обръщала достатъчно внимание на тревогите на майка си, днес не ѝ се струваше никак смешна.

— Не знам — вдигна поглед Едит и заговори съвсем бавно. — Просто каза, че не може да стане от леглото. Най-добре иди при нея.

Даяна кимна и тръгна с натезало сърце. Вече беше пред вратата, когато Едит добави:

— Не забравяй да ѝ разкажеш как си очаровала господин Нюбърг.

Начинът, по който леля ѝ я погледна — с надежда, окуражително — накара Даяна да се запита, докато стоеше на прага, дали не е загазила. Едва сега започваше да осъзнава, независимо от наранените си чувства, че Хенри не е бил влюбен в нея, както си беше въобразявала, и се налага да се замисли за друг, когото не харесва.

Никога досега не ѝ бе отнемало толкова време да се изкачи по стълбите и когато стигна на първия етаж, спря. Тежката гравирана врата към стаята на майка ѝ беше открената и забеляза бледа ивица светлина.

— Даяна? — повика я майка ѝ.

Дъщерята пристъпи напред. Облегна се на вратата и надзърна вътре. Очите на майка ѝ бяха затворени, бе отпуснала глава на белите възглавници. Косата ѝ, обикновено грижливо сресана, когато не беше

покрита от вдовишката шапчица, сега се беше разстлала по раменете ѝ. Беше много бледа.

— Тук ли си? — заговори отново с остър и напрегнат глас.

Даяна усети да я завладява тревога и разбра, че няма сили да се изправи пред майка си. От нея се искаше да я успокои, но мисълта, че Хенри не я обича, бе съвсем нова и все още не бе намерила начин да я крие. Страхуваше се да не се издаде.

Елизабет щеше успешно да се прикрие. Тя щеше да съумее да успокои майка си, макар и за кратко. Даяна обаче се съмняваше в себе си и забърза надолу по стълбите. Навлече палто и си сложи шал. Излезе на верандата и тръгна по улицата, твърдо решена да изпрати съобщение на сестра си.

* * *

След няколко часа, докато излизаше от „Уестърн Юниън“, Даяна изобщо не се чувстваше по-добре, макар да изпита известно спокойствие, че има какво да очаква. Пусна телеграма на сестра си, през Уил Келър, разказа ѝ последните събития и се успокои с мисълта, че ще получи вдъхновяващ отговор. Може би Елизабет щеше да открие причината, поради която животът на по-малката ѝ сестра се разпадаше. Поне сега трудните проблеми вече не бяха единствено и само нейни, затова по-самоуверено вирна брадичка. Още повече бе в част на града, където бе много малко вероятно да срещне познати, и се почувства освободена от самоличността си, по-спокойна.

Спокойствието ѝ не продължи дълго, защото някой я повика по име, не особено високо, но съвсем ясно. Човекът я последва през стъклената врата на студената светла улица. Тя остана на място, преди да се обърне към непознатия. Слънцето блестеше в очите ѝ, затова ѝ трябваха няколко секунди, докато познае Дейвис Барнард. Беше нахлупил същата кожена шапка като последния път, когато се срещнаха, и едната от черните му вежди бе извита любопитно.

— Добър ден, господин Барнард — поздрави тя. Изглежда духът на сестра ѝ се беше появил отнякъде, защото, макар и потисната, Даяна успя да отпрати на мъжа нещо като любезна усмивка. — Изненадана съм, че ви срещам толкова далече от центъра.

— Трябваше да пусна телеграма. В редакцията гъмжи от шпиони. Както и да е, канех се да кажа същото и за теб — отвърна сухо Барнард и изви насмешливо устни. — Може пък слуховете да се окажат истина и да пускаш телеграма до Елизабет в Лондон, където е избягала, да се омъжи за петия наследник на английския трон.

Даяна открай време бе убедена, че умее да лъже, но сега бе сигурна, че изражението ѝ не успява да скрие абсолютно нищо. Обърна се към старата павирана улица и рехавото движение по средата на деня.

— О, Даяна. — Барнард сведе поглед и госпожицата забеляза подобие на срам. — Не исках да се шегувам за сметка на Елизабет.

Той замълча, след като произнесе името, и проследи с поглед двама мъже в изискани палта. Бяха облечени делово, ала бяха твърде обикновени, също като сградите, на които бяха сложени дървените табели с имената им.

— Няма нищо. — Даяна срещна погледа му, за да му покаже, че казва истината.

— Радвам се обаче, че се срещнахме. Струва ми се, че имаш информация, за която съм готов да дам много, стига да ми разкажеш...

Даяна усети, че отново ще стане въпрос за сестра ѝ, но реши, че днес няма да ѝ стигнат силите да реди лъжи, и усети да ѝ става горещо.

— Какво имате предвид?

— Имам предвид младата дама, която снощи придружаваше Кари Луис Лонгхорн в операта — обясни спокойно Барнард. — Чух, че двете сте си говорили в дамската тоалетна. Всички ви обсъждат и любопитстват коя е.

— А! — прехапа устни Даяна. Покрай проблемите си, напълно бе забравила, че снощи се натъкна на Лина и така и не разказа на Клер колко красива ѝ се стори сестра ѝ. Щеше да е още по-хубаво, ако прочете за нея във вестниците.

— Сигурен съм, че е доста неловко за дама като теб... но може би това ще помогне. — Извади плик. Ръбовете бяха със златисти кантове и когато Даяна надникна вътре, мерна банкнота от двайсет долара.

— Благодаря — отвърна Даяна и взе плика. Това е животът, помисли си с едва забележима усмивка. Смачква те, запраща те на дъното, а сетне ти подава ръка. — Доколкото знам, младата дама, за

която говорите, е Каролина Брод — подхвана предпазливо Даяна. — Запознала се с Елизабет през пролетта, в Париж, и снощи ми поднесе съболезнованията си. — Заразказва лъжата, откри, че никак не е страшно, и продължи: — Останала е сираче, двете много добре са се разбирали, понеже са изгубили бащите си. Парите на семейство Брод са от медодобив, доколкото знам, а Каролина е в града, за да опознае обществото...

— Да не би старият ерген отново да търси любовта?

Даяна се постара да си придаде вид на искрено възмутена и отвърна, че няма никаква представа.

— Нищо, клюката си я бива. Да ви закарам ли до вас, госпожице Дай?

Даяна бе наясно, че не е прилично, но реши, че нещата изглеждат зле, единствено когато някой те види. А пък денят беше мразовит и връщането до дома щеше да изцеди и последните й силици. Барнард даде знак на файтон от другата страна на улицата, а Даяна, все още стиснала плика със златистите кантове, прие с готовност.

— Благодаря — отвърна, — но настоявам да не се държите прекалено фамилиарно. Името ми е Даяна.

Барнард кимна, сякаш казваше: „Както желаш“, и Даяна едва тогава пое протегнатата му ръка.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

ТРАНСАТЛАНТИЧЕСКИ ТЕЛЕГРАМИ

Телеграфна компания „Уестърн Юниън“

До: Уил Келър

Адрес: „Мейн Стрийт“ 25

Сан Педро, Калифорния

13:25, неделя, 17 декември 1899 г.

„Хенри не е влюбен, освен в Пенелопи — май се проявих като пълна егоистка — двама от прислугата напуснаха — никакви пари — мама не става от леглото — не е добре и не знам какво да правя — помогни ми.“

Д

Вечерята, която Елизабет сервира, бе много по-вкусна от почти недокоснатия боб снощи. Първо, щеше да има истинско месо — пържоли — купени същия ден от града — и картофи, изпържени в тиган на огъня, също и салата „Уолдорф“. Отиде да купи продуктите сама, следобеда. Нарочно заобиколи пощата, която досега бе единствената ѝ цел, и разходките дотук се бяха превърнали в мания.

— Днес получихте ли писмо, госпожо Келър? — бяха попитали в смесения магазин.

Знаеха, че е съпруга на Уил, понеже тя им беше казала, за да не обяснява защо живее сама с двама мъже. Беше им известно, че и често пита дали по пощата не е пристигнало нещо за нея или съпруга ѝ. Лъжата не ѝ беше приятна, защото бе възпитавана, че мъж и жена не живеят заедно, ако не са женени, но пък така беше по-добре, отколкото да признае истината.

— О, не — бе въздъхнала Елизабет и се беше изчервила под шапката. — Днес идвам само на покупки — добави тихо.

Другата причина бе, че Уил щеше да ѝ помогне с готвенето, знаеше някои неща, понеже бе живял до кухнята на семейство Холанд, и когато стана на тринайсет и растеше бързо, за него беше особено

важно да се сприятели с готвачката и да се учи от нея. Уил настоя да празнуват. Бяха открили нефт и щяха да заживеят съвсем различно, затова се съгласи да похарчи част от спестяванията за истинска вечеря. Елизабет отиде на покупки, докато с Дени сглобяваха сондата и се опитваха да я обезопасят и да я накарат да проработи както в големите нефтодобивни компании.

По дългия път до бараката се замисли над способността на Уил да пести. Винаги работеше усърдно, беше ѝ добре известно, но бе истинска ирония, че е успял да събере известна сума, докато семейството ѝ бе пропиляло онова, което имаше. Продължил да работи и докато я чакал в Сан Франциско. Сега имаха пари за пържоли и се замисли, че тъкмо Уил, а не Хенри, щеше да е по-подходящият човек, на когото семейството ѝ можеше да разчита на спасение.

Вече нямаше значение. Сега наблюдаваше увереността, с която Уил се опитваше да я направи отново богата, и откри, че няма нужда от парите. Знаеше обаче колко са важни средствата за майка ѝ, за останалата част от семейството, но за нея те вече нямаха старата притегателна сила. Досмеша я — и се подсмихна, когато дръпна парчето зебло, спуснато на входа, вместо врата — как се е тревожила толкова много, че може да съсипе рокля или да изгуби някоя дрънкулка. Сега вече нямаше нищо и дори не се замисляше за подобни неща.

Продължи да мисли за възхитителните качества на момчето, което обичаше, докато той се върна, очите му, блеснали от вълнение, тялото му — стегнато и жизнено след дългия работен ден. Усети познатия мирис на пот и сапун, когато влезе, и долови още нещо — дъх на сира, който напомни на Елизабет за печелившата индустрия и всичко останало, в което щеше да успее.

— Лизи — започна той.

Взе ножа, с който тя белеше картофите, остави го на масата и я прегърна. Целуна я и едва тогава срещна очите ѝ, а усмивката му беше толкова широка, все едно щеше да остане така завинаги.

Той грееше, пристъпваше гордо и тя си припомни времето, когато двамата си признаха, че се обичат, че не става въпрос за детско увлечение, за игра, в която ще си представят, че са женени, а за нещо съвсем истинско. Тогава тя нареди да бъде направен страничен вход между кухнята и навеса за карети, за да може нощем да се промъква

при него. По онова време не бяха навършили дори шестнайсет, но бяха наясно колко е сложно положението им.

— Къде е Дени? — Тя отпусна ръка на гърдите му и вдъхна дълбоко.

Той я притискаше към себе си и същевременно преценяваше продуктите за вечеря.

— Изпратих го в града за уиски. — Уил взе парче ябълка от масата и го лапна.

— Можех и аз да купя.

— Една истинска дама не купува алкохол като някой черноработник.

Елизабет стисна устни.

— Тук май нямат подобни скрупули.

— Те може и да нямат, но ти имаш. — Преглътна и нежно я перна по носа.

Имаше моменти, откакто Елизабет пристигна в Калифорния, когато се чувстваше неловко заради старите си маниери, от които ѝ бе по-трудно да се отърси, отколкото от желанието да притежава различни вещи или инстинкта да се омъжи в семейство със старо наследство. Затова пък съществуваха моменти като този, когато Уил я даряваше със спокойствие, и бе наясно, че той е най-важен за нея, както и тя за него. Целуна я по челото и двамата продължиха мълчаливо с подготовката на празничната вечеря.

Завръщането на Дени Планк наруши приятното мълчание. Елизабет се обърна, усмихна му се и кимна, когато той влезе. Както безброй пъти досега, си помисли, че щеше да е много по-красив, ако бузите му не бяха осеяни с белези от шарка и ушите му не бяха толкова големи. Беше висок и в кафявите му очи се четеше желание да следва другите. Беше по-едър от Уил и по-неук, но Уил го харесваше, имаше му доверие и това бе достатъчно, за да го хареса и тя.

— Мирише хубаво — ухили се той.

— Дени! — разсмя се Елизабет. — Дори не сме започнали да готвим.

Уил прегърна приятеля си през раменете. Досега не беше виждала любимия си да се държи толкова сърдечно. Във всяко негово движение личеше самоувереност.

— Но пък изглежда страхотно — отвърна Дени, все така усмихнат. — Ето — подаде бутилката, увита в хартия, която стискаше под ръка. — Купих уиски.

— Браво! — Уил взе бутилката и хвърли хартията в огъня. Грабна три глинени бурканчета, в които навремето е имало сладко или сардини, наля по един пръст от кафеникавата течност, подаде на всеки и вдигна своето. — За успеха ни!

Чукнаха се и отпиха. На баловете в Ню Йорк Елизабет пиеше по малко шампанско, но досега не беше вкувала уиски и течността опари езика ѝ. Нямаше нищо против. Сякаш това бе част от новия късмет, който ги беше споходил.

— За успеха ни — повтори Дени и остави бурканчето на масата. — А, да, Уил, имаше нещо за теб в пощата. Казаха ми, че госпожа Келър — Дени намигна на Елизабет, а на нея ѝ се прииска да не се държи по този начин — не го е взела, когато е била по-рано днес в града.

Елизабет се престори, че смесва орехите, ябълките и целината в очуканата стара купа, докато Уил оставяше чашата. Той скъса печата на жълтата телеграма и тя се обърна към него, а Дени седна на масата, загреба шепа ядки и ги натъпка в устата си. Искаше ѝ се да спре да се пита какво пише в телеграмата, но откри, че няма сили да върне вниманието си към салатата. След малко Уил вдигна поглед към нея и тя забеляза, че радостта му се е стопила.

— О, Лиз — въздъхна той.

— Какво?

Уил погледна Дени, който тъкмо си наливаше втора чаша уиски, и се обърна към Елизабет. Кимна към вратата, за да я накара да го последва.

— Дени, идваме след малко. — След това възвърна част от предишното си весело настроение. — По-леко с уискито, иначе няма да остане с какво да празнуваме.

Дени се засмя, а двамата излязоха. Повървяха малко и се отдалечиха от светлината в бараката, преди да заговорят. Оранжевото небе вече бе притъмняло и пурпурното се беше превърнало в черно, сред което се мяркаха светли точки.

Уил заговори пръв.

— Знаех, че ще стане така — започна тихо той. — Просто не предполагах да е така скоро.

— Какво пише? — По лицето ѝ се беше появил неподправен ужас и едва говореше.

— От Даяна е. Има нужда от помощ, майка ти не е добре.

Елизабет усети да ѝ става студено.

— Сериозно ли е?

Уил поклати глава.

— Пише само, че е болна. Телеграмата е кратка. Нали знаеш, сестра ти е мечтателка. Няма как да разберем какво точно се случва.

Неочаквано Елизабет си представи майка си разорена, съсипана, прикована на легло. При мисълта сърцето ѝ се сви.

— Трябва да отида при нея.

Уил я наблюдаваше внимателно и кимна.

— Значи идвам с теб.

Елизабет покри устата си с ръка и се опита да спре сълзите. Усети тежест в гърдите, която предшестваще сълзите, но си каза, че не бива да е егоистка, майка ѝ е твърде далече, за да разбере как се чувства, и че плаче единствено от чувство за вина.

— О, Уил. Ами нефтът?

— Тук е отдавна. — По устните му трепна усмивка, след това я прегърна. Тя усети дланта му притисната към кръста, а с другата приглади косата от лицето ѝ. — Ще ни чака и когато се върнем. Влакът тръгва от Сан Педро утре по обед.

Елизабет се отпусна до него. Страхът за семейството ѝ, който потискаше, беше се върнал с нови сили. Запита се дали тази нощ ще може да спи или някоя от следващите, преди да се върне при тях. Опита да не си представя най-лошото, но така и не успя.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

„От нещастията, които в последно време сполетяха семейство Холанд, най-въздействащ бе слухът, че госпожица Елизабет е жива, в плен на страховит канибал, съдба, която за някои дами е дори по-страшна от смъртта. Ако обаче похитителите ѝ искат пари, ще останат силно разочаровани...“

От „Сите Чагър“,
понеделник, 18 декември
1899 г.

— Поне изглеждаш добре — отбеляза Агнес Джоунс и погледна скришом тъмзеления кадифен жакет, с който бе облечена Даяна.

За нея думите бяха напълно нелогични, понеже не ѝ стана ясно за какво намеква Агнес. Допреди малко обсъждаха студеното време. Ако не беше раздразнена, сигурно щеше да реши, че става въпрос за непрекъснато изчезващите скъпи предмети от хола на семейство Холанд или че камината не е запалена, а дори и пътеката към къщата не е почистена от леда.

— Благодаря — отвърна Даяна и високомерно приглади реверите на жакета. Беше с широки рамене, стегнат на кръста и китките, а цветът му подчертаваше червеникавите и златисти отблясъци на тъмните ѝ къдрици. Беше го купила вчера с парите от издадената клюка и макар да ѝ бе изключително трудно да оправдае подобен разход, дрехата се оказа доста полезна в неотоплената къща. Благодарение на него се почувства по-добре в много отношения, но гостенката едва ли щеше да я разбере. Агнес, помисли си неблагоприятно Даяна, не разбираше тревогите на красивите момичета. — Ти също.

Агнес скромно сви рамене. Беше облечена в рокля за разходка от кафяв вълнен шевиот, която не ѝ беше съвсем по мярка, и боне, което

скриваше почти цялата ѝ квадратна малка глава. Даяна веднага забеляза тези подробности. Агнес беше приятелка на Елизабет — жалко подобие на Лиз, тъй като бе сполетяна от нещастия от съвсем малка и сега беше сираче с оскъдни средства — понеже никой друг, освен семейство Холанд не можеше да я търпи. Тя настоя да дойде на чай, дори след като семейство Холанд бяха премахнали „деня“ за посещения няколко седмици след смъртта на Елизабет, защото така щяла да си спомни приятелката. Още преди да се разболе, госпожа Холанд бе започнала да се крие в стаята си, когато идваха гости.

— Тази стая не е същата без Елизабет — отбеляза Агнес. Плъзна поглед по дървената врата и ламперията, по старинните столове. Стаята имаше значително по-малко мебели отпреди.

— Вече нищо не е същото — отвърна по-младата госпожица Холанд и замахна нетърпеливо с ръка.

Момичетата бяха изпили чая, който Даяна направи сама, за да не товари излишно Клер. Изглежда го остави да се запарва твърде дълго и чаят, в комбинация с липсата на апетит през последните дни, я направи по-нервна и отговаряше по-рязко от обикновено.

— Трябва да вървя — рече Агнес след кратко мълчание.

— Добре.

Докато я изпращаше до вратата, Даяна успя да се престори на любезна и дори покани гостенката да се отбие и друг път. На Елизабет щеше да ѝ бъде приятно, помисли си, което бе самата истина. Върна се в тъмното фоайе и погледна потъмнелия сребърен поднос на пода — очевидно масичката с орнаментите бе използвана да покрие част от разходите на семейството. Бяха оставени няколко визитки. Вдигна ги от любопитство — все пак, ако възнамеряваше да информира Барнард, трябваше да обръща повече внимание на хората, които оставяха визитки — и името на Теди Кътинг привлече вниманието ѝ. Обърна я и зачете.

„Госпожице Даяна, съжалявам, че не ви намерих, но всичко е уговорено за понеделник вечерта. В седем ще дойда да ви взема с каретата си.

Ваш, Теди“

Даяна открай време намираше Теди за изключително скучен — беше от момчетата, които боготворяха безлични създания като Елизабет — но сега проявяваше огромен интерес към него, понеже бе един от приятелите на Хенри. Хукна към първия етаж, вдигнала черната пола. Почука два пъти на вратата на майка си и влезе, без да изчака отговор. От последния път, в който Даяна надникна, белият балдахин на леглото бе дръпнат настрана, а тежките завеси на северния прозорец спуснати. Промяната не я възпря, пристъпи към леглото и се настани върху кувертюрата.

Заговори направо.

— Мамо, радвам се, че се чувстваш по-добре.

Госпожа Холанд, отпуснала глава на възглавниците със затворени очи, не отговори веднага.

— Изобщо не ми е добре. Цяла нощ се притеснявам за теб — вчера сутринта къде хукна?

— Излязох за глътка свеж въздух — отвърна след малко Даяна. Чудеше се, дали ако каже истината на майка си — че е ходила да изпрати телеграма на живата ѝ дъщеря — ще я поразсее.

— След случилото се с Елизабет си мислех, че ще станеш по-добра и няма да ми създаваш толкова грижи. — Отвори очи и многозначително погледна Даяна.

Дъщерята издържа, доколкото може, и вдигна ръка да прибере няколко кичура.

— Извинявай, мамо — отвърна нацупено. — Би ли ми обяснила какво означава бележката от господин Кътинг?

— А, да, господин Кътинг. — Госпожа Холанд пак затвори очи. — Виж, мила, тъй като нито господин Нюбърг, нито господин Кодингтън проявиха интерес към теб, мислех, че може да се насочиш към някой от старите приятели на Елизабет, а господин Кътинг търсеше млада дама да го придружи на вечерята, организирана от омъжената му сестра.

— Ти как уреди... — заекна озадачената Даяна. В момента не беше сигурна дали да вярва, че майка ѝ е болна или не.

— Надявам се не си забравила от какво семейство произхождаш, Даяна. — Госпожа Холанд отвори очи и се обърна настрана, а светлината подчерта острата ѝ брадичка. — Не си забравила кои сме.

Огледа подчертаната талия на новия жакет и за момент Даяна притаи дъх, защото очакваше майка ѝ да я попита откъде го е взела.

— Съжалявам, че е толкова студено, Даяна — промълви майка ѝ. — Клер ми съобщи, че са престанали да ни доставят дърва, но ѝ дадох пари да плати сметката.

Пак затвори очи и Даяна излезе. Върна се в стаята си, като не спираше да се чуди каква е цялата тази работа с Теди. Интересно. Всичко свидетелстваше колко объркана е майка ѝ. Очевидно госпожа Холанд бе ставала предишния ден и бе използвала старото си влияние, за да уреди дъщеря ѝ да бъде придружена от един от най-желаните ергени в Ню Йорк. Затова пък фактът, че беше погледнала яркозеления жакет и бе изпитала съчувствие към негодите, които търпеше момичето, вместо да се отнесе подозрително към непознатата дреха, бе странно и стряскащо. Изобщо не бе присъщо за Луиза Ганзворт Холанд. Обикновено познаваше всички вещи. Нищо не се изплъзваше от погледа ѝ, най-малкото нова дреха.

Даяна седна в позлатения стол край прозореца, притеснена и нервна. Отпусна глава на възглавниците на стола и прокара замислено пръсти по ръкохватките. След малко стигна до заключението, че не може да направи абсолютно нищо, освен да избере толкова красива рокля, че да привлече вниманието на Теди. Само така щеше да се възползва от вечерта. Той трябваше не просто да я забележи, а да остане запленил от красотата ѝ, за да се почувства длъжен да сподели с приятеля си Хенри.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

„Мнозина отбелязаха, че застарелият доайен сред нийоркските ергени, господин Кари Луис Лонгхорн, бе забелязан за пръв път с доста красива млада дама на откриването на оперния сезон в събота вечерта. Някои предположиха, че тя най-сетне ще укроти неуловимия ерген. Аз съм единственият, който успя да установи самоличността ѝ. Тя е госпожица Каролина Бруд, наследница на западна миннодобивна мина, която има намерение да остане за известно време в града. Очаквайте новини за великолепната млада дама...“

Из колонката
„Игривият галант“, в. „Ню
Йорк Импириъл“,
понеделник, 18 декември
1899 г.

Лина трябваше да се досети, че първият ѝ истински момент на триумф ще съвпадне с пълното унищожение на мечтите ѝ. Трябваше и да предположи, че ще напишат името ѝ с грешка. Ако Уил прочетеше колонката, едва ли щеше да му мине през ум, че става въпрос за момичето, което познава. Бе родена сред прости хора и отново започваше да ѝ се струва, че ще умре сред прости хора. Беше се устремила към славата прекалено бързо и сега, когато видя името си, *Каролина*, написано във вестника, ѝ прилоша от притеснение, задето си беше въобразила, че обикновено момиче като нея го очаква блестящо бъдеще. Беше платила за стаята в хотела до петък. После я очакваше падението, за което я предупреди Даяна.

Първо, парите ѝ ги нямаше. Това, разбира се, беше случайност — и без друго половината от сумата вече беше похарчена. С останалите все пак щеше да издържи малко по-дълго, след което щеше да замине на Запад да търси Уил. Имаше намерение да харчи особено внимателно, след като провери колко струва билетът до Чикаго и оттам до Сан Франциско. По-късно сигурно щяха да ѝ трябват още, за да отпътува към крайбрежието, до някой от градовете, за които Уил ѝ беше разказвал, все места, за които несъмнено беше чел в книгите. Беше се надявала да пристигне величествена като Елизабет. Вече бе невъзможно и плановете ѝ рухваха!

През по-голямата част от нощта остана будна и тогава се събуди гневът. Парите не бяха изчезнали просто така. Някой ги беше откраднал. Някой вече ги харчеше, при това за много по-маловажни неща, отколкото да открие голямата си любов. Който и да ги беше взел, името му нямаше да се появи в „Игривият галант“ в понеделнишкия брой.

Отначало се запита дали кражбата не е дело на господин Лонгхорн. Всичко бе прекалено хубаво, за да е истина, че първия път, когато излиза в обществото, ще попадне в луксозна ложа. Той беше безобразно богат — нямаше съмнение — защо му е да краде мизерните ѝ средства? Замисли се за Робърт, прислужника на господин Лонгхорн, но пък той цяла вечер беше чакал в каретата пред операта. Замисли се за рецепциониста, камериерката, персонала от хотела и въздъхна. Не спираше да ги лъже, обясненията ѝ бяха толкова уклончиви, че нямаше как дори да се оплаче. По-нататък, когато остарееше и станеше по-известна, когато докажеше, че е дама, тази логика щеше да ѝ се стори смешна, характерна за уплашено дете. В момента обаче мисълта да вдигне скандал я ужасяваше също както липсата на парите.

Само ако можеше да възстанови откраднатата сума, повтаряше си, веднага щеше да замине при Уил. Тези мисли се въртяха в главата ѝ цяла сутрин, а сетне, около обед, си припомни, че има още нещо за продан.

* * *

— Госпожица Каролина Брод — представи я икономът, застанал в самия край на просторен хол.

Лина бе зад него, когато мярна момичето, дало ѝ надежда за нов живот. Беше се настанила в края на диван, облечена в пепелнорозова копринена рокля, а по лицето ѝ се беше изписало неудоволствие. Чу името и замислена вдигна поглед. Вероятно, реши Лина, е забелязала промяната в името от последния път, когато го използва, или май дори не го помнеше — не беше ясно.

— Щях да ви донеса визитката ѝ, госпожице — обясни икономът, — но тя нямаше.

Лина мина покрай мебели в стил Луи XV — нервите ѝ бяха изопнати до крайност, а куражът бе на път да я напусне — за да стигне до младата господарка на къщата. Беше се срещала веднъж с Пенелопи и разговорът им не предполагаше нови срещи. Лина едва пристъпваше в ботушите с връзки — подарък от Тристан в деня, когато се запознаха — по черния под от орехово дърво. Беше ѝ безкрайно трудно да се държи естествено.

Пенелопи вдигна поглед към Лина, едва когато тя застана на крачка от дивана. Младата господарка на къщата прокарваше дългите си пръсти по черно-бяло кученце.

— Тази рокля беше моя.

Лина сведе поглед към светлочервената тъкан на точки, която от есента беше обличала няколко пъти. Спомни си, че когато ѝ я даде, Пенелопи ѝ призна, че била една от любимите ѝ — Лина се зачуди дали в хотела някой не я е познал.

Едрият мъж с женствено чело и мека кожа, който четеше вестник на стола зад Пенелопи — макар да не го беше виждала никога досега, Лина реши, че е Бък, за когото Елизабет говореше с известна неприязън — подхвърли, без да откъсва очи от вестника:

— Определено не ѝ стои като на теб.

— А... — Лина сведе поглед и ѝ се прииска да не беше идвала. Допусна грешка, както щеше да се досети и по-рано, ако не беше чак толкова отчаяна. В момента обаче беше отчаяна, затова пристъпи по-близо до благодетелката си.

— Не ми побира умът какво те води в този дом — рече остро Пенелопи.

— Просто не е редно — добави Бък.

Бузите на Лина поаленяха.

— Може ли да поговорим насаме?

Пенелопи я изгледа така, сякаш някой я бе накарал да си оправи леглото сама.

— Всичко, което казваш на госпожица Хейс, можеш да го кажеш и на мен — заяви Бък и замълча, с което смути още повече Лина.

Тя погледна няколко пъти от Бък към Пенелопи и най-сетне изрече онова, което бе намислила.

— Мислех да поговорим за друга информация.

— Друга ли? — възкликна Пенелопи. В ококорените ѝ очи се четеше огромна изненада. — Надявам се, не си казала на никого.

— Не, разбира се. — Лина прехапа долната си устна и се запита доколко личи отчаянието ѝ. — Тази ще ви се стори особено интересна.

Пенелопи отпусна лице и премести лакът — дори под коприната личеше колко е остър — малко по-напред на ръкохватката.

— Добре. Казвай.

— Става въпрос за семейство Холанд — насили се Лина. — Открих какво става, докато бях част от персонала. Посещавахте ги един мъж, продавач на антики и други вещи, който идваше и отнасяше разни неща. Бяха притиснати от неплатени сметки. Тогава разбрах — двете със сестра ми Клер разбрахме — че вече нямат пари. Клер продължава да работи там, от нея знам, че са уволнили по-голямата част от персонала.

— Каролина Брод, нали?

Лина кимна.

— Каролина... — По лицето на Пенелопи затрепка усмивка. Може би бе добър знак, помисли си Лина. За кратко се почувства чудесно в огромната стая с огледала, произведения на изкуството и лъснат до блясък под. — Да не би да твърдиш, че прочутото семейство Холанд е бедно?

Каролина също се усмихна.

— О, да. Напълно сигурна съм, че...

— Господи, вълн. — Пенелопи се намръщи и размаха ръка. Обърна гръб на гостенката и дори след като Лина се наведе над нея, за да се увери, че греша.

— Нали преди казахте, че...

— Семейство Холанд са бедни ли? — продължи Пенелопи с глас, от който дори кученцето се стресна. — Че това всички го знаят. Ако беше открила причината, поради която Хенри Скунмейкър все още не е влюбен в мен, тогава може би... Само че е гатанка, която дори поумните от теб не са успели да разгадаят. Глупаво момиче, ти да не би да си въобразяваш, че ще ми продадеш стари клюки?

Лина отвори уста и прие думите като физическо наказание. Наистина беше много глупава.

— Просто се опитвах да помогна — промълви тя.

— О, не — обади се Бък. — Ти се опитваше да продадеш нещо, миличка.

Лина се почувства изключително жалка и объркана, докато стоеше сред враждебно настроените хора, и остана почти доволна, когато чу следващите думи на Пенелопи:

— Ратмил? — провикна се тя. Лина се обърна и видя икономата на прага. — Госпожица Бруд е объркала къщата. Изпрати я.

Икономът веднага разбра намека, пристъпи към безпомощното момиче в избеляла рокля и го поведе навън. Лина тръгна покорно, навела глава, докато излизаше.

— Колко неприятно — чу гласа на Бък, докато я изтегляха в антрето. — И то тъкмо преди да излезеш.

Лина затвори очи, когато икономът я затегли грубо към изхода. На идване бе минала по черно-белите плочки, изпълнена с трепетна надежда, а сега вече бе напълно отчаяна. Пенелопи беше права: оказваше се глупачка, която никога нямаше да открие пътя напред.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Не е никаква изненада — тъй като тя бе изключително популярна като дебютантка — колко оживени са понеделниците при новата госпожа Скунмейкър. Винаги можеш да разчиташ, че при нея ще видиш всички важни личности...“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюз ъв дъ Уърлд Газет“, понеделник, 18 декември 1899 г.

Втората госпожа Скунмейкър беше известна не само с понеделниците си, но и с колекцията си мебели Луи XIV, част нейни, част на покойната госпожа Скунмейкър. Изабел бе известна и с миниатюрите си, и с чертите на лицето си, изящни, прелестни, и разбира се, с умението си да забавлява гостите. Лидия Вриуолд и Грейс Вандербилт — представителки на същото поколение, поради което споделяха интересите на домакинята — се бяха настанили на малко канапе, тапицирано с тюркоазно синя коприна, и обсъждаха тоалетите, които тази пролет щяха да си купят в Париж; Джейм де Форд, помалкият брат на Изабел, бе застанал до един от високите прозорци с изглед към Пето Авеню и слушаше художника Лиспърнард Брадли да обяснява надълго и нашироко за голите портрети. (Втората госпожа Скунмейкър бе известна с това, че е допуснала един-двама художници в обкръжението си.) Пенелопи Хейс — безупречно облечена в пепелнорозова копринена рокля, от съвсем скоро с бретон, който покриваше високото ѝ бяло чело — влезе в хола с изящни мебели, сред известните личности.

— Пенелопи, мила, изглеждаш великолепно — отбеляза Изабел, преплете ръка с тази на гостенката и я поведе по килима покрай лъскави столове, мраморни статуи и неколцина маловажни лица, настанили се удобно, за да си приказват.

Пенелопи беше наясно, че е точно така, но все пак сведе поглед и благодари скромно. Огледа се с надеждата да зърне Хенри.

— Горкичкият Хенри — продължи Изабел, очевидно усетила посоката, в която бяха поели мислите на гостенката. — Баща му е страшно сърдит след проявата му в операта. Толкова глупаво! Но и ти, и аз, и всички останали бяхме отчаяно зажаднали нещо да се случи.

— Да, наистина исках нещо да се случи, макар да не помня проявата, за която намекваш — отвърна Пенелопи и се опита да внесе приятелска нотка в срамежливия си тон. Стисна малката мека длан на домакинята в своята и се наведе към нея. — Много ли се ядоса господин Скунмейкър?

— Много. Какви крясъци само се разнесоха, когато горкичкият Хенри се прибра. — Изабел сниши глас, докато пристъпваха като две кралици към подноса с чая.

Неколцина от гостите бяха забелязали новопристигналата, но Хенри, излегнал се на шезлонг, сам, в ъгъла, беше в лошо настроение, вторачил се в тавана. Не беше забелязал Пенелопи и тя усети в гърдите ѝ да се надига ярост.

— Ужасно се страхува да не би Хенри да направи нещо, което да представи семейството в лоша светлина, особено сега, след като отзивите за кампанията му за кмет са толкова добри — продължи Изабел. — Истината е, че по-голямата част от поддръжниците симпатизират на Хенри, задето е изгубил Елизабет... така че господин Скунмейкър няма как да не се възползва от факта.

— Разбира се, трябва. — Бяха спрели пред масата с чая и подобрите петифури. Пенелопи си позволи директно да погледне към Хенри, ала той не ѝ обърна и капчица внимание. Както обикновено, беше облечен в черно сако и панталон, а около очите му — красиви по почти женски начин — се бяха образували пурпурни кръгове.

Изабел наля чай и за двете и внимателно огледа приятелката си. Перна златиста къдрица настриани от челото си и сниши глас.

— В интерес на истината Скунмейкър беше спокоен, в сравнение с обичайните си яростни изблици. Според мен Хенри се е нацупил,

защото не може да приеме смъртта на Елизабет. — Дамите взеха чашите и пристъпиха към столовете до прозореца, където щяха да са щедро облени от следобедната светлина; Пенелопи и Изабел много държаха да изберат подходящо място. — Да ти призная, когато се изгуби съпругът, ударът не е чак толкова тежък, защото мъжът е имал възможността да живее известно време с нея. Затова пък, когато изгуби годеница, все едно са му поднесли ястието, а той не е успял да хапне нищичко, преди да...

Пенелопи кимаше с разбиране, макар да бе абсолютно сигурна, че Елизабет не беше ястието, което Хенри си беше поръчал.

Изабел въздъхна, лапна половин петифура и извърна очи към тавана.

— По всичко личи, че Хенри е помъдрял, откакто изгуби годеницата си — заяви тактично, но напълно неискрено Пенелопи и погледна над ръба на чашата си, за да се увери, че обектът на разговора все още не я забелязва.

— И на мен така ми се струва, макар Скунмейкър съвсем да не е на същото мнение. — Изабел се приведе напред и отпусна ръка върху пръстите на Пенелопи. — Ужасен е, че тъгата на Хенри след нещастията може да се стопи.

— Доста грозно звучи. — Пенелопи знаеше, че ако иска да затвърди новия си образ, трябва да каже подобно нещо, макар в мига, в който думите излязоха от устата ѝ, да се запита дали е разумно да критикува бъдещия си свекър и семейството му. Не беше никак лесно да се сприятели с госпожица Добродетелност.

— Разбира се, че е грозно. Та нали с Елизабет бяхте първи приятелки. — Изабел лапна остатъка от петифурата и преглътна. — Жалко и за Елизабет, и за семейството ѝ. За тях щеше да е страхотно, ако се беше омъжила за Хенри. Чу ли слуховете за положението им?

Пенелопи мрачно кимна, като полагаше огромно старание да прикрие усмивката си. Почти беше забравила за посещението си в жалкия дом на семейство Холанд, но сега си го припомни с удоволствие. Няма нищо по-лошо от това, прислугата да се обърне срещу господарите.

— Да, щеше да е чудесно, ако Елизабет беше станала госпожа Скунмейкър. От нея щеше да излезе изключителна съпруга. — Изабел въздъхна, остави празната чиния на масичката с мраморен плот с

изящно резбован крак и се обърна към Пенелопи. По бузите ѝ изби моминска руменина и закачливи искрици изместиха загрижеността в очите ѝ. — Нали разправят, че животът на една дама започва едва когато се омъжи. Нямах представа, че е самата истина, докато не се омъжих.

— Така ли? — отвърна Пенелопи и очите ѝ заблестяха по същия начин. От край време ѝ беше малко мъчно за Изабел: смяташе я за забавно момиче, обградена от ухажори като дебютантка — включително и брата на Пенелопи, Грейсън — а се омъжи за скучен дъртак без чувство за хумор. Остана доволна, че госпожа Уилям Скунмейкър не е задушена от брачния живот, както си беше представляла. — Много се страхувам, че бракът означава да се съобразявам единствено с желанията на съпруга си, което изобщо не е приятно.

— О, не, мила, съвсем не е така. След като се омъжиш, никой няма да те подозира в нищо. — Изабел намигна многозначително, замълча, отпусна ръце в скута си и внимателно загледа Пенелопи. Гостенката усети, че в момента я преценяват по начина, по който сама беше свикнала да измерва хората. Сякаш Изабел можеше да проникне в душата ѝ.

— Ще ти призная... както вече ти казах, винаги съм смятала, че от Елизабет щеше да излезе чудесна госпожа Хенри Скунмейкър... но в никакъв случай нямаше да е първият ми избор за снаха.

Пенелопи не се сдържа и се усмихна широко, щом чу прекрасните думи. Извърна се, за да не проличи колко е радостна, и отпусна пръсти на лъскавата ръкохватка на стола.

— А каква снаха предпочиташ?

— Ами... — Изабел се понамести на стола. — Която не е... чак толкова добродетелна. Елизабет щеше непрекъснато да проверява чаршафите и да ме укорява, задето съм се държала дръпнато с някоя дърта досадница — нали така?

Пенелопи кимна, може би прекалено бързо.

— Не е хубаво да се говори лошо за мъртвите — продължи домакинята, — но някоя... която прилича повече на теб, щеше да е чудесно попълнение в семейство Скунмейкър и много щях да се радвам.

Двете останаха загледани една в друга и по лицата им проблесна разбиране.

— Кажи ми как е брат ти. Как само ни липсва в Ню Йорк.

— А, Грейсън ли? — Пенелопи се усмихна и побърза да разкаже на домакинята всичко за по-големия си брат, който управляваше семейния бизнес в чужбина, задача, с която и тя можеше да се справи не по-зле. Двете дами продължиха интересния си разговор — дългите им копринени рокли се бяха разстлали по килима. Прекъсна ги появата на иконома, който обяви пристигането на Теди Кътинг. Изабел и Пенелопи вдигнаха погледи и останаха загледани в него, докато той отиваше към Хенри и зашепна нещо поверително на ухото му, без дори да седне.

— Колко невъзпитано от страна на господин Кътинг, че не поздрави първо теб — прошепна Пенелопи.

— Напълно съм съгласна — отвърна Изабел, макар да не бе никак обидена, — въпреки че този дом е и на Хенри.

Междувременно Хенри се беше изправил. Очевидно двамата се бяха разбрали за нещо.

— А, господин Кътинг — извика Изабел. Всички в стаята се вторачиха към тях, но домакинята не им обърна никакво внимание. Отново беше стиснала ръката на Пенелопи, сякаш да покаже, че прави всичко това заради приятелката си. — Нали няма да си тръгнете, преди да ни поздравите?

Вниманието на гостите вече бе съсредоточено към двата стола край прозореца; Пенелопи се приведе напред, за да може следобедното слънце да подчертае красотата ѝ от най-добрия ъгъл. Забеляза, че изпълненият с неудобство Теди остана на място и поизпъна сакото си. Мигът се проточи и Теди погледна към Хенри, все едно очакваше да му подскаже как да постъпи. Само че Хенри — Пенелопи едва сдържа яда си и задушавашото я разочарование — затвори очи с досада и се насочи към резбованата дъбова врата.

Пенелопи дори не погледна Теди, когато пристъпи към домакинята, за да ѝ целуне ръка.

— Извинете, че не дойдох веднага при вас, госпожо Скунмейкър — рече той. Сивите му очи издаваха искреност.

Ако Пенелопи не бе удивена от липсата на интерес от страна на Хенри, сигурно щеше да забележи как погледът на Изабел се разнежи

в присъствието на досадника Теди и да се запита дали думите ѝ, че омъжените жени се забавляват повече, не се отнасяха за него. В момента Пенелопи се интересуваше единствено от причината за необяснимото безразличие на Хенри.

— Госпожице Хейс — продължи Теди, — удоволствие е да ви видя.

— Здравей, Теди — отвърна Пенелопи и протегна ръка, за да усети устните му през ръкавицата. — Накъде тръгна приятелят ти?

— А, Хенри ли? Ще има надбягване в парка и се съгласи да дойде. Отиде да даде инструкции в конюшните.

Пенелопи едва успя да си надене усмивка, докато Теди разменяше обичайните любезности с госпожа Скунмейкър. Сетне той излезе и надеждата на младата жена да се види с Хенри този следобед угасна.

— Хенри наистина е смазан от смъртта на Елизабет — обясни Изабел и отново стисна ръката на Пенелопи. — Скръбта се отразява доста зле на маниерите му.

Пенелопи не се беше замисляла за необичайното поведение на Хенри след смъртта на Елизабет, но сега се зачуди дали мъката му не е истинска. Изабел, ако можеше да съди по гласа и намигванията ѝ, се превръщаше в неин съюзник. Затвори очи и си припомни Елизабет, спокойна и решителна, докато ѝ излагаше плана, благодарение на който щеше да се махне от Ню Йорк и Хенри. Дотогава не бе и подозирала, че госпожица Холанд е способна на подобно нещо, и това бе най-малката изненада, която ѝ поднесе онзи ден. Наложил се да попълни доста празноти от представата си за света, затова предположи, че дори сега, в края на декември, докато седеше в хола на семейство Скунмейкър, все още имаше неща, за които грешеше.

— Не се тревожи — заяви Изабел. — Ще го накараме да прогледне и да разбере, че макар Елизабет да беше очарователна, има и други дами, които са по-подходящи за него.

Пенелопи кимна и ѝ се усмихна заговорнически. Вече нямаше абсолютно нищо против меланхолията, обхванала Хенри, да се дължи на смъртта на Елизабет, защото сега най-сетне щеше да осъзнае, че най-подходящото момиче за него е Пенелопи, а тя щеше да му помогне.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Не е необичайно някой ерген от години да ухажва две млади дами, а след това да се ожени за някоя англичанка с титла и празна банкова сметка, за която никои не е чувал...“

Госпожа Л. А. М.
Брекинридж, „Законите в
изтънчените кръгове“

— Забавлявате ли се, госпожице Холанд?

Даяна вдигна поглед от кремавото канапе, на което се беше настанила, към Теди Кътинг. Беше отпуснала лакът на една от високите странични ръкохватки, а млечнобялата ѝ кожа искреше на розовата светлина от близката лампа. Стените на стаята бяха в наситенолилав цвят, а гостите бяха приятно отпуснати след дългата вечеря. Даяна, облечена в рокля от шифон в цвят слонова кост, изглеждаше чудесно на фона на тъмните стени и приглушено осветление. Роклята ѝ беше с шпиц деколте както отпред, така и на гърба, а полата се бе разстлала по канапето. Беше прелестна, както отбелязаха всички гости на малкото тържество на Ралф Даръл, но тя бе наясно, че фактът изобщо не интересува Теди. На няколко пъти спомена сестра ѝ, докато сервираха многобройните ястия.

— Много — отвърна тя, чаровно усмихната; не се беше отказала от целта да се представи блестящо пред най-близкия приятел на Хенри. Все едно ставаше въпрос за рана, която не можеше да се въздържи да не чопли.

— Чудесно. Ще ми позволите ли да седна до вас?

— Да. — Даяна искрено се радваше на компанията на Теди. Не проявяваше романтичен интерес към него, но тази вечер откри, че го харесва. В искрените му сиви очи беше събрана тъга и чувство на вина заради привилегирования му начин на живот. Даяна изобщо не се

усещаше по същия начин — не можеше да се отърси от факта, че няма късмет — въпреки това той ѝ се струваше интересен. — Домът на сестра ви е прекрасен — продължи тя.

Флорънс Кътинг, най-голямата сестра на Теди, преди няколко месеца беше станала госпожа Даръл. Сега бе седнала пред камината с някакъв мъж, който съвсем не беше толкова дебел на сватбата ѝ.

— Онази Даяна Холанд, която познавам, не би водила подобен разговор — усмихна се Теди, — но да, домът ѝ наистина е чудесен. Преди къщата беше на чичо, а той им я подари като сватбен подарък, заедно с мебелите, та не мога да се похваля, че госпожа Даръл е направила много.

— Сигурна съм, че е оставила своя отпечатък. Тя е много красива — личи дори под жакарда. Разбирам, че след няколко месеца ще станете чичо.

— Това вече е онази Даяна, която познавам — отвърна Теди и скри усмивката си, като отпи глътка, — но няма да ви отговоря с подобно предположение.

— Тогава ми кажете как е Хенри. — Изпита и болка, и удоволствие, когато произнесе името.

Усмивката на Теди се стопи и я погледна със същата загриженост, която тя забеляза, когато по време на десерта обсъждаха тежкото здравословно състояние на майка ѝ. Лампата с ръчно рисуван абажур хвърляше отблясъци върху русата му коса.

— Видях го днес следобед.

— Добре ли е?

— Не е особено щастлив — отвърна Теди, без да крие колко е напрегнат.

— Искате да кажете, че приема смъртта на сестра ми по-тежко от мен ли?

— Приема смъртта ѝ тежко — рече Теди, вдигна очи към нея и пак ги сведе. — Сигурен съм обаче, че на вас ви е било значително по-трудно, отколкото на него.

— Вероятно. — Даяна отпусна ръце в скута си. Прецени, че може да зададе въпроса, който я измъчваше, тъй като в най-лошия случай Теди нямаше да ѝ отговори. Независимо от това се насили да събере кураж. — А той какво прави? — попита и в тона ѝ се прокрадна жална нотка.

— Ходихме на надбягване на конски впрягове в парка. Спечелих аз, което рядко се случва, затова разбрах, че мислите му са другаде. — Теди сведе очи над чашата и продължи сухо: — Преди това беше в гостната на мащехата си — нали знаете приема гости в понеделник.

— Всеизвестно е — опита да се усмихне Даяна, но сама усети, че просто механично повдига ъгълчетата на устата си. — Имаше ли много посетители?

— Да.

В другия край на стаята шумоляха рокли, а светлината играеше по чашките от костен порцелан и кристал. Долиташе тих смях, огънят в камината пропукваше.

— Разкажете ми за гостите.

— Беше художникът Брадли и онази, модерната от семейство Вандербилт, и...

— Пенелопи Хейс?

Никой от гостите не обръщаше внимание на двамата в техния кът, а дори да обръщаха, Даяна не ги забелязваше, понеже бе погълната от разговора и уплашена от онова, което щеше да чуе. Теди отпи глътка, но повече не можеше да мълчи.

— Да, беше там.

Даяна усети да я завладява гняв, докато слушаше придружителя си. Разбира се, че Пенелопи ще е там. Нали Елизабет я предупреди да се пази от нея, но не предприе абсолютно нищо, защото през цялото време бе убедена, че Хенри я обича и му вярваше. Беше се предала на инстинктите си, а междувременно Пенелопи бе търсила начин да постигне целта си, също както когато бе прогонила сестра ѝ от града. Девойката се опита да промени темата и едва съумя да прикрие горчивината в гласа си.

— А случайно споменахте ли, че ще ви придружавам тази вечер?

— Не — отвърна мило Теди, — така и не стана въпрос.

Тя кимна и се опита да потисне разочарованието си, че Хенри няма повод да мисли за нея.

— Теди, толкова малко знам за вас... — продължи Даяна и призова цялата си воля да се усмихне смело и да не говори повече за Хенри.

Теди отвърна на усмивката и заразказва за поезията, която бил чел в колежа „Кълъмбия“. Завършил през пролетта и сега имал

намерение да стане адвокат, дори да работи, за да си изкарва прехраната, макар да очакваше огромно наследство от баща си. Даяна слушаше разсеяно и кимаше. Наблюдаваше как официално облечените господа влизат и излизат, докато дамите се бяха настанили на фотьойлите.

Остави Теди да говори и когато се налагаше да се обади, избираше кратки и неангажиращи реплики. В противен случай щеше да издаде как се чувства, колко ѝ е мъчно. Страхуваше се брадичката ѝ да не затрепери като на момиченце. Беше се проявила като глупачка, вече бе напълно сигурна. Беше убедена в любовта на Хенри и не бе направила нищичко, за да я опази, докато госпожиците от Манхатън нямаха и миг покой в усилията си да го спечелят. И Пенелопи Хейс беше сред тях, а сестра ѝ специално я беше предупредила да се пази от бившата ѝ приятелка, всеизвестната кралица на Ню Йорк.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

„На онези, които твърдят, че е безотговорно да се разпространяват клюки, че Елизабет Холанд все още е жива, бихме искали да кажем, че би било безотговорно да ги отричаме. Все пак тялото ѝ така и не беше открито. Инцидентът с каретата може да е бил дело на похитители — вероятно са възнамерявали да отвлекат госпожица Хейс, но не са успели да осъществят плана си. Извадили са приятелката ѝ от водата и я държат в плен в някой далечен щат или дори в ужасен квартал на града ни.“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюз ъв дъ Уърлд Газет“, понеделник, 18 декември 1899 г.

Бяха се събудили насред пущинака — по-точно сред нефтено поле, което наистина приличаше на пущинак — но в късния следобед Елизабет и Уил пътуваха за Сан Франциско във вагон първа класа. Прекараха няколко дни на гарата в Сан Педро и там Елизабет за пръв път се отчая, че сърцето ѝ някога пак ще забие нормално. Уил предложи да се качат в първокласно купе. Не беше сигурна дали могат да си позволят подобно разхищение — докога щяха да им стигнат спестяванията му? Той обаче настоя, защото така щели да отпразнуват предстоящата промяна в живота ми. Елизабет не трябваше да се съгласява, но тревогите ѝ бяха насочени другаде.

— Според теб, къде ще бъдем утре? — попита Уил и пое ръката ѝ, докато вагонът пухтеше през Калифорния.

— Не знам.

Слънцето залязваше. Елизабет отпусна глава на червената кадифена възглавница и се обърна към Уил.

На вратата бяха записани имената им — „Елизабет и Уил Келър“ — продължаваха да се представят за женени, за да делят едно легло, без да будят подозрения. Той ѝ се извини веднага след като се настаниха и обеща много скоро да сложи край на лъжата.

— Първия път спях през цялото време — призна Уил. Тя се намръщи, когато си помисли какво ли му е минало през главата при онова пътуване, макар сега да говореше ведро. Притесняваше се за нея, беше очевидно — светлосините му очи изпъкваха на загорялата кожа. — Сега ще обърна повече внимание на гледката.

Елизабет стисна ръката му и се насили да се усмихне. За пръв път, откакто бяха заминали от Ню Йорк, бяха облекли палтата си — въпреки че във влака беше топло — защото така изглеждаха като двойка. Тя се засрами, понеже бе почерняла от слънцето и мръсна, твърде семпло облечена сред по-изисканите пътници, но поне знаеше, че останалите са просто богати, без да притежават изисканост и класа. Независимо от това Елизабет бе готова да направи всичко, за да прикрие поизбелялата си жълта рокля. Уил изглеждаше малко по-добре в черния панталон и вталено кафяво палто.

Вагонът беше осветен от огромен полилей, а пътеката беше застлана с килим. Пътуваха за Ню Йорк и въздухът около тях беше топъл, ароматен. Елизабет бе обзета от безпокойство.

— Скоро ще бъдем при тях — рече тихо Уил, сякаш бе прочел мислите ѝ.

Елизабет кимна и отпусна ръка на рамото му. Уил казваше истината, но не бе достатъчно, за да я успокои, тъй като въпросът, който не ѝ даваше покой, не бе колко скоро ще пристигне при семейството си, а какво може да стори за тях, след като се прибере.

Уил бе убеден, че са попаднали на огромно богатство, но щеше да им отнеме време, докато изкарат пари. Проблемът бе, че семейството ѝ имаше нужда от средства в момента. Елизабет притежаваше нещо, което можеше да се превърне в пари, макар че всеки път, щом се замислеше за него, усещаше по челото ѝ да избива пот. В нея все още бе годежният пръстен на Хенри Скунмейкър — златен, с диамант от „Тифани“. Пръстенът в джоба ѝ бе увит в хартия,

във вестник и накрая в парче зебло. Не бе казала на Уил, че го носи в Ню Йорк. Бе символът на предателството ѝ от миналото и нямаше никакво желание да мисли за него. Същевременно си повтаряше, че може да помогне да извикат лекар или да облекат Даяна в подходящи рокли. Досега се беше проявявала като егоистка. Щеше да се почувства по-добре, убедена бе, щом се отърве от него и го замени за банкноти.

Беше намислила как ще стане, знаеше, че влакът спира в Оукланд за няколко часа, за да се качат пътниците и да натоварят стоки и багаж. Близо до гарата със сигурност имаше зложни къщи. Дени ѝ беше споменал. Щеше да измисли някакво извинение и да се постарее да приключи бързо.

— Ако не престанеш да се мръщиш така нещастно — прекъсна мислите ѝ Уил, — ще заплача.

Тя се облегна на рамото му и обеща да се постарее. Очите ѝ натежаха и след малко се затвориха. Отпусна се и скоро успя — макар за кратко — да забрави тревогите за семейството си. Докато заспиваше, се закле на всяка цена да осъществи плана си. Нямаше да е трудно и щеше да се отплати на близките си за мъката, която им беше причинила.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

„Всеки от нас познава по някое момиче, което е имало добър старт в обществото, а след това често е било забелязвано в компанията на някой господин или пък си е позволило неведнъж да се отклони от пътя, предопределен за богините... Ако то възнамерява да остане в обществото за дълго, трябва много да внимава по кои улици върви и чии домове посещава.“

Госпожа Л. А. М.
Брекинридж, „Законите в
изтънчените кръгове“

— Къде отиваш?

Даяна бавно се обърна от входната врата и се вгледа в следобедните сенки, издължили се във фоайето зад нея. Бодна я чувство за вина, когато Клер, облечена в семпла черна рокля, пристъпи напред. Беше ѝ приятелка, в някои случаи дори най-добрата. Прислужницата изглеждаше уморена и малко притеснена, и макар на Даяна да не ѝ се искаше да я вижда в подобно състояние, чувството за вина се дължеше на факта, че следващите ѝ думи ще бъдат лъжа.

— Да се поразходя на въздух — отвърна небрежно.

— Навън е кучешки студ, а като гледам небето, май и буря ще се извие...

— Значи ще взема чадър. — Даяна се вгледа в едрото лице на Клер, красиво, обрамчено от червена коса, и се опита да си придаде вид на човек, който не се интересува, че му задават прекалено много въпроси.

— Няма как да запаля огън, когато се върнеш, защото няма дърва, а ако настинеш...

Значи майка ѝ не беше дала пари за дърва.

— Мила Клер — рече Даяна, пусна бравата, пристъпи към приятелката си, стисна ръцете ѝ и я целуна по бузата. — Поръчай дърва.

— Ама те заявиха, че повече няма да ни доставят, ако не платим...

— Кажи им, че аз ще платя доставката. Щом се върна, ще донеса парите... — Усмихна ѝ се и я целуна по челото, а сетне забърза по каменните стъпала.

— Трябваше да си облечеш по-дебело палто — възкликна Клер, докато господарката ѝ излизаше.

Даяна не се обърна, макар да съзнаваше, че Клер е права. В небето се бяха скупчили зловещи оловносиви облаци, а така и не взе чадър. Вкъщи, разбира се, имаше по-дебело палто. Майка ѝ все още не бе започнала да разпродава дрехите им. Само че имаше мисия и искаше да изглежда по определен начин. Беше облякла новия кадифен зелен жакет, който ѝ стоеше съвършено, и дълга пола с черни копчета, която подчертаваше бедрата ѝ. Крачеше решително, а подобна походка не би спечелила одобрението на матроните от висшето общество. Непрекъснато си повтаряше: „Дейвис Барнард, Източна шестнайсета улица 155, трети етаж“. Вятърът беше леденостуден, но не мислеше за него. Полата ѝ трептеше на всяка крачка.

Сградата се оказа четириетажен блок с кафява фасада и по два прозореца на етаж. Отначало никой не отвори и девойката стърчеше премръзнала на тротоара. Допреди няколко дни адресът не ѝ говореше нищо, но сега, докато чакаше, ѝ хрумна, че за някои хора може и да е изключително важен. Очевидно дамите, които минаваха, нахлупили дебели шапки и семпли поли, знаеха много добре какво означава Източна шестнайсета 155. Засрами се от себе си и скръсти ръце, все едно така можеше да се скрие. Елизабет би обмислила подобна възможност. Щеше да предвиди кой може да я наблюдава, вместо да хукне просто така.

— Ехо, здрасти!

Даяна погледна нагоре. Придържаше периферията на шапката си, докато присвиваше очи — тъмните облаци пропускаха светлина — към главата на Дейвис Барнард, щръкнала от прозорец на третия етаж.

— А, госпожице Тръскот! — провикна се той.

Тя се завъртя, огледа се, но наоколо нямаше други момичета, които да проявят интерес към въпросния прозорец.

— На теб говоря — подчерта господин Барнард.

— А — отвърна Даяна и отново вдигна поглед към третия етаж.
— Искам да се кача — обяви направо.

— Разбира се.

След няколко секунди ключ на сребърна халка издрънча на земята и Даяна влезе, качи се по стълбите и попадна в малкия апартамент на журналиста, който списваше колонка в „Импириъл“.

— Госпожице Холанд — покани я Барнард, — колко сте смела.

— Ако мислехте, че съм някоя лигла, нямаше да ме заговорите онзи път — отвърна Даяна, натъпка ръце в джобовете на полата и се огледа. Стаята беше тясна и дълга, очевидно боядисана доста отдавна в тъмносиньо; по стените бяха закачени снимки в рамки, а подът беше застлан с няколко пласта килими. Кристална купа бе поставена върху шкафа, масата бе отрупана с листове, тетрадки и книги, а леглото, изглежда, също бе поело част от функциите на бюро, само че на него бяха пръснати и възглавници. — Значи на това му се казва „ергенска квартира“.

— О, да, аз съм *pe plus ultra*^[1] сред ергените.

Даяна се изчерви, когато чу непознатата фраза.

— И какво означава това?

Дейвис се усмихна, макар да му се искаше да се изсмее.

— Означава, че съм най-върховният ерген.

— Така ли? — отвърна подигравателно Даяна. Пристъпи към масата и прокара пръсти по кориците на книгите.

— Стига де, не казах *pe plus ultra* от плейбоите, нито пък *pe plus ultra* сред развратниците. Говорех единствено за ергените, а и, както сама виждаш, стаята е доказателство.

Даяна кимна с разбиране, но тъй като не искаше да се държи прекалено приятелски, се приближи до камината, в която огънят бумтеше уютно, и загледа чифта боксърски ръкавици, закачени като коледна украса.

— Искаш ли кафе?

— Да, благодаря. — Даяна се обърна и огледа домакина, който имаше доста по-неугледен вид от последния път, когато се бяха срещнали навън. Беше в бледорозова риза под тъмносиво сако, а

заоблеността отпред издаваше, че собственикът ѝ обича да живее добре. Шкембето му, също като облегалката на тапициран стол, бе прекалено издуто. Тъмната му коса беше толкова късо подстригана, че даваше вид на разделена на три части — една отгоре на темето и две от страни, а под заобленото чело бяха разположени невероятните наблюдателни очи, които при първата им среща я изкушиха да го последва.

— Как го пиеш? — попита я и наля тъмната течност от сребърен чайник на страничната маса.

Даяна прехапа устни. Напоследък пиеше все чай.

— Както го направиш.

— Добре. — Дейвис посегна към полицата, върху която бяха подредени няколко бутилки, и свали декантер с кафеникав на цвят алкохол, от който наля по няколко глътки в чашите. — Заповядай, госпожице Даяна, седни — покани я, подаде ѝ една от чашите и приседна на крайчеца на леглото.

Тя се отпусна на стола с ракитова облегалка и притисна чашата между дланите си. Ароматът на силно уиски се беше смесил с този на кафето. Дори в онази незабравима нощ в оранжерията на Хенри Даяна не се бе чувствала толкова виновна, че пристъпва правилата, както сега. „Мама ще умре, ако разбере, че съм тук!“ помисли си, преди да разбере, че не е никак смешно, след като майка ѝ бе в толкова тежко състояние, и прогони усмивката, плъзнала по лицето ѝ.

Вероятно Дейвис усети, че тя се е замислила над посещението си, защото насмешливо подхвърли:

— Не съм и предполагал, че госпожица Холанд ще дойде в стаята ми.

Даяна сви рамене, без да отговори, отпи от силното кафе, срещна погледа му и позволи на настроението ѝ да се изпише по лицето.

— Най-хубавото кафе, което някога съм опитвала — рече весело. — Както и да е, не съм дошла да си говорим за мен. Имам нещо за продан.

— Виж ти! — Черните му вежди се извиха, той надигна чашата и допи кафето. Остави празната чаша на ръба на разхвърляната маса и кръстоса ръце върху коляното си. — Какво?

— Така — започна Даяна, кръстоса крака и извърна топлите си кафяви очи към тавана, — ако аз бях писателка, щях да представя

нещата по следния начин: „Новата госпожа Ралф Даръл организира вечерно парти в дома си на Мадисън Авеню, получен миналия месец като подарък от чичо ѝ по бащина линия, и вече облича рокли, които наричат *разкроени*“.

— Разбрах. — Дейвис преплете пръсти и отпусна брадичка на тях. — Не е ли малко сложно за обикновения читател?

Думите му я боднаха, защото цяла сутрин бе обмисляла какво да каже, но не се издаде, отпусна ръце и пробва отново.

— Нищо не ти пречи да добавиш „Дали причината не е същата, поради която императрица Жозефина е предпочитала въпросния модел? Ако е така, след по-малко от половин година може да се появи Ралф младши“.

— Много добре, госпожице Дай. Виждам, че си почитателка на колонката ми.

Даяна се усмихна, доволна от комплимента, и се престори, че не е чула втората половина. Погледна старите семейни снимки на полицата над камината и премести поглед към сборника със стихотворения на масата до нея.

— Ще го пусна тази седмица — обеща Дейвис.

Гостенката пак фиксира с поглед домакина. Не беше сигурна защо казаното от него ѝ достави такова удоволствие, но плесна с ръце като предоволно момиченце.

— Условиата са същите — продължи той и внимателно я наблюдаваше. — Мога и да удвоя сумата.

— Как? — попита Даяна, отпусна ръце и си придаде вид на човек, готов да проведе дълъг пазарлък.

— Читателите на колонката „Игривият галант“ силно се интересуват от семейство Холанд и биха искали да научат какво е правила Даяна Холанд у Ралф Даръл по време, когато би трябвало да е в траур у дома, да скърби за сестра си или да се грижи за майка си, за която се твърди, че не била добре.

Даяна извърна поглед. Никога не се бе държала като добро момиче, а и сега седеше в тази малка, претъпкана с вещи стая, пиеше кафето си с уиски и издаваше тайните на хората от своята класа. Чувстваше се разголена, но и силно развълнувана. Стана и пристъпи към прозореца. По перваза бяха нахвърляни избелели кадифени

възглавници, а върху тях падаше старо дантелено перде. Спря, преглътна и усети кафето да прогаря пътека от гърлото до стомаха ѝ.

— Ти си най-изключителният ми източник — продължи сериозно Дейвис. — Никога не бих написал за теб и дума, освен ако не ми позволиш. Освен това ми е известно, че майка ти е невероятно старомодна. Знам, че си излизала с трима господата за три дни, затова мисля, че си е поставила цел, което не е нужно да споменавам...

Даяна гледаше към нагугушените хора на улицата, които си тръгваха от работа и пътуваха към дома, увити в дебели тъмни дрехи, и се запита как ли ще се почувства майка ѝ, ако види подобна статия. Представи си как Хенри чете за подвизите ѝ с приятеля му и за предпочитане поаленява от ярост, а после предизвиква Теди на дуел. Е, не желаше никой да пострада, разбира се, но нямаше нищо лошо в това, да накара един мъж да проумее какви са истинските му чувства. Нямаше представа какво да мисли за Хенри, защото не бе сигурна дали държи повече на Пенелопи, или на нея, но ѝ се искаше да го накара да съжалява, че я е изгубил. Искаше ѝ се да съжалява поне колкото нея. Искаше да го заболи.

Стоеше до прозореца в малката стая, гледаше надолу, колебаеше се дали да продаде онова, което знае, и си даде сметка, че вече не е невинно момиченце. С всеки ден разбираше, че досега е била наивна, но бе настъпил моментът да пресече границата.

— Мисля, че ще се получи интересна колонка, господин Барнард — рече тя и се облегна на перваза. — Ако ми налеете още малко от възшебното кафе, ще ви кажа какво да напишете.

Дейвис се усмихна на една страна и отиде до шкафа.

Даяна огледа правоъгълната стая, съвършеното място за журналист, и въздъхна доволна.

— Можете да започнете с „Очарователната госпожица Даяна Холанд бе забелязана да си бърби интимно...“.

[1] Най-отявленият, ненадминат (лат.). — Бел.прев. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

„Всеизвестен факт е, че на всяко вечерно парти, организирано откакто свят светува, гостите се подреждат по пол: мъж, жена, мъж, жена и т.н. Така е предопределила природата и това е дало възможност на много щастливи домакини да твърдят, че заслугата за някои романтични съюзи е тяхна.“

„Наръчник на Ван Камп за домакинството на дами от висшето общество“, издание 1899 г.

— Забеляза ли нещо различно? — прошепна Изабел на Пенелопи, щом седна до нея на дългата маса в трапезарията на семейство Скунмейкър, тъкмо когато сервираха еленското със сос от портвайн. Беше облечена в рокля от бледожълт тюл, обточена със старинна дантела, която прикриваше раменете ѝ и се отваряше примамливо на деколтето — за неудоволствие на Пенелопи — всеки път, когато се навеждаше към картофите с масло, за да прошепне нещо. — Говоря за незначителното правило, което наруших.

Пенелопи отдавна бе забелязала, че дамите са настанени в редица и макар да предпочиташе да седи до Хенри, бе прозряла гениалния замисъл. Малко от присъстващите дами можеха да се мерят по красота с госпожица Хейс, а тъй като бе настанена до Прудънс Скунмейкър, господата щяха незабавно да отбележат достойнствата ѝ. Изабел беше от лявата ѝ страна и двете бяха провели оживен разговор за роклите, докато сервираха предишните ястия, тема, която би разсеяла приятно Пенелопи някой друг път, но днес се оказа полезна, тъй като стана въпрос за кройките и моделите, които предпочита Хенри. Пруди, от другата ѝ страна, бе доволна, че никой не я закача.

— Така е много по-забавно — продължи домакинята.

— Истински разкош — отвърна Пенелопи и отпи глътка шампанско. — Скоро останалите домакини ще започнат да те имитират. Трябва да си особено внимателна, защото мъжете в Ню Йорк като нищо ще те обвинят, че си покварила съпругите им.

Пенелопи изви гърба и оголените си рамене към Пруди — момичето бе изсумтяло презрително, когато чу думите — а сетне многозначително се изкиска към Изабел, която вече се бе обърнала към приятелката си Луси Кар, кльощавата разведена, седнала от другата ѝ страна.

— Луси, да знаеш какво каза Пени току-що. Според нея мъжете в Ню Йорк щели да се оплачат, че съм покварила съпругите им...

През букета орхидеи на масата Пенелопи зърна Хенри. Говореше повече от обикновено, може би защото бе настанен до Никълъс Ливингстън, който не спираше да бърбори за яхти и сигурно затова не я беше погледнал цяла вечер. Това предизвика слаба болка в гърлото ѝ, но не бе в състояние да прекрати изпълнението на мисията ѝ. Тялото ѝ тръпнеше от нетърпение. Беше се облякла във воалена рокля, която обгръщаше гърдите ѝ на полупрозрачни пластове, също като фина коприна, и се спускаше на богати гънки към земята. Роклята бе в много бледорозово и на моменти изглеждаше почти бяла, въпреки че любимият ѝ цвят бе на малък червен медальон на раменете и по стотиците ситни панделки до подгъва. Стоеше ѝ невероятно добре; бе прекарала вчерашния ден при шивача, за да е сигурна, че няма да се допусне нежелана грешка.

Сервитьорите продължаваха да се въртят около огромната маса и от миризмата на еленското на Пенелопи ѝ се догади. Сбърчи нос, макар да криеше рискове за кожата ѝ. Никога досега не бе и помисляла, че може да се съгласи с дъртите домакини и драконовските им правила за настаняване на гостите на масата, но ето сега стигна до заключението, че е най-добре да се редуват по пол — в компанията на жени Пенелопи не се чувстваше в свои води. А и единствената, която я интересуваше тази вечер, беше Изабел. Не можеше да се оплаче от усилията ѝ да я сближи с Хенри. А тя определено се оплакваше, дори само пред себе си, защото макар Хенри да бе поставен на идеалното място, за да я вижда, вниманието му през цялото време бе насочено другаде.

Пенелопи търпеливо зачака да сервират сирената. Провери отражението си в лъскавата сребърна купа за лед, поставена сред цветята и отрупаните подноси, и дискретно нагласи бретона на високото си бяло чело. Поразмести храната в чинията и изпъна голите си рамене така, че да бъдат облени от светлина. Стисна веднъж-два пъти ръката на домакинята и изтърпя дрънканиците на госпожа Кар за великолепно бъдеще на Пенелопи в обществото и колко било хубаво, че най-сетне се е появило ново лице.

— Къде се дяна брат ти? — попита госпожа Кар, сменяйки неумело темата, сякаш отдавна бе чакала да зададе въпроса.

Пенелопи забеляза Изабел да се изчервява и й разказа съвсем накратко онова, което бе споделила с домакинята в понеделник. Следобедът бе получила телеграма от Грейсън и затова добави:

— Връща се в Ню Йорк и скоро ще можеш лично да го разпиташ.

Най-сетне вечерята приключи и гостите — повече от четирийсет, преяли и подпийнали — се преместиха в балната зала.

— Откри ли начин да развеселиш доведения си син? — попита Пенелопи развълнувано, след като се настани между госпожа Скунмейкър и госпожа Кар на кадифения диван в червеникавокафяво в средата на балната зала. Нарочно бе избрала място в средата, защото щеше да изпъква като невинна девойка до разведената с гръмкия смях и червена грива. Рискува да погледне с крайчеца на околото си към по-възрастния Скунмейкър, застанал до огромен стенопис, потънал в разговор с толкова стар господин, че не представляваше никакъв интерес. Скучният Спенсър Нюбърг бе съвсем близо до тях и Пенелопи забеляза, че сестра му, госпожа Гор, я наблюдава така, сякаш възнамерява да й даде роля в някоя пиеса.

— Не знам! Луси, ти как би го развеселила? — Госпожа Скунмейкър се наведе към Пенелопи и отпусна коприненото си ветрило на полата на Пенелопи.

— На твоето място — отвърна самоуверено госпожа Кар — щях да го накарам да потанцува с госпожица Хейс.

Госпожа Скунмейкър плесна с ръце, тъй като — Пенелопи бе сигурна — очакваше именно това предложение.

— Ами ако не му се танцува? — попита притеснено девойката.

— Глупости — госпожа Скунмейкър я погледна многозначително, стана и небрежно се приближи до съпруга си.

Пенелопи наблюдаваше как домакинята се отърва от стария — едва сега забеляза, че е Кари Луис Лонгхорн — и пошушна няколко думи на господин Скунмейкър. После се обърна към огромните картини в позлатени рамки, подредени на отсрещната стена, точно когато домакинята пак гледаше към нея, и забеляза колко ѝ е неудобно, че я е оставила сама с натруфената разведена в средата на стаята. Грабна ветрилото, което Изабел бе изпуснала, и прикри устата си.

— Интересно, за какво ли си говори Скунмейкър с Кари Лонгхорн. Господин Лонгхорн ми е приятел, но двамата никога не са били в едни кръгове... — обясняваше госпожа Кар, но Пенелопи не обърна никакво внимание на думите ѝ, защото с периферното си зрение проследяваше какво правят бащата и мащехата на Хенри. Очевидно се споразумяха за нещо, защото се извиниха на останалите и заедно се отправиха към ъгъла, в който беше Хенри и продължаваше разговора си с Никълъс Ливингстън. Пенелопи се стегна. Изпъна гръб, за да привлече вниманието с красотата си. Затрепка с ветрилото и зачака.

— Онази вечер в операта са го видели с една млада дама — представяш ли си? Ще бъде истински шок, ако се ожени на тази възраст, при това за момиче, което спокойно може да му бъде дъщеря!

Пенелопи я слушаше разсеяно. Долови музиката, изпълнявана от квартет в съседната стая. Пое си дълбоко дъх и се подготви. Притвори очи, а когато ги отвори, забеляза облечения в черно Хенри да се приближава. Над рамото му видя, че господин и госпожа Скунмейкър ги наблюдават, затова заговори господин Лонгхорн. Пенелопи си каза, че всички гости са наясно, че Хенри Скунмейкър ще покани госпожица Хейс на танц.

— Здравей — започна простичко Хенри.

Пенелопи наведе глава, но вдигна бистрите си сини очи към него.

— Кажи, и на теб ли ти липсва Елизабет в тези вечери?

Хенри се извърна настрана, докато обмисляше отговора си.

— Не и в тези вечери.

— Всичко бих дала да я върна — въздъхна тя и отпусна примирено рамене.

— Нали не си забравила, че те познавам твърде добре — отвърна Хенри. В очите му заблестя огън. — Честността ти отива много повече.

Намекът за интимните им мигове бе точно толкова приятен, колкото и докосването му, което бе сигурно, че ще усети, затова го погледна дръзко.

— Така вече е по-добре. — Хенри се усмихна многозначително и протегна ръка. — Наредиха ми да танцуваме.

И тогава наистина почувства ръцете му, малко над облечените ѝ в ръкавица пръсти, когато подаде ръка, за да ѝ помогне да стане, и я поведе под лъскавата арка от лакиран дъб съм съседната стая, където три или четири двойки танцуваха. Хенри я наблюдаваше така, сякаш се опитваше да разбере какво замисля, а след последната му забележка тя не направи опит да прикрие укорителния си поглед. Той се движеше неумело, за разлика от последния им танц преди месеци, въпреки това тя усети едва доловимите докосвания на краката му през полата си.

— Ти май наистина си сломен — заяви най-сетне Пенелопи. Наклони замислено глава на една страна, когато я завърташе.

— Заради Елизабет ли? — Хенри затвори очи и заговори шепнешком, макар да не бе необходимо. Музикантите в ъгъла свиреха достатъчно високо и останалите двойки нямаше да чуят разговора им. — Естествено, случи се нещо ужасно. Но бих казал, че е типично в твой стил да проявиш коравосърдечие — продължи и в гласа му се прокрадна нещо като обич.

— Напротив, приятелката ми липсва. Само че ти забравяш как ме предаде.

— Стига, Пенелопи — зашепна Хенри. Стаята с прасковените тапети беше зад тях. — Сега вече няма никакво значение.

— Има значение, че тя е мъртва. А това е истинска трагедия.

Хенри замълча и се замисли над отговора си.

— Точно така — отвърна най-сетне.

— Затова ли вече не флиртуваш с мен? Вече не си търсиш забавления, както преди. Защо не ме поглеждаш по твоя си начин?

— Няма да е редно — отвърна Хенри напрегнато.

Докосването на ръката му на кръста ѝ бе толкова леко, че едва го долавяше.

— А, не. — Тя усещаше, че светлината блести по високите ѝ скули като златни пращинки. Опита се да си наложи да не изрича онова, което си бе наумила, макар тайната да бе на езика ѝ. — Изобщо нямаше да е така, ако знаеше онова, което аз знам.

Сега вече говореха толкова тихо, че трябваше да се притиснат по-близо.

— И какво знаеш, Пени?

— Елизабет е жива. — Пенелопи се изненада, че дори след като беше планирала всичко, думите ѝ доставиха огромно удоволствие.

Лявото око на Хенри потрепна и той я притисна още по-близо, но продължи да танцува, макар и малко по-бързо.

— Какви ги приказваш?

— Тя инсценира смъртта си, за да не се омъжи за теб. — Пенелопи се усмихна широко. Движеха се по-бързо, без да се съобразяват с Аделейд Уетмор и Риджис Дойл, с които едва не се сблъскаха. — Аз ѝ помогнах.

— Ти... Тя къде е? — Хенри се беше ококорил, а в очите му блестяха искри. Наблюдаваше я и се опитваше да прецени дали да ѝ вярва.

— В Калифорния. Изобщо не е била влюбена в теб, Хенри. Май е...

— Значи не е паднала в реката — прекъсна я Хенри. Мигаше често-често и говореше тихо, обзет от недоумение. Досега Пенелопи не го бе виждала в подобно състояние.

Тя поклати доволно глава. „Точно така“, помисли си. „Най-сетне го слисах.“

— Значи е добре.

— Да, тя е...

Дори Хенри да бе забелязал раздражението в погледа ѝ, не си остави време да го покаже. Нещастieto, което се беше изписало по лицето му през последните месеци, бе изместено от закачлив блясък в очите. Спря да танцува, пусна я и заради тях всички останали спряха — за огромен ужас на Пенелопи — за да разберат какво става. Хенри погледна другите двойки и дори не прикри усмивката си. Пое ръката на Пенелопи и я целуна.

— Имам работа другаде... — бе единственото, което каза, и излетя от стаята.

— Я! — възкликна Аделейд, дясната ѝ ръка все още в ръката на господин Дойл. — Дано да е добре — заяви на висок глас, но по погледа ѝ стана ясно, че съжалява за пропуснатия шанс да потанцува с младия господин Скунмейкър.

Тъмните клепки на Пенелопи затрепкаха и раздразнението ѝ набъбна. Хората я наблюдаваха развеселени. Не помнеше друг път желанията ѝ да са се проваляли по такъв начин. Все още усещаше аромата на Хенри — на коняк и цигари, смесени с одеколон — и лекия натиск на ръката му на кръста ѝ. Но най-силно бе унижението, че е сама на дансинга, сред по-низши от нея. Усети сърцето ѝ да се свива, задето великолепният ѝ план се провали.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

„Елементите, които превръщат една булка в идеална, са много: външният ѝ вид, маниерите, парите на баща ѝ, семейството на майка ѝ — всичко е от значение. Но тя не е нищо, ако не притежава чистотата и непорочността, характерни за най-желаните дебютантки.“

Госпожа Хамилтън
У. Брийдфелт, „Събрани
съчинения за
възпитанието на младите
дами“, 1899 г.

Навън бе завалял сняг и стълбите пред къщата на семейство Скунмейкър на Пето Авеню бяха побелели. Бе по-топло, отколкото Хенри бе очаквал, а снежинките бяха толкова нежни, че се топяха по носа му, все едно бяха фина мъгла. Тротоарът приличаше на нежна дантела, по която младият господин остави своя отпечатък. Целият свят се беше променил за няколко минути. Сега вече бе наясно какво означава последният ясен поглед, отправен от годеницата му — не е избрала смъртта, а е предпочела друг живот, който ще позволи на малката ѝ сестра да бъде с мъжа, когото обича. Подмина кочияшите, които се топлеха, стиснали фласки с алкохол на тротоара, докато чакаха, и се отправи към Грамърси Парк.

За него номер 17 беше домът на Елизабет, мястото, на което за пръв път усети какво означава да имаш задължения, а по-късно се превърна в тежест, защото тъкмо тук бе поел тежестта на собственото си недостойно поведение. Преди това бе просто къщата на старо нийоркско семейство, чиито маниери ставаха все по-демодирани. Тази вторник това бе просто домът на Даяна. Всички стаи, освен нейната, можеха да изгорят. Мъката най-сетне си беше отишла. Дължеше се на

смъртта на Елизабет, на угризенията му, на мисълта, че младостта е толкова крехка и не може да бъде с единственото момиче, което щеше да превърне брака в радост, а сега бе прогонена с няколко думи. Имаше един-единствен човек, с когото Хенри искаше да сподели радостната вест, а тя, за щастие, бе сестрата на момичето, което не беше мъртво.

Не бе сигурен колко време му отне, за да отиде. Сякаш бе прелетял, а същевременно имаше чувството, че е изминала цяла вечност, защото някъде между фасадите на Пето и семплата кафява къща на Грамърси грешките му бяха заличени и отново бе мъж без всякаква вина. Последният и единствен път, когато видя стаята на Даяна, се беше качил по озеленената преграда, но този път бе толкова наперен, че отиде пред входната врата и тя веднага се отвори. Не му бе необходима покана и влезе в тъмното фоайе. Качи се на първия етаж, без да обръща внимание на нищо около себе си, затова избра вратата, под чийто процеп струеше светлина. Нямахше време да чука. Натисна бравата и влезе.

Малката стая бе обляна в мека светлина, която хвърляше сенки по стените, рафтовете с книги и мечата кожа пред незапалената камина. Отпред бе поставен стар фотьойл, на който се беше разположила Даяна, сгушена сред бяла дантела, тъмните ѝ къдрици, пръснати безразборно, забола поглед в някаква книга. Изглежда реши, че влиза прислужницата, защото не вдигна веднага глава. Краката ѝ бяха свити под стара кувертюра, а очите пълзяха по редовете на романа, сякаш край нея не се случваше нищо важно. Стигна до края на параграфа, остави книгата и вдигна поглед. Едва сега разбра, че не е прислужницата, и се ококори, а устата ѝ се отвори, все едно се канеше да изпищи.

Хенри незабавно се втурна към нея и покри устата ѝ с ръка.

— Недей — помоли я тихо.

Тя го гледаше недоумяващо, но май долови нещо в гласа му, защото част от болката и изненадата се стопиха. В очите ѝ обаче остана почуда и най-сетне заговори тихо като него.

— Умът ми не го побира какво търсиш тук.

— Тук съм. — Гласът му бе развеселен, щастлив, усмихна ѝ се на една страна, за да покаже колко е доволен.

Тя продължаваше да го наблюдава по същия начин.

— Виждам.

— Дай... — Хенри се отпусна на коляно и посегна към ръката ѝ, но тя се оказа по-бърза и се отдръпна.

— Последната ни среща не остави място за приятелство, господин Скунмейкър. Ако си въобразяваш, че ще успееш да ме прелъстиш в тъмна нощ, уверявам те, грешиш.

Хенри остана напълно объркан от студенината на Даяна, замълча и се опита да се възползва от огромния си опит с надеждата да намери начин да се справи с положението. Досега не му се беше случвало подобно нещо. На няколко пъти отвори уста, но не успя да произнесе и дума. Пак се опита да стисне ръката ѝ и най-сетне тя му позволи — макар да бе все така резервирана — и ето че той откри словата:

— Елизабет е жива — изрече просто.

Даяна затвори книгата в скута си и се изправи. Остави ръката си в неговата — обнадеждаващ знак, който го зарадва много — и продължи да го наблюдава внимателно.

— Знаем — прошепна примирено тя.

— Знаела си? — Бе истински шок, но Хенри беше във възторг и не можеше да си намери място от радост. — Ами онази сутрин, след като ти беше в оранжерията... тогава видях Елизабет... мислех си, че тя... може би, че не е искала да живее...

— Не — отвърна предпазливо Даяна. — Жива е. И доколкото знам, истински щастлива.

— Тогава не разбираш ли, всичко е наред? Ако тя е добре, след като не е мъртва, след като не е имала никакво желание да се омъжи за мен, след като годежът ни е бил огромна грешка, значи, ние, двамата с теб, можем да бъдем заедно. Двамата с теб можем... — При тези думи замълча и изви вежди, сякаш с тяхна помощ щеше да довърши мисълта си. Усети болка в коляното, на което се беше отпуснал, и седна на пода до стола. — Трябваше да ми кажеш отдавна.

Руменината се връщаше в бузите на Даяна, но го наблюдаваше предпазливо. Имаше нещо почти трогателно, когато я видя в малката ѝ стая, с бледорозовите стени, сред книгите, сякаш се беше скрила в кукленското кътче на момиченце.

— Беше тайна. Бях обещала на Елизабет. Ако някой разбере... — Тя пак рязко отдръпна ръка и се загърна в дантелената яка на халата. — Ти как разбра?

— Пенелопи ми каза. Каза ми просто така, преди по-малко от час. Мащехата ми беше организирила парти...

— Какво става между вас с Пенелопи? — Даяна се беше изправила и се отдръпна от Хенри, за да пристъпи към тясното легло с тапицирана в бледорозова коприна табла.

Досега младият Скунмейкър не бе и помислял, че Даяна може да ревнува от Пенелопи. Въпреки това радостта, възторгът, все още го владееха, когато се изправи и натъпка ръце в джобовете на палтото. Погледна я изключително сериозно и с много обич.

— Между нас с Пенелопи няма абсолютно нищо — заяви той.

— Нищо ли? — попита с горчивина Даяна. — И очакваш да ти повярвам? Държа да те уведомя, че не съм сляпа и не съм напълно смахната. Нали виждам как те гледа. Освен това знам какво е имало между вас.

— Начинът, по който ме гледа, няма абсолютно нищо общо с чувствата ми към нея, по-точно казано, нямам никакви чувства. Винаги съм бил откровен с теб — продължи тихо той. — Нали сам признах пред теб какво е имало между нас с Пенелопи, защо ми е да те лъжа сега?

— Защото си най-обикновен простак и използвач.

Лицето на Даяна се беше разкривило от ярост и не можеше да си поеме дъх от вълнение, а пък сърцето ѝ заплашваше да изскочи. Хенри я виждаше как се бори със себе си и няма представа дали да му вярва или не. Продължи да я гледа с искрена обич и пристъпи към нея. Пое дребното ѝ лице в ръце и я целуна по отворените устни.

Целувката продължи дълго и когато се отдръпна, тя прошепна:

— Не си простак и използвач.

— Не съм. — Хенри се заигра с една от къдриците и я прибра зад ухото ѝ. — Сестра ти е жива, Дай, което означава, че няма трагедия, нито пък предателство. Ако искаме, можем...

Прекъсна го звънецът на входната врата, който звънеше ненатрапчиво, въпреки това повторният звън се разнесе из притихналата къща.

Даяна огледа бързо стаята и се обърна към него. Беше разтревожена, а когато някой го натисна за трети път, се уплаши.

— Може да е Елизабет.

— Елизабет ли? — Подобна вероятност бе напълно неправдоподобна за Хенри, но нещата се преобръщаха толкова бързо, та вече не можеше да си позволи да отхвърли нито една възможност. — Тя няма ли просто да си влезе? Между другото, аз просто влязох, а дори не съм роднина...

Всяко друго момиче, изправено пред опасността да бъде открито в стаята си с мъж, за когото нито е сгодено, нито омъжено, би изпаднало в истерия и би започнало да кърши ръце пред възможността да бъде опозорена. Не и Даяна. Тя прехапа устни, вирна брадичка, стисна ръката на Хенри и го поведе към вратата. Отвори я бързо и двамата излязоха мълчаливо. Минаха по коридора, тя го теглеше след себе си с обич и самоувереност. Спря го пред стълбището така, че никой отдолу да не ги вижда. Лампата в антрето светна.

— Господин Кеърнс — ахна женски глас, който Хенри не позна, — не сме ви виждали толкова отдавна. Какво ви води тук така късно?

Даяна погледна посетителя си и той я забеляза в сумрака да изрича „леля Едит“.

— Моля да ме извините за непростимо късния час, госпожице Холанд. Тъкмо идвам от Бостън и щях да ви посетя в по-приличен час, но времето се влоши. Възнамерявах да дойда още когато научих за нелепата смърт на госпожица Елизабет, но бизнесът ме задържа. Наскоро разбрах, че семейството ви има известни трудности, затова...

— Господин Кеърнс, няма нужда да обяснявате. Ще накарам прислужницата да ви оправи легло. Междувременно, заповядайте в хола. Госпожа Холанд е болна, тежко болна, и няма да може да ви приеме. Ще повикам госпожица Дай и...

Едит продължи да бърби, но щом Даяна чу името си, се обърна стреснато. Пристъпи до Хенри и без причина вдигна високо брадичка. Сенките по лицето ѝ събудиха у него желание да я поеме в ръце и да притисне дребното ѝ тяло.

— Трябва да си вървиш — прошепна Даяна.

— Знам. Скоро пак ще дойда. Ще идвам всеки ден с надеждата да те заваря сама.

— Добре. — Тя със съжаление посочи стаята си. — Озеленената преграда...

Хенри и преди се беше пробвал по нея и накрая бе натъртен и издраскан, а в резултат изтеглиха датата на сватбата му напред.

— А, не, втори път не. — Не се стърпя и се ухили хитро, макар да го грозеше опасност.

Даяна стисна устни и извърна очи настрани.

— Тогава по стълбите на прислугата.

Посочи вратата. Хенри бе така омаян от блясъка по кожата и в очите ѝ, та дори не забеляза, че разговорът в антрето е замрял и някой се качва. Прекрачи бързо към вратата, която Даяна бе посочила, и дори не си позволи удоволствието да се обърне и погледне отново. Вслушваше се внимателно в стъпките, които се качваха, и дори не се замисли какво го очаква долу. Влезе на пръсти в кухнята и съгледа гърба на прислужница в семпла черна рокля, наведена над печката.

Беше уморена — личеше по отпуснатите рамене, а червената ѝ коса бе хлабаво прихваната назад. Сигурно звънецът я беше събудил и се беше заела да направи чай и да подготви поднос, но действаше толкова бавно, че в друга къща едва ли някой щеше да я търпи. Хенри се промъкна покрай стената, като пристъпваше предпазливо по стария дървен под. Мислите му препускаха, кръвта му кипеше и не можеше да повярва, че все още не е забелязала шумното му присъствие. Жената обаче продължаваше сънено да върши задълженията си и Хенри успя да се измъкне в коридора, без да го забележи.

Фоайето бе осветено от газова лампа и беше пусто. Хенри беше бърз и скоро се озова на тъмната улица, пое на север покрай металната порта на приятния парк, вече обгърнат в бял плащ. Дишаше учестено. Беше успял да се измъкне, без никой да го забележи. Допреди малко с момичето, което бе пленило чувствата му, бяха изложени на огромен риск, но всичко се размина. Случилото се бе толкова невероятно, че настроението му се разведри и си напомни, че светът е негов и спокойно може да се повесели. От много отдавна не се беше чувствал толкова свободен.

Пресече улицата под пурпурната светлина, която лампите разпиляваха по навалелия сняг, и пое на север покрай парка. На северозападния ъгъл попадна на група мъже, сгушени в палта, омотани в шалове, които пееха гръмогласно: „И небесата, и природата пеят! И небесата, и природата пеят! И небесата, и природата пеят!“. Той спря и ги погледна, за момент се почувства така, сякаш някой ги беше изпратил специално, за да разкрият обзелите го чувства. Един от

певците забеляза Хенри, незабавно протегна ръка и го затегли с групата към Пето Авеню.

— Нямах представа, че Коледа е толкова близо — призна Хенри, когато песента свърши. Не познаваше нито един от мъжете, макар да бяха добре облечени. Очевидно се прибираха от парти.

— Ами да, утре е двайсети — отвърна мъжът, който го беше привлякъл в групата. Бръкна в джоба на палтото и извади метална флашка. — Да използваме случая да пийнем по глътка бренди — добави и леко завали последната дума.

— Много благодаря. — Хенри пое флашката и отпи доволно голяма глътка, за да отпразнува, че тревогите му са отлетели и си е върнал момичето.

— Кажу ми, приятелю — продължи дружелюбно човекът, — знаеш ли други песни?

Хенри бе страдал предостатъчно няколкото пъти, когато бе принуден да пее коледни песни, ала в момента помнеше единствено „Радост за света“ и си призна.

Малката група избухна в оглушителен смях и подхванаха песента отначало. Този път бяха още по-гръмки и Хенри долови посланието на думите по-ясно. Отпи нова глътка и запя, а докато вървяха по улицата, мислите му бяха устремени към Даяна, пухкавите ѝ устни и съвместното им бъдеще.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Вече разполагаме с модерни средства за придвижване и пристигането на гост късно вечер или рано сутрин е не препоръчително, факт, известен на всеки възпитан човек. Домакинята невинаги може да подбере гостите си според маниерите им, затова трябва да бъде представителна и любезна във всеки час на денонощието.“

„Наръчник на Ван Камп за домакинството на дами от висшето общество“, издание 1899 г.

Късно във вторник вечерта Даяна влезе в хола спокойна и любезна точно както би се представила сестра ѝ. Беше облякла семпла черна рокля, която подчертаваше тънката ѝ талия, но прикриваше останалите ѝ физически дадености, а косата ѝ беше по-подредена и прибрана, отколкото през останалата част от вечерта. Пристъпи с тихо достойнство към незапалената камина, където леля ѝ Едит чакаше, сякаш участваше в представление, а пък Даяна използва цялото си умение, за да прикрие избликналите чувства: Хенри я обичаше отново — цялото ѝ тяло тръпнеше.

— Господин Кеърнс — протегна ръка тя, но я отпусна, без да му даде възможност да я целуне. Понякога Сноудън Кеърнс работеше като бизнес партньор на баща ѝ, друг път го придружаваше по време на пътешествията му. „Горкичкият“, помисли си. Наблюдаваше я внимателно, а тя бе наясно, че кожата ѝ блести, все едно бе река Хъдсън под лъчите на залязващото слънце, че зениците ѝ са тъмни, разширени. — Отдавна не сме се виждали.

— Искрено съжалявам. Надявам се да сте получили съболезнователните писма, които ви изпратих след смъртта на баща ви. Съвсем наскоро научих за кончината на сестра ви. Приемете най-искрените ми съболезнования. Уверявам ви, много съжалявам, задето не присъствах на нито едно от погребенията... По същото време пътувах, а има моменти, когато връщането на изток е изключително сложно, дори за скръбен повод като този.

Даяна му даде знак да седне и сама се отпусна на един от избелелите фотьойли до онзи, на който седеше леля й. Сноудън каза мили неща за семейството, но тя едва чуваше думите. Не че гостът не беше искрен и добронамерен, и макар открай време да го приемаше — ако изобщо мислеше за него — като за приятел на баща й, не й се струваше достатъчно стар, за да изпълнява тази роля. Носът му беше къс, като трупче, а пък очите, които се променяха от зелени в кафяви, бяха раздалечени под прави гъсти вежди. Не беше грозен, макар да му личеше, че прекарва значителна част от времето си на открито. Имаше гъста, естествено руса коса, щръкнала нагоре над челото, от двете страни на пътя по средата. Държеше се любезно и възпитано. Нооо не беше Хенри. Освен това бе единствената причина, поради която Хенри не беше вече до нея.

Тъкмо си припомняше усещането на неочакваната целувка, когато забеляза, че гостът все още е прав.

— Как е майка ви? — попита той мило и загрижено.

— Тежко болна — отвърна Даяна, може би с известно раздражение. Погледна леля си за потвърждение.

Угриженият поглед на Едит се премести от Даяна към господин Кеърнс и тя кимна мрачно.

— Нищо чудно — отвърна той и замахна с ръка. — Тук е безобразно студено. Изненадан съм, че не заварвам и вас болни.

— Ние... — изчерви се Даяна и замълча. — Просто не очаквахме посетители толкова късно.

Забеляза Сноудън да поглежда към празния кош за дърва. Искеше й се да му обясни, че се е погрижила и камината в стаята на майка й, и печката в кухнята да са запалени, а днес дори и в нейната стая, а всичко бе благодарение на изобретателността й, но беше наясно, че подобно признание щеше да събуди въпроса, откъде са се взели парите. А пък отиването й до Източна шестнайсета улица не

беше подходящо за хвалба. Дължаха толкова много пари за дърва, че дори със спечеленото от нея нямаше да издържат дълго. Клер бе разпределила новите запаси и изчакваше да разбере колко дълго ще остане Сноудън, преди да похаби дървата, за да накладе огън толкова късно вечерта.

— Госпожице Даяна, позволете ми да бъда откровен — продължи Сноудън, пристъпи към нея и коленичи край фотьойла. Близостта на лицето му съвсем не го направи по-красив. — Вече знам за нещастията, сполетели семейството ви, и макар да ми е трудно да повярвам, след като съм се възползвал от богатството ви в миналото, сега съм тук, за да ви помогна с каквото мога. Не е нужно да проявявате гордост пред мен.

Изправи се и пристъпи към прозореца с изглед към улицата. Почука на стъклото и Даяна забеляза карета. След няколко минути прислужникът на Сноудън палеше огън. Мислите на Даяна бяха разпилени и не се замисли защо господин Кеърнс носи дърва. Прислужникът бе облечен подобно на господаря си в кафяв панталон и жилетка от износена черна кожа. Ризата на Сноудън обаче бе от бледосива коприна, а не от плътен памук, и Даяна забеляза как златните топчета за ръкавели, прихванати с тънки верижки, отразяват светлината.

— Готово — заяви гостът, когато огънят бумтеше в мраморната камина.

Даяна се затопли, но промяната в температурата не ѝ помогна да откъсне мислите си от събитията преди пристигането на господин Кеърнс.

— Очевидно има нужда и от други неща, за които ще се погрижа. Сега обаче искам да видя майка ви.

Даяна вдигна поглед от скръстените си ръце.

— Ами...

— Изключително важно е.

— Кое?

— Да се видя с майка ви.

— А, да! — Даяна скочи, стресната, че си е позволила да се разсее в присъствието на непознат и леля си. — Ами... — продължи, готова да се измъкне от хола при първа възможност.

— Госпожа Холанд не е никак добре и едва ли ще може да ви приеме — обясни Едит и нагласи тъмнолилавите си копринени ръкави на ръкохватките на фотьойла.

— Ще се кача да проверя дали има сили да ви види — рече Даяна, без да даде възможност на Сноудън да негодува. Бе чудесна възможност да излезе от стаята и нямаше никакво намерение да я пропусне.

— Благодаря — отвърна гостът и се поклони.

Даяна откри майка си в същото положение, в което я бе заварила последния път, когато влезе. Лежеше, пердетата бяха спуснати, главата ѝ бе отпусната върху натрупаните възглавници. Затова пък беше успяла да поприглади косата си под бонето.

Тя отвори очи.

— Какво има, Даяна? — попита, без да се преструва на изненадана.

— Дошъл е господин Кеърнс, приятелят на татко. Долу е и иска да те види...

Вратата се отвори и Даяна замълча. Обърна се и видя господина, с когото бе разговаряла допреди малко, да влиза в стаята. Един мъж да нахлуе в спалнята на жена и да погази така безогледно приличието, бе нечувано и дори Даяна бе скандализирана.

— Госпожо Холанд — започна той, — най-искрено се извинявам, че не поднесох лично съболезнованията си за съпруга и дъщеря ви.

— Благодаря, господин Кеърнс. Четох писмата ви и разбирам как се чувствате.

— Добре, надявам се да не ми се обидите, като призная, че чух за лошото ви финансово състояние и дойдох да ви уверя, че не вярвам на нито една дума. Това просто не е възможно. Позволете ми да ви предложа услугите си — замълча и извади плик от сакото. — Донесох ви чек.

Даяна, застанала до леглото на майка си, усети как кипва. Няма нужда, искаше ѝ се да извика, понеже разрешението на проблема вече беше открито. А въпросното разрешение бе неколккратно по-красиво от Сноудън Трап Кеърнс. Много ѝ се искаше да го отпрати, но нямаше как да оправдае собствената си недискретност.

Зарадва се, когато разбра, че мислите на майка ѝ не са особено по-различни от нейните.

— Не можем да приемем подаянията ви, господин Кеърнс, макар да е много мило, че дойдохте лично.

— Изобщо не става въпрос за подаяния — заяви напълно сериозно господин Кеърнс. — От доста време ви дължа тези пари, а и сумата не е чак толкова голяма. Това е процентът от земите, които с баща ви имахме в Клондайк. Не ги ли приемете, превръщате ме в крадец.

Даяна реши, че усмивката, която им отправи, е нетърпимо подмазваческа.

— Господин Кеърнс... — започна госпожа Холанд неубедително.

— Настоявам — прекъсна я властно Сноудън.

— Благодаря. — Госпожа Холанд прие чека с покорство, което дори в нейното състояние бе истинско мъчение. Приведе се да го остави на нощното шкафче и по лицето ѝ премина облекчение. — Колко време смятате да останете?

— В момента нямам други задължения и ако ми позволите, госпожо Холанд, бих искал да прегледам документите ви. Струва ми се невъзможно да сте в толкова тежко състояние, колкото се твърди... — Сноудън замълча и очите му заблестяха. — Или колкото на вас ви се струва.

— Много ви благодаря, но ви уверявам, че съм преглеждала документите неведнъж и положението ни е отчайващо. Няма значение, докато сте в града, ще останете у нас.

Сноудън се поклони бързо и токовете на ботушите му потракаха.

— Благодаря ви, госпожо Холанд. Утре ще поговорим отново. Вече ви притесних достатъчно. Ще слеза долу да открия прислужницата. Тя ще ми намери място за спане, та да не се пречкам. — Спря до Даяна, пое ръката ѝ, но този път не се опита да я целуне. Задържа погледа ѝ. — Лека нощ, госпожице Даяна.

— Лека нощ — отвърна тихо Даяна. Почувства облекчение, когато той излезе от стаята.

Сега отново можеше да остане насаме с мислите си, което бе най-голямата близост с Хенри, на която можеше да разчита.

Вратата се затвори и тя усети студената ръка на майка си на китката.

— Дай?

— Да, мамо? — Даяна се приведе напред, за да накара майка си да се отпусне на възглавниците.

— Знам, че сега си уморена, но утре бъди по-мила с господин Кеърнс.

Даяна нямаше представа каква физиономия е направила. Много добре разбираше, че майка ѝ мисли доброто. Искаше да бъде добра с господин Кеърнс, а не да се държи и с него, както с господин Кодингтън, господин Нюбърг или господин Кътинг. В този момент обаче Даяна мислеше единствено за Хенри и смяташе, че едва ли друг мъж би привлякъл интереса ѝ.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

*„Госпожици лични гордо пристъпват,
красиви и щастливи.
Лошите са в срам потънали,
ала нощем сънят бди над тях.
Не знаят що е съвест и страх,
а пък добрите се мятат неспокойни,
сън не идва, мисли ги прогарят.“*

Стихче, написано от шивачка,
1898 г.

Ритмичното поклащане на влака успокояваше Уил, докато Елизабет, отпуснала се в свивката на ръката му, се събуди и вдигна поглед, за да се увери, че той наистина спи като ангел. Бяха прибрали остатъците от вечерята, поставена на масичката пред червената кадифена седалка. Беше почти тъмно. Да не би това да бяха първите лъчи на зората? Или бе много късно, или много рано, но досега прислужникът в спалния вагон не ги беше притеснявал да оправи леглата. Предишната нощ почти не спа, сигурно затова сега бе потънала в безпамятен сън. Елизабет затвори очи, но ги отвори отново.

Изправи се рязко. Уил се размърда, но така и не се събуди. Раменете ѝ бяха схванати, а устата пресъхнала. Да не би да бяха проспали спирката в Оукланд? Ако беше станало така, шансовете ѝ да спаси семейството си бяха отлетели — от Дени узна къде са зложните къщи и нямаше представа къде да търси подобни места в други градове. А и не бе сигурна колко дълъг ще бъде престоят им. Имаше чувството, че няма да успее да осъществи плана си.

Тръгна по коридора с надеждата да открие приятелско лице, но бе съвсем пусто. Стигна до панорамния вагон, през прозореца забеляза добре облечен мъж, който пушеше вътре. Беше замислена, когато влезе

и заговори непознатия, без да се замисля. В предишния си живот не би посмяла да се държи толкова невъзпитано.

— Минахме ли Оукланд? — попита тя.

— Да, преди няколко часа — отвърна мъжът и се обърна.

Отговорът я разстрои толкова много, че дори не го позна, докато господинът не я повика по име.

— Госпожице Елизабет Холанд — повтори натъртено Грейсън Хейс.

Тя се вгледа в мъжа и позна брата на Пенелопи. Не го беше виждала цели четири години, но добре помнеше лицето му. Имаше високи скули, също като сестра си, а носът му стърчеше като стрела над тънките мустачки. Очите му бяха сини като на сестра му, но значително по-малки и му придаваха — Елизабет така и не си обясни защо — вид на клоун с хитро изражение.

Тутакси се сети, че за пред Нюйоркското общество е мъртва.

Той я наблюдаваше така, сякаш знаеше всичките ѝ тайни, но това вероятно бе изпитаната техника на семейство Хейс за сплашване на останалите. Значи през цялото време е бил във влака. Или знаеше нещо за нея, или нямаше понятие какво става. Елизабет можеше единствено да отбележи, че не ѝ е приятно как я зяпа.

Беше заякнал от последния път, когато го беше виждала на бал в стария дом на семейство Хейс на площад „Вашингтон“, където я беше поканил на танц. Тогава беше съвсем млада, а той бе най-добрата партия сред ергените. Заряза я по средата на танца и се прехвърли на Изабел де Форд. Сега вече никой нямаше да го нарече момче. Косата му бе сресана като на Хенри. Всички момчета, които смятаха, че светът е техен, бяха с еднакви прически.

— Сигурно ме бъркате с друга — отвърна студено тя.

Обърна се и хукна към купето с Уил.

Грейсън Хейс не я последва, макар тя да се обърна няколко пъти, за да се увери, и щом влезе, разтърси Уил да го събуди. Той бавно и мързеливо отвори очи и щом я съгледа, се усмихна. След няколко секунди я попита какво не е наред.

— Трябва веднага да се махнем от влака. — Гласът ѝ трепереше и тя знаеше, че скоро няма да успее да си поеме дълбоко въздух, от страх да не припадне. Уил изглежда усети тревогата ѝ, защото лицето му се помрачи. — Трябва да се махнем възможно най-скоро.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Новопристигнала млада дама, която иска да влезе в обществото, е в твърде неизгодно положение. Ако разполага с писма, които да я представят, или семейството ѝ има добри връзки, няма да остане сама. Напълно неприемливо е обаче за една млада дама да прави посещения, без да е представена подобаващо.“

Госпожа Л. А. М.
Брекинридж, „Законите в
изтънчените кръгове“

След унижителното посещение у Пенелопи Хейс Лина почти не беше излизала от малката, но съвършена хотелска стая. Струваше ѝ се все по-безупречна с всеки час. Седна на полираното писалище и се втренчи в леглото със синя кувертюра, която отиваше на цветните тапети. С все повече тъга се замисли, че съвсем скоро ѝ предстоеше да заспива, без да се вглежда в позлатените орнаменти по тавана. С мъка погледна елегантната лампа и извитите абажури, които приличаха на букет лалета. Излезе колкото да закуси и да прочете вестника, но откри, че името ѝ повече не е споменато. За да се накаже, си легна гладна. Беше се устремила прекалено високо, беше заграбила от живота с пълни шепи. Ако просто бе придобила стила на обличане и маниерите на дама, а сетне се беше отправила при Уил, това нямаше да се случи, само че настояваше да я видят, да ѝ се възхищават и тази суета бе причината да свали гарда си.

Беше сряда. От петък ставаше бездомна.

Сега имаше чувството — макар да знаеше, че е глупаво — че всеки звук я приканва да напусне, дори най-незначителното почукване. Вдигна поглед и примигна, когато чу звука. За момент се зачуди дали от управата не са решили да я изгонят и реши да отвори. Пристъпи към

вратата и предпазливо я откряна. Не бяха от управата, на прага бе застанал Тристан и я наблюдаваше с топлите си лешникови очи. Свали цилиндъра си и тя видя светлата му коса, доста пораснала, пригладена назад като на пират. Изопна се и ѝ се усмихна на една страна.

— Просто така ли те пуснаха? — Не успя да прикрие изненадата си. Не разбираше как се е вмъкнал, без предварително да ѝ съобщят за него, но удоволствието, изписало се по лицето му, я накара да се почувства по-добре. Досега не се беше замисляла дали Тристан не е крадецът, но начинът, по който я наблюдаваше, и споменът за досегашното му внимание ѝ подсказаха, че мислите ѝ не са в правилната посока.

— Реших да ти донеса сметките лично.

— А, да. — В гласа ѝ прозвуча отчаяние и измести изненадата отпреди няколко секунди.

— Така ли се посреща мъж, който ти носи дарове? — отвърна той и ѝ подаде дълга кафява кутия с логото на „Лорд енд Тейлър“. Беше я скрил под палтото, метнато на ръката.

Подаръкът привлече вниманието на Лина и усети как желанието да притежава разкошни предмети се надига отново, въпреки преживените унижения. Посегна към кутията. Тристан ѝ се усмихна и ѝ я подаде. Вдигна капака и откри чифт велурени ръкавици за опера, опаковани във фина червена хартия. Стигаха до лактите и имаха цял ред перлени копченца чак до китките.

— Много са красиви! — прошепна тя.

— Подарък от най-големия ти почитател. Трябваше да ти ги дам, преди пак да отидеш на опера.

Лина вдигна замъглени от сълзи очи. Значи и той е прочел колонката.

— Предполагам ти си въпросната госпожица Бруд, за която пишат. Няма ли да ме поканиш? — попита Тристан и затвори вратата, а след това метна палтото си в долния край на леглото. — Нали не си влюбена в онзи старец? — продължи да я разпитва, докато оглеждаше обстановката. — Притесних се, когато усетих, че не съм те виждал отдавна.

Лина се обърна към него, но така и не отговори на последната му забележка. Продължаваше да гледа ръкавиците — нещастно

напомняне за всичко, което беше съсипала. В следващия момент я заля самосъжаление и усети, че ще се разплаче.

— Случило ли се е нещо? — В гласа на Тристан прозвуча тревога и той отпусна ръка на рамото ѝ, за да я успокои. Милият жест я накара да почувства с още по-голяма сила в каква безизходица е и покри лицето си с ръце, за да скрие рукналите сълзи. — Недей, госпожице Брод — продължи Тристан. — Нали не си решила, че репутацията ти е съсипана? Няма такова нещо. Просто се шегувах. Знам, че не си влюбена в него, всички са наясно. Ако те виждат често с мъже като него, тогава вече си в опасност, но едно излизане не означава нищо. Още повече всички ще проявят любопитство, защото си нова и дори няма да се замислят дали е прилично или не.

— Не е това — отвърна нещастно Лина, докато хлипаше.

Копнееше за Уил, искаше ѝ се да признае пред него всичките си недостатъци и грешки. Само че до нея беше Тристан.

— Какво тогава?

Лина си пое дъх и вдигна поглед към продавача. Лицето ѝ беше зачервено, подпухнало, но той проявяваше такова внимание, че ѝ се прииска да му разкаже всичко.

— Откраднаха ми портмонето.

Усмивката на Тристан се стопи.

— Твоето ли?

— Да, от стаята, вечерта, докато бях на опера. Вътре имах двеста долара и са ми ги взели — всичките!

— Трябва да кажеш на управата.

— Не, не — побърза да го спре Лина. Срамуваше се да го погледне. — Не мога.

Тристан протегна ръце към нея. При новата проява на човешка загриженост пак се разплака. Отдавна никой не я беше докосвал.

— Защо? Да не би да подозираш, че е някой твой близък... който ще бъде строго наказан?

Лина поклати глава.

— Защо тогава проливаш реки от сълзи за подобна нищожна сума? — Той се засмя и притисна дланите ѝ между своите. — Все пак са доста пари за човек като мен, но за теб, скъпа Каролина, не е кой знае каква загуба.

— Нямам други пари! — избъбри тя. Почувства се по-добре, след като го изговори, щом като още един човек знаеше за нещастията й.

Тристан отстъпи назад. Стаята не бе голяма, но на нея й се стори, че е твърде далече.

— Ами наследството ти?

— Не съм наследница! — писна Лина. Истината излезе наяве и не можеше да се спре. Погледна Тристан в очите и забеляза, че е смръщил чело. — Аз съм прислужница, бях, докато семейство Холанд не ме изгониха. Нямах други пари. Получих ги... няма значение. Сега вече нямам нищо.

Последва съкрушително дълго мълчание, изпълнено с напрежение, и завърши, когато Тристан отдръпна ръце. Лина изхлипа отново, когато той се отдръпна още повече и се тръшна на малкото кадифено канапе до прозореца.

— Значи затова мразеше Елизабет Холанд. — Той се обърна към нея със съвършено ново изражение. — Ти си прислужница — заяви с отвращение.

Тя примигна и стисна ръце.

— Мислех, че си дама! — продължи продавачът и в гласа му прозвуча гняв.

— Аз... аз... — заекна Лина.

Стори й се, че Тристан ще избухне, но я изненада, като притисна лицето й между ръцете си и се разсмя.

— Кое му е смешното? — Сърцето й блъскаше и едва си пое дъх, за да зададе въпроса.

— Ти наистина успя да ме заблудиш, госпожице Брод — Бруд — или както там ти е името. Наистина ме заблуди. — За момент й се стори, че и неговите очи са мокри от сълзи, ала не беше сигурна дали е от тъга или смях. Усмиваше й се и това й се стори добър знак. — Поздравявам те. Хванах се.

Лина седна до него на канапето. Отпусна се на самия ъгъл, не искаше да се доближава прекалено и се насили да вдигне поглед към младежа.

— Не ми се сърди, Тристан — промълви тя. — В момента няма да го понеса.

— Не ти се сърдя. Всъщност... — Спря и се засмя. — И аз трябва да ти призная нещо.

Нервите на Лина бяха опънати до скъсване и пулсът ѝ препускаше. Насили се да се усмихне.

— Какво? — подкани го.

— И аз не съм такъв, за какъвто се представям.

— Ами? — Бившата прислужница се опита да говори небрежно, макар да ѝ беше трудно. — Да не би да не работиш в „Лорд енд Тейлър“?

— Не, разбира се, че работя там, но съм същият като теб. Аз съм никой и все си мислех, че нищо не е достатъчно добро за мен. Не си първата наследница, с която се запознавам — просто си първата фалшива. Може да се спечели много от дами като теб — по-точно от истинските. Това е моята игра, красавице.

— Така ли? — бе единственото, което успя да промълви Лина. Вече се чувстваше невероятно глупаво. За пръв път, откакто се представяше за богата наследница, ѝ хрумна, че нищо не е в състояние да я предпази от натрапници, да я защити като истинските наследници. Един ден щеше да се смее над тези моменти. — Значи сега идва ред да се сбогуваме — въздъхна накрая тя. Не искаше да е сама, но не заслужаваше друго. — Вече не можеш да спечелиш нищо от мен.

Тристан се изправи и погледна през прозореца. Отсреща се виждаше фасадата на друг хотел, където имаше други хора, с други амбиции, а на улицата от каретите слизаха дами, каквато се опитваше да стане и тя. Много скоро всички щяха да се качат на яхтите си, за да заминат за Средиземно море или Тъксидо и щяха да си донесат шапки от Франция.

— Напротив, мога.

Лина се изчерви.

— Нямам какво да ти дам.

Лешниковите очи на Тристан се обърнаха към нея.

— Не искам да взема нищо от теб, Каролина. Доколкото разбирам, вече си започнала великолепна измамна игра. Спечелила си интереса на Кари Луис Лонгхорн, да не говорим за господин Галант от вестниците.

Лина бе сигурна, че името на журналиста не е Галант, но в момента не беше в положение да поправя когото и да било.

— Ще ти е необходима, разбира се, помощта ми, както за да те защитавам, така и за да те напътствам. Досега се справяше блестящо, но ето че се препъна и се разкри прекалено рано. Не трябва да те виждат единствено с ергени, за които се знае, че са добри партии. Ако не се сприятелиш с някое момиче, дамите никога няма да те приемат, а това е социално самоубийство. — Тристан замълча, прикри устата си с юмрук и се замисли. — Безценни съвети — промърмори след малко. — Сега, най-важното е, че господин Лонгхорн е богат и те харесва. Значи ще последват бижута, подаръци, които са точно толкова ценни, колкото всяко наследство...

Надеждата отново си запроправя път през ума на Лина, но бе твърде предпазлива. Сляпо бе вярвала в късмета си, а ето докъде стигна.

— Нали не трябва да...

— Не! Не, не. — Тристан пристъпи към канапето и я погледна. Пред хотела имаше хора, които не можеха да си позволят да отседнат в него, въпреки това държаха да ги посрещнат като крале, когато идваха да обядват. — Все едно да убиеш златната гъска, нали така?

Лина примигна умислено. Тази работа все още ѝ се струваше недопустима. Още от дете бе полагала огромни усилия да привлече вниманието на момчето, което работеше в навеса за карети — как щеше да успее да задържи интереса на мъжа, чийто любовен живот бе основна тема в клюкарските рубрики? При това за няколко дни.

— Но как ще се справя без пари? Сметките, които ми донесе, не са платени, да не говорим, че в петък трябва да напусна хотела, защото не мога да платя...

— Колко лесно се предаваш. Налага се да премахнем този твой недостатък. Трябваше да разбера цялата тази работа по-рано и да те спася от самата теб. Никой, абсолютно никой не плаща навреме. Важно е да решат, че си ексцентрична наследница, пожелала да живее в „Ню Недърланд“! Това е една от най-съществените особености на богатите. Те нямат представа кое колко струва и непрекъснато забравят да си плащат сметките. С минимални усилия ще протакаш, докато не накараме господин Лонгхорн да поеме сметките ти. После с теб ще плуваме в пари.

Лина кимна, но бе малко обърквана. Нервите ѝ се изопнаха, почувства се гола, докато слушаше плана. Затова пък бе огромно

облекчение, че Тристан все още е с нея, макар да знаеше коя е. Нямахте нищо против да изпълни замисъла му, въпреки че бе напълно откачен, поне за кратко щеше да опита. Така нямаше да се чувства напълно отчаяна, затова се заслуша в идеите му и реши, че има начин да си върне част от парите. Не ги искаше всичките, трябваша ѝ колкото да си купи билет за към Запада. Тогава щеше да замине при Уил и да остави старите грешки в Ню Йорк.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Собствеността е доста неустановено понятие — попитайте съпругата на борсов играч на Уолстрийт, която пише поканите за парти на писалището си в стил Мария Антоанета.“

Госпожа Л. А. М.
Брекинридж, „Законите в
изтънчените кръгове“

Чу се изсвирване и по перона проехтя вик „Всички да се качват!“. В семплата дървена чакалня, в планинското градче, където слязоха Уил и Елизабет, пейките се опразниха, пътниците стиснаха шапките си и затичаха към огромния метален звяр, който се готвеше да потегли отново. Масата между Уил и Елизабет беше с криви крака и всеки път, когато някой от двамата отпуснеше лакът върху грубия плот, чашите им с лимонада заплашваха да се разлеят. Най-сетне влакът потегли, прозорците зазвъняха, но Елизабет се почувства по-спокойна.

Уил стана пръв и пристъпи към прозореца, огледа платформата и хората. Изчака димът да се разсее и се обърна към Елизабет, загърната в същата пелерина с бархетна подплата, с която бе заминала от Ню Йорк. Протегна дългите си силни ръце над главата, после ги сви зад врата, където събра порасналата си коса и я пъкна в яката на карираната риза.

Уил подсвирна облекчено, усмихна се и подредените му бели зъби пролъснаха.

— Вече го няма, Лизи — провикна се той, — не се страхувай.

Елизабет се опита да се усмихне. Стана, отиде при него и погледна през прозореца, сякаш искаше сама да се убеди. Страхът бе изчезнал, но се чувстваше объркана. В другия край на чакалнята се

суетяха продавачите на пай и сандвичи с пилешко. Приготвяха се да затворят. Продавачът на вестници броеше парите си.

— Слава богу — рече най-сетне и ѝ се прииска облекчението ѝ да не беше чак толкова крехко.

— Разполагаме с дванайсет часа до следващия влак. Достатъчно време, за да се отбием в малкия параклис и да се оженим — разсмя се Уил. Тя знаеше, че той говори искрено. Споменът за онзи път в Ню Йорк, когато коленичи, за да ѝ предложи — непосредствено след годеча ѝ с Хенри, — бе все още жив в спомените ѝ. — Когато се качим на следващия влак ще си госпожа Келър.

Елизабет наведе очи и преглътна, а звукът ѝ се стори оглушителен. Допреди няколко дни това щеше да ѝ се стори романтично предложение, ала в момента събуди старите чувства — вината от времето, когато копнееше за Уил, когато бе фаворитката на нюйоркското висше общество. Пъхна ръка в джоба и стисна пръстена.

— Или пък можем да продължим да живеем в грях — прозвуча шеговито тихият му глас.

— Не, аз...

— Какво има?

— Просто не знам какво е станало в Ню Йорк. Не знам как е мама, нито пък в каква каша се е забъркала Даяна. — Елизабет затвори очи, за да не заплаче. Загърна се в пелерината с една ръка, а с другата стисна по-силно пръстена. — Представям си най-лошото. Притеснявам се за парите. Ами ако пристигнем и се окаже, че всеки момент ще ги изхвърлят от къщата и не могат да си позволят лекарства...

— Престани. Не мисли такива лоши неща. Известно ни е само онова, което пише във вестниците, а те винаги преувеличават. А и аз имам някакви пари.

— Знам, Уил, но... — Елизабет го изгледа и се вторачи в грубите дъски на пода. Прокара пръсти по масата, на която бяха седели досега. — Трябва да ти кажа нещо. Имах намерение да го продам в Оукланд. Ще спаси семейството ми.

Вдигна поглед към Уил, който я наблюдаваше и чакаше. Продавачът на вестници си бърбеше с момичето на щанда за лимонада, иначе бе тихо.

— Годечният ми пръстен. — Замълча. — От Хенри Скунмейкър.

Елизабет избягваше дори да произнася името около Уил, докато бяха в Ню Йорк. И сега не ѝ стана приятно, а по изражението му се убеди, че нищо не се е променило.

— Така ли?

Младата жена го заговори бързо, с надеждата да го отдалечи от пропастта, към която се беше устремил.

— Не е защото го искам, Уил. Беше безобразно скъп и си помислих, че може да ми потрябва, нямах представа дали ще те открия и... — замълча, — но нали се намерихме.

— Никога не бих те оставил да се изгубиш. — Уил все още не я поглеждаше, а и беше стиснал зъби толкова силно, че жилите на врата му бяха изпъкнали.

— Знам — отвърна Елизабет. Не ѝ беше приятно, че гласът ѝ бе така изтънял, но нищо не можеше да направи.

— Не се сърдя, Лизи, не се дръж така. Просто споменът не ми е приятен. Предпочитах аз да съм ти дал този пръстен.

Беше късен следобед и светлината бе станала синкава и мрачна, въпреки това Елизабет усети как независимо от всичко радостта се връща.

— Дори не го харесвам.

— Така ли? — Най-сетне Уил я погледна и по устните му трепна подобие на усмивка.

— Не. — Тя посегна, стисна двете му ръце и ги залюля, за да разсее напрежението. — Щях да го хвърля в реката, заедно със старото си аз, но съм практична жена. Истината е, че част от мен иска да продаде пръстена. В случай че семейството ми има нужда от парите. Просто за всеки случай.

Лявото ъгълче на устата на Уил се беше извило нагоре, към лявата ноздра. Едрите му ръце стискаха нейните нежни и двамата продължиха да ги люлеят, замислени над онова, което им предстоеше.

— Някой ден ще ти купя пръстена, който искаш.

— Знам — прошепна Елизабет. — Сигурна съм, че ще го направиш.

— Междувременно, да вървим да продадем този, за да не мислим повече за него. — Уил пусна ръцете ѝ и я прегърна, поведе я към вратата на чакалнята за към перона и града. — Така няма повече да се притесняваш и да си направиш отрано бръчки.

— Как ще разберем къде да отидем? Никога преди не сме идвали тук — поколеба се Елизабет, докато вървяха.

— Всички гари са еднакви — отвърна той, вече весел, както обикновено. — Заобиколени са от игрални домове и зложни къщи, за да могат отчаяните да продадат каквото имат. Или пък да пийнат, докато чакат. Ние не сме отчаяни. Ще получим добри пари за пръстена. И без това ни причини достатъчно неприятности, сега поне ще ни се отплати.

Елизабет се сгуши до Уил и двамата се отправиха към място, което не бе виждала никога досега. Спокойствието започна да се връща за пръв път, откакто прочете телеграмата на Даяна. Бяха се загърнали във връхните си дрехи и приличаха на неразривно свързана двойка. Бяха уверени, че бъдещето ги очаква.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Д,

Много се извинявам, че не можах да дойда нито вчера, нито онзи ден. Татко ме сложи под домашен арест. Щях да ти пиша по-рано, но преглеждаха дори кореспонденцията ми. Ще дойдеш ли довечера? Девет часа, същото място, както преди.

ХС“

— От кого е бележката?

Даяна, седнала твърде близо до камината у дома, изви вежди, сякаш тъкмо се събуждаше. За няколко секунди мислите я бяха пренесли другаде, в центъра на града, в оранжерията, където вече бе прекарала една нощ, в съвършена компания — най-прекрасната, която можеше да си представи. Примигна и усети, че страната, с която бе обърната към огъня, пари. Сгъна бележката и я пъхна в джоба на бледожълтата рокля, която беше носила и преди седмица. Дрехата бе свидетелка на чувства, напълно различни от сегашните, и бе избрана от майка ѝ.

— А, няма значение — отвърна на Сноудън, разположил се срещу нея, облечен в скучно черно сако, изглежда нарочно избрано, за да подчертае провинциалния му вкус. — Та какво казваше...

— Обяснявах, че не бива да приемате помощта ми като подаяние... — Господинът продължи да говори, доволен от себе си. Изглежда предварително бе решил да повдигне въпроса, а Даяна бе длъжна да го изслуша, защото се страхуваше, че Едит, настанила се встрани от тях, за да чете псалми, можеше да забележи, че племенницата ѝ е разсеяна. Той беше купил още дърва, за да имат предостатъчно за цялата зима, беше заредил килерите и бе набавил коледна елха за празнична атмосфера в дома на семейство Холанд, нещо немислимо допреди ден. — Баща ти беше свързан с бизнес

интересите ми, а вложенията ни в Клондайк известно време бяха доста несигурни...

Даяна се усмихна разсеяно и насочи поглед към кафеникавата яка на ризата му, за да изглежда все едно слуша внимателно, но остави мислите си да полетят в друга посока. Беше унесена и развълнувана, откакто гостът пристигна, но се стараше да не се държи нито невъзпитано, нито грубо, но не успяваше да прогони образа на Хенри, дори за секунда. Той не се появи и в сряда, и в четвъртък — както ѝ обеща във вторник вечерта — копнежът ѝ се засили и изгуби апетит, затова вечерта се почувства отпаднала. Беше объркана и много развълнувана. Убедена бе, че този път не е преценила погрешно Хенри, а пък бележката му — донесена от непознат, тъкмо когато се смрачаваше, а след това предадена ѝ от разсеяната Клер — я убеди в правотата ѝ.

Добре че Сноудън беше тук, защото намерението му да поддържа дома им я разсейваше и не позволяваше на въображението ѝ да се увлича, макар истината да беше, че искаше да я оставят намира.

— Как само си прекарвахме в Клондайк... — не спираше Сноудън.

Не се замисли защо старият Скунмейкър го е сложил под домашен арест. Представи си, че се измъчва не по-малко от нея, че желанията и намеренията му са изцяло свързани с оранжерията и простичкото легло. Даяна се опита да прецени каква част от тялото и духа ѝ се намират в хола на Грамърси Парк Саут 17 и каква част вече са се пренесли на свършеното място с куполообразния стъклен покрив, където бе толкова близо до Хенри, че успяваше да усети мириса на кожата и одеколона му. Със сигурност бе повече от половината. Когато бележката — сега скрита в джоба — ѝ беше предадена, все едно усети пръстите на Хенри по ръката си.

— Това бе само едно от приключенията ни. Търсихме съкровища и в Южна Африка, и в Калифорния.

Даяна се намести и закима. Смешното му произношение не я интересуваше. Представяше си изваяната брадичка на Хенри, докато гледаше към бялата полица над камината, на която Сноудън бе подпрял лакът. Виждаше цвета на очите му, макар да не можеше да каже дали са сини, зелени или кафяви. Предметите в стаята — помещение, което обитаваше всеки божи ден — бяха размазани, затова пък бе начертала

пътя, по който ще мине, след като излезе от къщи, пътят, който щеше да я отведе при Хенри. Вече знаеше какво ще облече и какво е готова да му даде.

— Даяна, добре ли си?

— Да — отвърна стресната. Реши, че се налага да е поубедителна: — Много добре.

— Радвам се, защото за момент ми се стори преbledняла, но след като се чувстваш добре, трябва да ти съобщя, че с майка ти обсъждахме един въпрос. Говорихме, че съм познавал отлично баща ти и той ми е разказвал много за чувствата си към вас и надеждите, които е имал. Размишлявахме над онова, което господин Холанд би приел за редно и разумно, и решихме непременно да покажем на света колко си красива. Ще сложим край на слуховете, че семейство Холанд тънат в мизерия. Затова с теб ще вечеряме в „Шери“, а леля ти Едит ще ни придружи. Светът ще види колко си красива — между другото, казах ли ти колко добре ти стои тази рокля? — Сноудън бръкна във вътрешния джоб на сакото и извади продълговата кутия. — Много ще отива, нали?

Даяна го наблюдаваше как отваря черното кадифено капаче и вади перлена огърлица, която всеки друг ден щеше да ѝ се стори прекрасна за роклята.

— Точно тази вечер ли? — трепна девойката и отпусна глава.

Неочаквано се озова в хола с тъмната ламперия и маслинозелените стени. Усети, че огънят пари. Опита, но не успя да се върне към прекрасната фантазия. Беше отново вкъщи. Обзе я разочарование. Та нали тази вечер трябваше да бъде с Хенри, в неговата оранжерия, а сега даже нямаше да има възможност да му изпрати бележка, за да обясни защо няма да отиде.

Дори Сноудън да забеляза недоволството ѝ, с нищо не го показа.

— Да, моментът е свършен. Имаме резервация за седем — подчерта господинът и протегна ръка, за да закопчае двойния наниз перли.

Лицето на Даяна потъна в сянка, докато Сноудън бе наведен, и тя се възползва, за да се намръщи заради всичко, което щеше да пропусне. Перлите бяха студени, а щракването на закопчалката прозвуча като финален акорд.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

„... на същото парти очарователната госпожица Даяна Холанд е била забелязана, потънала в интимен разговор с господин Теди Кътинг. Наскоро е била и в операта, в компанията на Спенсър Нюбърг, а преди това е карала кънки в парка с Пърсивал Кодингтън. Човек би казал, че госпожица Холанд си търси съпруг. Както можем да предположим, положението на Кътинг, богатството му и възрастта го правят най-подходящия кандидат...“

Из колонката
„Игривият галант“, в. „Ню
Йорк Импириъл“, петък,
22 декември, 1899 г.

Хенри кръстоса крака и се намести на дървения люлеещ се стол, в който се беше настанил, за да вижда добре дългата централна част на оранжерията на семейство Скунмейкър. Беше в панталон на фино райе и кремава риза, с ръкавели с инициалите му. Да се облича добре, бе станало навик на Хенри, но в тази петъчна вечер подбра дрехите си особено внимателно. Беше под домашен арест, след като отпразнува надеждите си за бъдеще с Даяна Холанд с група пияни, които грачеха коледни песни. Беше пренесъл още одеяла в старата стая на градинаря и бе запалил печката, но се тревожеше, че на Даяна няма да ѝ е достатъчно топло.

Беше затворен вкъщи цели два дни и през това време мечта за Даяна и същевременно не можеше да си намери място от нетърпение. Разбунтува се дотолкова, че намери начин да ѝ изпрати бележка, без баща му да разбере.

Уговореният час вече бе отминал, а нея все още я нямаше. На два пъти излиза да погледне навън, но останеше ли дълго, щеше да се издаде. Оттогава бе минал цял час, през който си повтаряше, че никога не е чакал повече друга жена. Оставаше само секунда, за да подобри рекорда, когато една лятна вечер в Нюпорт беше чакал жената, чиято усмивка грееше също така ослепително, както и годежният ѝ пръстен. След четири часа разбра, че онази изобщо нямаше да се появи. Вече бе усетил със сърцето си, че няма да дойде, затова се бе напил до забрава, та не можеше да се покаже пред хората. Беше се отпуснал на тревата и се бе отдал на тъжни мисли за любовта и брака и бе заключил, че нито едното, нито другото е за него. Сега настроението му беше коренно различно. Беше убеден, че Даяна идва, че също мисли за него, че времето, преди да се видят отново, няма да бъде безкрайно. Напротив, краят му се виждаше.

Не беше свикнал да чака или поне да чака търпеливо. Стана, заобиколи леглото и вдигна глава да погледне към куполообразния стъклен таван, поддържан от метални дъги. Вдъхна наситения с мирис на пръст въздух и оправи вратовръзката си. Застана пред малкото огледало и прокара пръсти по златистата си кожа и високите скули и се запита дали има време да отиде до избата за бутилка вино. Накрая се върна на стола, кръстоса крака и започна да преравя купчината вестници на боядисаната в бяло масичка от ковано желязо. Изглежда градинарят ги беше донесъл да ги чете, докато обядва. Хенри си напомни, че трябва да попита градинаря, който сега живееше с една от шивачките на Изабел в помещенията за прислугата, колко време прекарва тук, преди да планира нова среща, а имаше намерение да проведе още много тук.

Обмисляше именно това, преди да разлисти старите вестници в отчаян опит да накара времето да отлети по-бързо. Не се интересуваеше от събитията по света, нито пък от кризите на стоковата борса, още по-малко от проблемите, причинени от пианството на градските кочияши. Интересуваеше се от яхти и коне, от теми, богато застъпени във вестниците тази седмица, които можеше да прочете всеки друг път. Погледът му обаче бе привлечен от последното изречение на страницата, в което се споменаваеше Даяна Холанд. Трескаво зачете и откри името ѝ втори път.

Параграфът започваше напълно невинно, споменаваше се парти у Флорънс Кътинг — сега вече госпожа Даръл — следваха подробности, но Хенри не ги прочете внимателно. Оказваше се Даяна, неговата Дай е била там. И не само че е била там, ами е била в компанията на приятеля му Теди. В „интимна“ компания. В момента си припомни дразнещото държание на приятеля си, когато проявеше интерес към някое момиче — галеше ѝ ръката, осигуряваше ѝ всичко, което тя пожелаеше, и се държеше като покорен слуга, което нито един здравомислещ мъж не би допуснал. Пак прочете написаното, но думите не бяха се променили.

Едва сега му стана ясно защо Теди бе толкова против връзката му с Даяна. Теди я искаше за себе си. Хенри сви вестника на топка и я захвърли върху леглото.

Тръгна по централната алея на оранжерията, покрай зюмбюли и орхидеи, които цъфтяха целогодишно, и влезе в къщата, без да мисли за нищо. Трябваше да открие Даяна и да ѝ поиска обяснение. Преди му беше доверила, че намира Теди за досаден, за прекалено добродетелен, за човек, който винаги се съобразявал с онова, което е редно, повод за чести шеги от страна на най-добрия му приятел. Той пък ѝ беше разказал как Теди, също като стара матрона, изпила прекалено много чай, го убеждавал, че любовта им е невъзможна... Едва сега Хенри осъзна, че го е правел нарочно.

Продължи през галериите на първия етаж с надеждата да открие прислужник, за да му донесе палтото. Беше студено, но не разполагаше с време да се качи до стаята си. Мислеше, че трябва да си вземе палтото и първо да отиде у Теди, когато влезе в един от малките холове и съзря, че вътре има хора. Там се бяха настанили баща му, мащехата му и Пенелопи Хейс. Все още му беше трудно да я нарича по този начин.

— О, Хенри! — възкликна мащехата му, когато се обърна към вратата и затрепка с ветрилото, обзета от задоволство. Беше облечена в рокля от черен шифон, който се събираше на гънки на бюста, също като гръцка одежда, и се спускаше от раменете като крила. Бяла дантела скриваше елегантните ѝ ръце и врата чак до брадичката. — Много се радвам да те видя. Тази вечер решихме да останем в тесен семеен кръг, но се отегчих. Понеже ти посрами семейството, бъди така любезен да се присъединиш към нас.

— Да, заповядай — подкани го Пенелопи хитро — как добре познаваше този глас — и прелъстително. Беше цялата в бяло, леденостудена и нещо у нея напомняше за смърт.

— Извинете ме — започна Хенри и отстъпи към вратата. Изабел изви русата си вежда, а Пенелопи остави ветрилото си в скута. Веднага забеляза, че жените заговорничат. — Просто имам...

Думите му бяха прекъснати, когато столът на баща му изскърца по пода. Той се изправи и прекоси бързо стаята, стисна ръката на Хенри и заговори студено:

— А, не, няма да стане. Никъде няма да ходиш. Да не би да си забравил, че си под домашен арест? — Хенри погледна бумтящия огън в камината и дамите, седнали пред него. — Много бързо забравяш — заключи баща му и се настани на канапето до Пенелопи.

На времето отчаяно се стремеше към същата близост с най-доброто произведение на семейство Хейс, ала сега самата мисъл му беше противна. Преди му се струваше съвършената партньорка в престъплението — беше момиче, което споделяше презрението му към правилата, които останалите се ужасяваха да не би да нарушат. Сега вече бе наясно, че прави единствено онова, което ѝ е угодно. Тя изпитваше презрение към всички, но го прикриваше, когато искаше да постигне нещо. Подобно желание му се стори безчувствено, защото сърцето му бе изпълнено с копнеж към Даяна Холанд. Стисна юмруци и погледна злобно хората, които се опитваха да го отделят от нея.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„Едно момиче трябва да има повече ухажори, ала без да разкрива колко са, и много да внимава какво им обещава. Също така трябва да бъде особено предпазливо по отношение на поведението си, когато напредне в годините и повече не може да се оправдава с момичешка наивност. Освен всичко друго трябва да бъде бдителна и да не допуска двама от обожателите да се срещат.“

Из колонката на
дебютантките, Списание
„Дрес“, декември 1899 г.

— Госпожице Брод, какъв късмет, че Кари ви откри! — извика доволна Луси Кар, най-веселата разведена в нюйоркското общество, докато каретата на възрастния господин спираше пред жилището ѝ. По време на вечерята бе успяла да разкаже на Лина почти всичко за себе си, а докато пътуваха към къщи, беше преплела пръсти с ръката на момичето, сякаш ѝ подсказваше, че няма никакво намерение да я пусне. Нощният въздух беше студен, а дъхът им излизаше на причудливи бели валма през кожените наметки. — Имаме отчаяна нужда от свежа кръв. Да не говорим, че всички, освен мен, са женени, което е толкова *досадно и скучно*.

— Мен забрави ли ме? — обади се господин Лонгхорн от отсрещната седалка.

— Ти изобщо не се броиш — изсмя се дръзко госпожа Кар.

— Права си, мила моя. Толкова съм стар, та понякога забравям, че Сентръл Парк е парк, а не най-обикновено блато, от което са щръкнали скали. Затова пък умея да организирам неповторими партита, нали? — Дори Лина да се беше притеснявала, че ще ѝ бъде

трудно да привлече вниманието му втори път, се успокои тутакси, след като двамата се срещнаха във фоайето на хотела и той я покани на вечеря. Тя се съгласи веднага, а той се извини, задето бе запомнил грешно името ѝ в операта.

— Прекарах наистина прекрасно, господин Лонгхорн.

Изрече думите мило, срамежливо, както бе прието за младите момичета, решили да пофлиртуват — или поне така постъпваше Елизабет Холанд в хола на дома си — макар чувствата ѝ да отговаряха напълно на казаното. Бяха ходили на надбягване с шейни в парка, после обядваха в една от частните зали в „Шери“, за които беше чела, ала никога не беше влизала, а носът ѝ все още беше зачервен от усилието и шампанското и се усещаше леко опиянена, след като се запозна с толкова много нови хора. Забеляза отражението си в едно от многобройните огледала и разбра, че очите ѝ искрят. Лекотата, с която бе приета в кръга на господин Лонгхорн, я изуми, но нямаше нищо против. А и взаимоотношенията им едва ли щяха да продължат дълго. В момента светът изглеждаше прекрасен и обещаваше един ден, в близко бъдеще, да ѝ предостави възможност да си купи билет, за да замине на Запад.

— Госпожо Кар — обади се господин Лонгхорн. — Пристигнахме!

— А, да! — Луси целуна Лина по бузата и я накара да обещае, че много скоро ще се видят отново.

Госпожа Кар, загърнатата в дълга кожена наметка, влезе в ярко осветеното фоайе и каретата потегли. Господин Лонгхорн и Лина не проговориха, докато конете не спряха пред „Ню Недърланд“.

— Мила моя — започна възрастният господин, щом слезе на тротоара. — Цяла вечер трябваше да ви делия с други. Няма ли да се качите да изпием по едно бренди?

— Разбира се, господин Лонгхорн. — Лина остана неподвижна за момент, изпънала гръб. Улицата беше празна, тиха, единствено от прозорците на високите сгради струеше светлина. Въздъхна и пое ръката на Лонгхорн, за да слезе. — За мен ще бъде удоволствие.

— Влизайте бързо тогава — подкани я любезно той. — Няма да позволя на никой да злослови, че ви е видял да се вмъквате в апартамента на старец. Качете се в стаята си, оставете си палтото, а след малко ще изпратя Робърт да ви вземе.

Долната устна на Лина потрепери и тя кимна. Влезе в представителното фоайе и тръгна по мозайката. Поиска си ключа така надменно, че за момент се запита дали господин Кълън няма да я сбърка с друга, настанила се в по-голяма стая. Отиде до асансьора и нареди на момчето на кой етаж да я качи. Този път не допусна грешката да го погледне. Металната врата се затвори и усети как поемат нагоре. „Издигам се, помисли си, издигам се, продължавам да се издигам.“

— Нависоко се целиш, а?

Лина направо се задъха от възмущение. Бузите ѝ пламнаха, докато чакаше момчето да се обърне към нея. Забеляза дръзката усмивка и лешниковите очи и позна Тристан. Светлината от полилея неочаквано я заслепи. Инстинктивно отстъпи назад.

— Откъде намери униформата?

— Скъпа Каролина, подценяваш ме — отвърна той със същата усмивка. — Май вечерта ти определено е била успешна.

— Така е — потвърди Лина, пое си дълбоко дъх и се стегна. — Той ме покани на чаша бренди.

— Добре! Много скоро ще ни падне в ръцете. Само че бъди особено внимателна — ако му дадеш прекалено много, ще станеш точно толкова ненужна, колкото и най-обикновена прислужница.

— Няма.

— И още нещо. За бога, потърси си нова приятелка. Да те виждат с разведена дама като госпожа Кар е дори по-лошо, отколкото да нямаш приятелки.

Лина дори не се запита откъде е научил за госпожа Кар.

— Запомних.

— И внимавай да не приказваш много, за да не се издадеш — Тристан посегна към ръчката в асансьора.

— Няма, разбира се.

— И най-важното, което трябва да запомниш: преструвай се, че пиеш, но в никакъв случай не се наливай. Той може и да се напие, но ти в никакъв случай не си го позволявай.

Лина кимна и продължи да кима, докато той не ѝ викна да престане. Нямаше как да предвиди следващото му действие. Тристан пристъпи напред и се надвеси над нея. Тя усети как гърбът ѝ опира в облицованата с кожа стена и след миг устните му притиснаха нейните.

Лицето му бе бодливо като пясък, гърдите ѝ се надигнаха и докоснаха неговите. Целуваха я за пръв път и усещането бе както за някаква твърдост, така и за нещо меко. Стотици пъти си беше представяла как Уил прави същото, но въображаемите целувки изобщо не можеха да се сравняват с истинската. Сякаш цял букет цветя се бяха отворили на светлината.

Асансьорът спря, роклята ѝ изглеждаше съвършено и тя слезе на деветия етаж, без да се обръща назад.

— Бъди готова, госпожице Брод — чу гласа на Тристан, докато вървеше към стаята си. — Предстои следващият ми ход.

* * *

Лина се изненада от себе си. За момиче, което току-що бе целунато за пръв път, се държеше необичайно спокойно. Внимаваше да не пие прекалено много бренди, а господин Лонгхорн поглъщаше своето с наслада. Усмиваше му се чаровно, докато той ѝ разказваше за провинциалното си имение, за яхтата си и кои от бизнес партньорите му го отегчавали до смърт. Въпреки съветите на Тристан, бе сигурна, че всичко, което знаеше — как да седи неподвижно и да се преструва на очарована от разказа на дъртия досадник — бе научила от Елизабет. Не че имаше нещо против. Елизабет ѝ беше отнела много. Сега просто бе редно да си върне поне част.

— Искане ми се да те заведа в Париж... — подхвърли господин Лонгхорн. Често говореше за Париж. Дългите му крака бяха протегнати и закръгленото му шкембе изпъкваше под опушената кадифена жилетка, един нюанс по-тъмна от онази, с която беше, когато се разделиха. Беше оставил пурата си и Лина му беше благодарна. Никой в дома на семейство Холанд не пушеше — освен понякога Едит, сестрата на господаря, но се криеше — та не беше свикнала с миризмата. — В Париж — продължи домакинът замислено, — ми се случиха всички хубави неща.

Бяха се настанили на наситенокафяви фотьойли пред бумтящия огън в хола на Лонгхорн. Между тях беше поставен кристален декантер, а прислугата очакваше нареждания. Не знаеше кое време е,

макар да беше сигурна, че никога не е стояла до толкова късно, не и в подобна обстановка.

— Едва ли са всички — отбеляза Лина.

— Не, наистина не са всички — разведри се господин Лонгхорн. Бръчките по старото лице станаха по-изразени, когато отметна глава назад. Лина забеляза, че сивата му коса беше още гъста отстрани и над ушите. — Изобщо не са всички! Бях там на младини, затова свързвам града с най-хубавите си преживявания.

Лина се усмихна при тези думи. Не знаеше как иначе да реагира, затова послуша съвета на Тристан и замълча, а Лонгхорн очевидно одобри.

— Виж колко млад бях!

Лина се огледа, сякаш очакваше да види призрака на младия домакин. Той обаче посочи портретите, които тя любопитно бе разглеждала, когато влезе, и бе решила, че са просто част от колекцията му с красавици. Бяха просто портрети, въпреки това се изправи към единия, в плътна златна рамка, на който бе нарисуван двайсетинагодишен мъж. Косата му беше гъста като грива, носът фин, прав. Веднага позна високите скули и закачливи очи и разбра откъде идва вкусът на господин Лонгхорн към старомодните яки. Погледна картината и ѝ се прииска първата ѝ целувка да беше с такъв господин.

— Това вие ли сте? — прошепна тя.

— Да, когато всички момичета ме желяеха. — Господин Лонгхорн замълча и отпи глътка бренди. — Дано не ме смятате за нескромен, госпожице Брод. Навремето бях точно такъв. Понякога ми се иска — бих казал по няколко пъти на ден — да не бях чак толкова самовлюбен и да се бях оженил. Нямах да съм сам... Но дори и сега се възхищавам на онова, което бях навремето.

— Не ви виня — отвърна Лина и се изчерви, щом издаде искреността в гласа си. Откъсна очи от портрета на Лонгхорн и пристъпи към образите на красавиците. Някои бяха в свежи акварели, други изпълнени с маслени бои, всички с розови бузи и рокли, които подчертаваха извивките им. Прииска ѝ се и нейният портрет да е сред тях, да бъде толкова красива, че някой художник да пожелае да му позира. За момент забрави, че не е сама и се потопи в света на портретите. Погледът ѝ попадна на Елизабет Холанд.

Портретът ѝ беше малък, рамката семпла, черна. Беше седнала така, че тялото ѝ бе извърнато настрани от зрителя, но бе погледнала самоуверено през рамо. Мазките бяха въздушни, в меки цветове, но наистина бе Елизабет — и малката кръгла уста, и невинните раздалечени очи, и бледата гладка кожа, също като праскова около носа, и кръглата брадичка. Беше в бледорозова копринена рокля, която Лина помнеше.

Гостенката се обърна с надеждата домакинът да не усети как отчаяно ѝ се искаше да бъде като момичето на картината и пристъпи към високия прозорец с изглед към парка. Сега вече ѝ се изясни защо стаята ѝ е толкова евтина. Апартаментът на господин Лонгхорн се състоеше от няколко помещения, имаше антични мебели и камина, значително по-голяма от тази на семейство Холанд. Най-впечатляващ бе изгледът към парка. Огромен, изящен парк, ширнал се долу — голи пурпурни дървета се открояваха на снега пред съседните сгради, все едно Лонгхорн бе поръчал да ги насадят специално за него.

Едва тази вечер осъзна какво е да ти завиждат и да ти се възхищават. Гледаше през прозореца и ѝ се прииска да вкуси още от този живот. Обърна се, погледна пак към портрета на Лонгхорн: как само желаше да го беше познавала едно време.

— Господин Лонгхорн. — Тя обърна гръб на младежа на портрета и погледна истинския човек. Клепачите му бяха натежали, докато момичето гледаше през прозореца, и сега бавно се отвори.

— А, Каролина — отвърна след малко той. Изглежда се беше унесъл, защото щом я позна, се усмихна доволно. — Мила моя, нямаш представа колко щастлив съм в компанията ти — добави той тъжно.

Лина насочи погледа си към Робърт, облечен в дълго черно сако и панталон в същия цвят. Наблюдаваше я. Дори копчетата му блестяха.

Допреди малко мнението на Лина за нея самата беше изключително високо. Щом забеляза как я наблюдава Робърт, то се стопи. Прислужникът бе спокоен и наблюдаваше сцената, сякаш му беше до болка позната. Щеше да усети още по-осезаемо как успехът ѝ се изплъзва, ако почукване на вратата не бе привлякло вниманието му. Робърт отвори и гостенката установи, че вятърът отново е променил посоката си.

На прага бе застанал Тристан, облечен в кафявия костюм на продавач от „Лорд енд Тейлър“ и стискаше в ръка застрашителна

купчинка пликове. Тя пак почувства как устните му се бяха притиснали към нейните, сякаш бе вкусила целувката му преди секунди и бе оставила отпечатък върху нея. Той подмина Робърт и се изправи пред господин Лонгхорн.

— Съжалявам, че ви безпокоя, но се опитвах да открия госпожица Брод.

— Какво става? — попита студено домакинът. Изправи се и застана нащрек.

— Никога не съм виждала този човек — заяви с дрезгав глас Лина и се почувства като лодка, подмятана от вълните.

Тристан наистина бе споменал, че предстои следващият му ход, но действаше прекалено прибързано. Самоувереността ѝ започна да се стопява. Отново рискуваше да бъде разкрита.

— Госпожице Брод, сигурен съм, че ме помните от магазин „Лорд енд Тейлър“ — настоя Тристан.

— Може! Ходя в много магазини... — Младежът я наблюдаваше напрегнато и бузите ѝ пламнаха. — Понякога забравям.

— Госпожица Брод в никакъв случай не е длъжна да помни продавачите в магазините — прекъсна го господин Лонгхорн. — Просто не разбирам защо си позволихте да се натрапите. Късно е, това е личният ми апартамент, така че казвайте защо сте тук или незабавно напуснете.

Допреди малко в представите на Лонгхорн тя бе прелестно младо създание, но се появи приятелят ѝ, мошеник, който щеше да ликвидира постигнатото. Лина затвори очи и зачака всичко да се разпадне.

— Моля да ме извините за часа, но чакам госпожица Брод във фойето от шест часа. Става въпрос за тези сметки...

— Сметки ли? Позволяваш си да ни притесняваш заради някакви си сметки по това време на нощта?

Лина отвори очи. Старият господин се беше изправил. Макар да се беше облегнал на стола, подигравката в гласа му бе неприкрита и тя забеляза как Тристан се свива и отстъпва назад.

— Много ще ви бъда задължен, ако от сега нататък изпращате сметките на госпожица Брод в офиса ми на Принс стрийт и повече не си позволявате да тормозите младата дама. Знаете ли адреса? Добре. Прислужникът ми ще ви изпрати.

Лина отново си пое дъх, макар да не беше сигурна дали да повярва на разигралото се пред очите ѝ, или да е съкрушена. Беше сигурна, че идването на Тристан е съсипало магията на вечерта. Господин Лонгхорн се обърна с гръб към вратата и тя забеляза колко ядосан е бил — много ядосан. Вдигна свития си юмрук пред устата и се закашля силно няколко пъти. Тристан излезе в коридора, намигна на Лина и се завъртя.

— Благодаря ви, господине — провикна се младежът, преди да се насочи към стълбите, последван от бдителния Робърт.

Господин Лонгхорн се изкашля, пое си дълбоко дъх и погледна след младия посетител.

— Беше наистина... странно. — Тя не знаеше какво да каже и не смееше да вдигне поглед от масата. — Ще ви върна парите, разбира се, веднага щом...

Старият господин замахна нетърпеливо с ръка, все едно щеше да перне молец.

— Не искам да ми връщаш парите, мила моя.

— Но аз имам пари — настоя тя.

— Не, нямаш. Знам какво си намислила. Да не би да си въобразяваш, че съм натрупал състоянието си, като съм се доверявал на всеки дребен мошеник, изпречвал се на пътя ми?

— Не. — След като той изрече истината, Лина отговори с известно закъснение. Очакваше нещо като „Знам какво си намислила“, затова почувства облекчение, щом го чу. — Сигурно сте прав — кимна най-сетне тя.

— Разбрах играта ти още първия ден във фойето.

Момичето заопипва дантелите по роклята. Срамът я притискаше, но след няколко минути си повтори, че много скоро ще го преодолее.

— Тогава си казах, че не мога да допусна толкова прелестно момиче да се унижава единствено защото е родено бедно. При мъжете с талант е различно. Мъжът може да работи, да изкара пари и да се ожени за момиче с име. Докато при момичетата не е така, освен ако баща ѝ не превива яко гръб. Подозирам обаче, че имаш бегли спомени за баща си.

Лина едва сега си позволи да вдигне поглед.

— Така е — прошепна предпазливо.

— Няма защо да се страхуваш, мила. Желая единствено компанията ти и не бива да се притесняваш от мен. Не вярвай на одумките, че съм стар похотливец. Не искам да съсия дори една искрица от очарованието ти. Чаках твърде дълго и не се ожених, а сега вече е прекалено късно, но пък ми се иска някой да ме придружава на партита и да ми споделя как подхождат към живота младите. Погрижиш ли се за всичко това, аз ще се погрижа от магазините и хотела повече да не те притесняват. Ще изпращат сметките ти на мен, можеш да си наемеш прислужница и лична карета. Ще се постарая да имаш най-доброто.

Лина бе толкова удивена и изпълнена с благодарност, че дори нямаше представа какво да направи. Значи все пак си струваше да бъде обезсмъртена. Или ако не това, то поне някой да се грижи за нея. Усети да я залива приятна топлина и се насили да се усмихне.

— Благодаря ви, господин Лонгхорн — отвърна и усмивката преобрази лицето ѝ. — Ще ми бъде много приятно.

— Добре. Утре отиди да си купиш нови неща. Искам да ме придружиш на ежегодното коледно парти у семейство Скунмейкър, затова ти трябва рокля, невиждана досега.

Лина съзнаваше, че прекалява с кимането, но вече си представяше и кройката, и цвета.

Той пак заговори и в думите му прозвуча нежност:

— Мила моя, моля те да ме извиниш за грозната сцена. Повече няма да я споменаваме.

— Добре — съгласи се тихо тя.

Грозната сцена обаче ни най-малко не я интересуваше. За Лина морето неочаквано бе станало гладко като огледало и тя се носеше по повърхността под галещите слънчеви лъчи.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

„Нито един мъж не е съгласен с начина, по който са го обрисували в пресата.“

„Обществото такова, каквото го описах“, из „Игривият галант“, декември 1899 г.

Събота бе денят преди Бъдни вечер и богатите в Ню Йорк прекараха празника тихо. Слънцето залезе рано, а Хенри имаше чувството, че изобщо не е било светло. Затвори се в стаята си и цяла нощ мисли, а когато най-сетне заспа, сънят му беше неспокоен и се събуди късно, а в пет следобед навън цареше пълен мрак. Нощта му се беше сторила безкрайна, а сега отново се намираше в същия хол, при същите хора. Имаше и други гости — Луси Кар и господин Гор. Очевидно Изабел не можеше да издържи две поредни вечери без забавления и беше успяла да се наложи, иначе старият Скунмейкър не би допуснал разведена жена в дома си втори път за една седмица, още по-малко с мъж, когато всички от висшето общество твърде често виждаха без съпругата му. Четиримата играеха бридж — госпожа Скунмейкър, госпожа Кар, Гор и Пенелопи Хейс, която наблюдаваше Хенри като хищна птица, макар на пръв поглед да не личеше.

— Бридж — обади се Хенри, стиснал чаша с коняк. — Игра, която, струва ми се, не подобава на истински дами.

— Единствено когато си в голяма компания, на парти или в голям хотел някъде в чужбина — отвърна баща му, отпуснал се до него, поруменял от любимата напитка на сина си и сравнително мълчалив.

— С други думи, когато има кой да те види.

— Именно. Не всички се показват пред хорските очи като теб, момчето ми.

Хенри кимна и отпи. Прокара пръсти по позлатената ръкохватка на стола си и се замисли, че ако не го бяха спипали в една определена вечер, сега щеше спокойно да излезе, за да разбере какво се е случило между Теди и Даяна. Вместо това седеше в хола у дома на Пето Авеню и усещаше как се състарява с всяка изминала минута, също както и останалите.

В съседните стаи и коридори прислугата подготвяше коледното парти, което госпожа Скунмейкър планираше — беше се оплакала от суматохата и напрежението, на което е подложена. Хенри се сети, че седи в същите стаи, в които преди няколко месеца бе обявен годежът, и му се стори, че от неговата първоначална проява на безхарактерност бяха произтекли всички последвали беди.

— Госпожица Хейс наистина е прелестно и много добро момиче. — Баща му посегна за още едно питие и дори не си направи труда да се престори, че подхвърля небрежна забележка.

— Доскоро не мислеше така.

— Трагедиите променят хората. — Бащата на Хенри намести едрото си тяло на старинния стол, който изскърца предупредително, и премести тумбестата чаша от едната ръка в другата. — Поне някои хора се променят — добави многозначително.

Хенри отпи с неудоволствие и подпря глава на юмука си, след като се намести така, че да е по-далече от баща си. Сведе очи към лъскавия под, скрит под тъмни килими, после към Пенелопи, подпряна на масичката за карти, облечена в бледожълта рокля със златни мъниста по бюстието. Тъмната ѝ коса беше прибрана на висок кок и светлината от съседната стая подчертаваше дългия ѝ изваян врат. Беше целувал този врат, но сега нямаше никакво желание да го направи отново. Знаеше, че всичко, което тя прави, е колкото заради него, толкова и заради баща му, и мисълта го отврати.

Разсея се, когато икономът застана на прага и обяви пристигането на господина, за когото Хенри не спираше да мисли. Преди и последната сричка от името „Теди Кътинг“ да бе изречена, Хенри скочи и тръгна към вратата. Пресрещна приятеля си на прага, погледна го в очите и изрече единствено остро и простичко „Ти“.

— Здравсти и на теб — отвърна развеселеният Теди. — Вечерях в „Делмонико“. Липсваше ни на всички.

— Трябва да поговорим. — Хенри бързо огледа стаята и хвана Теди под ръка. За негово огромно раздражение той се отдръпна и отиде да поздрави останалите. Едва след като се видя с гостите, се остави Хенри да го поведе към галерията. Усмиваше се развеселено, а Хенри забеляза, че е облечен с официално сако, което очевидно бе изкопирал от него. Русата му коса тъмнееше от помадата, с която я зализваше на една страна.

— Прочетох във вестника — засъска Хенри, щом се отдалечиха достатъчно. Стените на стаята бяха боядисани в наситеночервено, а в медните гърнета в ъглите беше избуяла папрат.

— Какъв вестник? — учуди се Теди. Продължаваше да се усмива невинно, но това съвсем не успокои гнева на домакина. Той перна с пръст цилиндъра си — продължаваше да го стиска в ръка до бедрото си — сякаш беше отегчен. — Жалко, че си под домашен арест, след като мина официалният период на траур — продължи Теди. — Липсваш на момчетата.

— Говоря ти за вестника, в който пишеше за вас с Даяна Холанд.

— Какви ги приказваш? — недоумяваше гостът, спря до мраморна нимфа и най-сетне погледна приятеля си в очите.

— За колонката на Галанта говоря — сопна се разпалено Хенри. — Там се споменава, че си се държал интимно с моята — със същата млада дама, с която ме убеждаваше, че не било редно да започвам романтична връзка точно сега.

Теди се закова на място и сивите му очи се преместиха към стаята, в която останалите се смееха за нещо. Вече не беше нито весел, нито благоразположен. Тропна с крак по лъскавия паркет и за момент се замисли какво да отговори.

— Хенри, нали не вярваш... — Млъкна и поклати глава. — Значи говориш за същото, което бе разстроило толкова много Флорънс. Прочете ли какво пишеше за нея, Хенри? Как бих могъл да се тревожа за написаното за мен, след като...

Лицето на Хенри се беше разкривило страховито. Яростта му набъбваше и не успяваше да я контролира, а път за бягство нямаше. Теди го наблюдаваше по своя сериозен начин, който приятелят му познаваше от многото ноци, когато прекаляваха с алкохола. В този момент обаче Хенри забеляза единствено собствената си

невъздържаност, отразена в очите на приятеля си. Веселието в хола сякаш се беше пренесло на хиляди километри.

— Нищо не съм забелязал за Флорънс — заяви най-сетне той. Гърлото му се беше свило.

— Хенри... срещата беше уредена от свекървата на сестра ми и госпожа Холанд. Помолиха ме да придружа Даяна на вечерята. Компанията ѝ ми беше безкрайно приятна, също колкото на сестра ѝ, но отлично знаеш, че между нас двамата няма абсолютно нищо — продължи да го наблюдава искрено и сериозно и Хенри усети гневът му да се стопява. — Не се излагай, като ме обвиняваш — заяви накрая младият Кътинг.

— Добре де, добре — въздъхна Хенри и покри лицето си с ръце. Тъкмо се канеше да попита защо, ако нямаше нищо между приятеля му и Даяна, тя не беше дошла при него снощи, но се усети — не се притесняваше да не шокира Теди, а неочаквано изпита желание да я защити. Искеше да защити и сестра ѝ, нямаше представа къде е в момента, просто смяташе да опази тайната, да я скрие.

— Ти я обичаш — отбеляза тихо Теди.

Хенри отвърна честно и открито.

— Да.

Теди вдигна поглед към гипсовите орнаменти на тавана.

— Господи, винаги правиш нещата толкова трудни.

— Знам.

— Добре поне, че го знаеш.

— Да. — Хенри замълча. С Теди се познаваха отдавна, но не бяха разговаряли по този начин. — Истината е, че никога досега не съм изпитвал подобни чувства.

Приятелят му го наблюдаваше. Минаха няколко секунди и Хенри за пръв път изпита страх от неговата преценка.

— Тогава трябва да я спечелиш.

Младият Скунмейкър изпусна дъха, който не бе усетил, че съдържа.

— Дори не мога да изляза от къщи.

Едва тогава свали ръка от очите си и забеляза, че приятелят му кима. Теди докосна ръката му и се наведе, за да надникне в хола, където огънят в камината пропукваше и насядалите шляпаха с картите.

— Баща ти излезе за момент — отбеляза той.

Двамата се спогледаха, обърнаха се и тръгнаха с бавна, небрежна крачка към останалите.

— Какъв досадник — пошегува се Теди и сръчка Хенри, когато застанаха край масата за карти.

— Знам! — отвърна ентусиазирано Изабел, без да вдига поглед от ръката си. Картите, както баща му беше споменал няколко пъти — напълно погрешно, поне според сина му — бяха единственият ѝ недостатък.

— Новият Хенри много ми допада — подхвърли небрежно Пенелопи, а ако Хенри не беше до нея, щеше да се закълне, че го казва друго момиче.

— Отивам да спя — заяви той и се опита да потуши енергията, която бликаше от него и караше мислите му да препускат.

— Тогава аз отивам да видя какво може да предложи градът на млад човек като мен.

Младите господа се дръпнаха от мраморния плот на масичката и се отдалечиха по наситенопурпурния килим. Светлината на огъня хвърляше игриви отблясъци по жълтата рокля на Пенелопи и озадачените ѝ черти.

— Лека нощ и на двамата — подвижна госпожа Скунмейкър и пак се съсредоточи върху картите. Стрелна Пенелопи с поглед. — Господин Скунмейкър се извинява, но го повикаха спешно в клуба. Някакъв политически досадник.

— Лека нощ — отвърнаха останалите.

Двамата мъже тръгнаха към вратата. Щом излязоха в коридора, Хенри се обърна към приятеля си, сякаш се канеше да се сбогува с него. Теди рискува и погледна назад, след което подаде на Хенри цилиндъра си. Двамата си стиснаха ръцете и всеки пое по пътя си. Теди се отправи към стаята на младия Скунмейкър, а той, нахлупил ниско цилиндъра, тръгна към каретата на Кътинг, която чакаше край тротоара.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

„По всичко изглежда, че семейство Холанд не са закъсали чак толкова, колкото се твърди, защото бизнес партньорът на покойния господин Холанд — господин Сноудън Трап Кеърнс, снощи бе завел в «Шери» госпожица Едит Холанд и племенницата ѝ Даяна. Съседите твърдят, че през последните няколко дни светлината от прозорците им е необикновено ярка. Дали новото положение ще прекрати слухове за съдбата на Елизабет, или ще ги подкладе с нови сили?“

От „Сите Чатър“,
неделя, 23 декември 1899
г.

— Дамите обикновено не ми вярват, но Юкон е прекрасен през лятото — обясняваше Сноудън Кеърнс, докато вдигаха от масата задушеното овнешко. — Навсякъде е нацъфтяла фуксия, туфи лавандула, маргарити, арника, от тях се носи остър аромат, а пък червеношийките и кълвачите създават истинска музика...

Заоблената буза на Даяна беше подпряна на свития ѝ юмрук, а очите ѝ натежаваха. Майка ѝ съвсем не бе имала предвид да заспива, когато я помоли да се държи мило със Сноудън. Сънливостта обаче бе единствената друга алтернатива на въодушевлението. Не можеше да преглътне и хапка храна, кожата ѝ беше леденостудена, въпреки че на номер 17 бяха запалени всички камини и усещаше как главата ѝ пламти. Копнееше да зърне Хенри и едва сега разбираше — както никога досега, колко истина се съдържа в думите „болна от любов“. Сноудън я придружаваше навсякъде и да се срещне с Хенри ставаше още по-трудно. Гостът беше скупен и не спираше да бърби, както

установи снощи, докато вечеряха, а досега така и не ѝ се беше отдал случай да промени мнението си.

— Това, разбира се, беше преди нашествието, много преди шумните прашни градове да започнат да се появяват, а пък противните типове натъпкаха кораби и пристанища с...

Прислужникът на Сноудън вдигна масата, а Едит, седнала срещу Даяна, я поглеждаше многозначително. Бяха запалени нови свещи, купени портокали, бяха извадени старите бродирани покривки и онова, което бе останало от сребърните прибори.

— Изморена ли си, Дай? — попита леля ѝ и прекъсна монолога на госта.

Двете се бяха разбрали да проявят такт и да го оставят да дрънка, понеже с неговите пари щяха да пооправят къщата и да поддържат стандарт на живот, на който семейство Холанд не можеха и да се надяват през последните месеци, освен това беше купил и украсил коледната елха и бе намерил нови картини, с които да замести продадените, за да скрие по-светлите квадрати по тапетите. Не можеха да си позволят да не го изслушват.

— Така е, госпожице Дай, изглеждате изтощена — потвърди загрижено Сноудън.

Единственото ѝ желание бе да я оставят на мира.

— Да — излъга тя. — Много съм уморена. Или е от времето, или съм изтощена от благодарност — заяви напълно искрено, макар и малко пресилено.

Леля ѝ веднага поде:

— Та вие направихте толкова много за нас. Просто съм слисана. Даяна, върви да си легнеш — продължи Едит и я погледна предупредително.

Племенницата не беше сигурна дали с леля ѝ си приличат, след като я разбираше в подобни моменти, или просто се стараяше да ѝ влезе в положението.

— Точно така, чу предостатъчно от отегчителните ми разкази — усмихна се благородно Сноудън, а тя имаше огромно желание да го оцени, но възприемаше всеки негов жест и всяка дума като натрапничество. — Моля те, повече не се притеснявай за мен. Беше истинско удоволствие да вечерям с теб и снощи, и днес. Дано ти останат сили за още много вечери в моята компания.

Даяна успя да му отправи мила усмивка и излезе от трапезарията, свела очи, за да покаже колко силно е съжалението ѝ. Чувствата ѝ не бяха предизвикани от слабост и несигурност, но беше наясно, че влезе ли в стаята си, ще се опита да заспи и да сънува, и може би в сънищата най-сетне щеше да бъде с Хенри. По-рано днес, когато докарваха касети хранителни продукти и дърва, смогна да измъкне бутилка от една каса вино. Ще се шумугне в стаята си и ще изпие чаша, за да отмалее, да ѝ се премрежат очите и да задреме. Дори не се беше сетила, че няма да може да я отвори, още по-малко, че няма представа как става.

Качи се по стълбите, обхваната от безразличие, повдигнала леко полата. Отпусна ръка на бравата и се поколеба дали да не се върне за тирбушон, но се отказа. Натъкнеше ли се на Сноудън, никога нямаше да се спаси в стаята си. Отвори вратата и забеляза, че няма да се наложи да търси тирбушон.

Хенри се беше настанил до отворената бутилка вино. Мислеше за него непрекъснато и ѝ се стори напълно естествено, че е до нея и наистина го вижда. На живо изглеждаше значително по-привлекателен и ѝ трябваша няколко секунди, за да свикне с образа му. По лицето му трепкаше обичайната хитра усмивка, а в очите му пламтеше огън. Беше облечен в черно официално сако, а лъскавият цилиндър беше в скута му. Наблюдаваше я, без да помръдва, а същевременно всяка негова клетка бе преизпълнена с движение. Даяна се облегна на вратата, за да я затвори, и напипа бравата, без да откъсва очи от него. Страхуваше се да отмести поглед, та да не би да изчезне.

Светлината в стаята идваше от нощната лампа и угасващите пламъци в камината. Хенри се беше настанил до огъня в креслото със златиста тапицерия, където тя щеше да седне, за да почете поезия, преди да си легне. Жаравата хвърляше металически отблясъци по кожата ѝ. Тъмните му очи не бяха мигнали нито веднъж, откакто тя влезе.

— Седнал си на моя фотьойл — прошепна девойката.

Оттласна се от вратата и пристъпи към него по бялата меча кожа. Дръпна цилиндъра от скута му и го нахлупи на главата си, после седна в Хенри, както се възсяда кон. Той я прегърна и отпусна ръка на бедрото ѝ, без да откъсва поглед от нея. Тя усети мириса му и най-сетне осъзна, че е истински.

— Иска ми се да ти кажа, че е моят цилиндър — започна той, — но всъщност не е.

— Така ли?

— На Теди Кътинг е.

Изражението му не се беше променило, но тя долови нещо особено в начина, по който произнесе името. Обикновено не го изричаше така. В първия момент се обърка, после си спомни стаята на Източна шестнайсета улица, чувството на отчаяние и колонката, която бе съчинила от най-обикновена злоба.

— Да не би да мислиш...

— Не, но ми се иска да ми разкажеш.

— Беше просто глупава шега. — Хвърли цилиндъра на леглото и заоправя дългата си бяла пола. — Между нас няма абсолютно нищо. Тогава си мислех, че вие с Пенелопи...

— Достатъчно.

Тя забеляза как светлината си играе в очите му и реши, че я ревнува от Теди. Припомни си колко мъка и несигурност бе изпитала заради колебанията покрай старата му връзка с Пенелопи. Наведе глава към него и зачака устните му да докоснат нейните. Той долепи устни до нейните, отначало бавно и нежно, после много по-настойчиво. Ръцете му бяха в косата ѝ, а се спуснаха и към корсета. Тя долови тупването на пантофката ѝ на пода, сетне и на другата. Стори ѝ се напълно естествено косата ѝ да се плисва по раменете. Изминаха няколко минути, нямаше представа колко, когато той се отдръпна.

— Обичам те.

Каза го направо, тихо. Тя мълчеше, защото беше изричала същите думи безброй пъти и ги бе чувала от устата на героите в романите. Той не ги изрече в момент на отчаяние, не се молеше, нито пък бе обхванат от безсилна ярост или решителност да постигне своето. Говореше искрено, говореше с надеждата да бъде разбран.

В отговор Даяна се усмихна щастливо и невъздържано.

— Знаеш, че никога не съм обичал Пенелопи и никога няма да я обикна.

Никога досега не бе виждала тъмните му очи напълно сериозни, много искрени.

— Хората няма да приемат връзката ни. Те не знаят, че Елизабет е жива, ще решат, че съм я подменил с кон от същата конюшня.

Каквото и да е положението на семейството ти в момента, връзката ни няма никак да улесни нещата.

Даяна вирна брадичка и задържа погледа му.

— Не се страхувам.

— Не искам да правя нещо, заради което да се почувстваш...

Даяна беше чула предостатъчно. Спря Хенри с дълга, страстна целувка. Отдръпна се и го привлече върху мечата кожа. Той се подпря на лакът и остана дълго загледан в нея. Даяна едва сега осъзна какво е да си модел на художник, който изучава всяка твоя черта. Той се протегна към отворената бутилка вино, оставена до стола, и отпи дълга глътка. Тя пое бутилката от него и също отпи. После замълчаха.

Хенри се надвеси над нея с нежни докосвания и питащи очи. Свали сакото, нави чорапите ѝ и огледа малките ѝ стъпала. Целуна глезените и вътрешната страна на коленете. Тя се опитваше да стои неподвижно, но се сети, че трябва и да диша. Докато устните им пак се срещнат, бе забравила за света около тях.

Той пък я попита дали е сигурна и тя кимна убедено. Повтори си, че е сигурна.

Отначало изпита болка и се замисли дали не е единствената жена, орисана да не може да извърши първороден грях. Хенри зашепна, мина известно време — нямаше представа колко — и тя прозря, че тялото ѝ иска да усети неговото по начин, какъвто досега дори не бе предполагала, че съществува.

По-късно, в тъмната нощ, Даяна се събуди, когато усети, че Хенри проследява извивката на голото ѝ рамо. Той я наблюдаваше, наблюдаваше го и тя. Слезе до кухнята да донесе вода, а през останалите часове до сутринта остана сгушена до гърдите му.

* * *

Не помнеше кога се е унесла, но разбра кога се събуди. Някой бе натиснал бравата и щом отвори очи, се оказа, че стаята е окъпана в утринна светлина. Всичко около нея блестеше в бяло, а единствената ѝ мисъл беше: „Вече не съм девствена. Вече не съм момиче“. Тялото ѝ също беше различно; чувстваше се натъртена, но опитна, сякаш бе подготвена за всичко, което я очакваше в света.

В следващия миг вратата се отвори и тя срещна погледа на прислужницата си. Клер носеше кана за вода в синьо и бяло. Даяна проследи погледа ѝ и забеляза красивото заспало лице на Хенри, отпуснато до нея на мечата кожа. Сутрин, на светло, изглеждаше още по-красив. През нощта огънят беше угаснал. Когато вдигна поглед към вратата, вече беше затворена. Добре че беше Клер, помисли си, притисна се отново до топлото тяло и доволна затвори очи.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

„Цената на тайните варира, но дамите, които са отдавна в обществото, са наясно, че опазената тайна е значително по-ценна от издадената.“

Мейв де Джонг,
„Любовта и други лудории
на известните фамилии от
стария Ню Йорк“

Лина вървеше спокойна и самоуверена покрай голите дървета на Юниън Скуеър. Имаше вид на момиче с ново палто, което бе точно така. Палтото беше от астраган, с висока яка от чинчила. Сутринта Тристан ѝ помогна да го избере. Опитваше се да промени походката си като на Елизабет Холанд — сякаш не усещаше студа, не забелязваше премръзналите момичета, които зяпаха палтото ѝ, сподирени от послушни прислужници. Тя обаче вече не беше прислужница. Затова пък беше наредила на сестра си да я следва на безопасно разстояние, та да не привлича внимание.

— Ами ако видя госпожа Кар или някоя от останалите? — беше обяснила, а Клер, замаяна от мисълта, че малката ѝ сестра общува с подобни хора, се беше съгласила.

— Невероятен маншон — отбеляза Клер.

Говореше за маншона от астраган, който Лина си беше купила преди цяла вечност, както вече ѝ се струваше, с парите от Пенелопи. Сега бе пъхнала ръце в него, сякаш трябваше да ги защити, все едно през целия си живот не бяха виждали и ден работа.

— Нали? — отвърна Лина през рамо.

Откакто се сдоби с палтото, не смяташе маншона за нещо особено. Приятно ѝ беше да мисли, както бе загърната в яката, че вратът ѝ изглежда по-дълъг, че има по-властен вид, точно както би

изглеждало момиче на име Каролина. В подобни моменти чувствата ѝ към Уил се замъгляваха и си повтаряше, че би могла да издържи в Ню Йорк още малко, за да доусъвършенства маниерите си. Хората, с които се разминаваше, със сигурност щяха да решат, че пръснатите по носа и бузите ѝ лунички са екзотични, щом видеха качеството на дрехите и високомерното изражение на умните ѝ зелени очи. Клер беше забелязала маншона и Лина бе излъгала. Отвърна, че е подарък от Лонгхорн, също като палтото.

— Трябва много да го пазиш.

— Разбира се. — Незнайно защо Лина потръпна при мисълта. Предупреждението на Клер неволно бе накарало Лина да осъзнае колко повърхностен е блясъкът ѝ, дори след като бе приела предложението на Лонгхорн. Сутринта Тристан ѝ се беше скарал заради недостатък, който я притесняваше все повече. Беше ѝ напомнил, че социалната ѝ кариера ще бъде краткотрайна, ако не си намери други приятелки, освен госпожа Кар. — Знаем как.

— Така си е. — Вървяха напред, минаваха покрай пейки от ковано желязо, по осмоъгълните плочи на улицата, а Лина чуваше остатъците от снега да хруцят на всяка крачка. Денят бе прекалено студен за разходка и хората в парка бяха малко. — Питам се само какво очаква господин Лонгхорн за този подарък.

— Не се притеснявай. Тристан казва...

— Кой е Тристан?

Лина спря и извърна очи към небето. Звукът на името му ѝ се стори колкото объркващ, толкова и приятен. Не беше разказвала на сестра си за Тристан, понеже беше най-обикновен продавач в магазин, а и не знаеше как да обясни какво общо има с него. Той се превръщаше в нещо повече, отколкото изглеждала на пръв поглед, а и вече я беше целунал. Когато си представяше как започва подобен разказ, се чудеше дали цялата тази работа не изглежда леко шантава. Не, най-добре беше да премълчи за Тристан. Обърна се и хвана Клер. Тя се изненада, когато се озова лице в лице с новата си изискана сестра под ръка.

— Стига съм приказвала за себе си.

— Но на мен ми е много приятно да слушам за новите ти приятели — отвърна Клер.

Беше облечена в черно палто и шапка от същия плат. Усмихна се и потрепери на студа. Носът ѝ се беше зачервил. Лина я поведе към

една от пейките и свали маншона. Над върховете на голите дървета се виждаха високите каменни покриви на сградите от източната страна на площада.

— Пробвай го — нареди тя. Клер се поколеба, но сестра ѝ не я остави. — Настоявам.

Две прислужници в обикновени палта минаха покрай тях, нарамили покупки от пазара, и едва когато подминаха Клер забелязаха черния маншон и го огледаха. Тя пъхна ръце бавно и ги отпусна вътре с наслада, а по лицето ѝ се разля доволно изражение.

— Задръж го — нареди импулсивно Лина. В мига, в който изрече думите, мисълта, че ще изгуби маншона, едно от първите неща, които си беше купила, ѝ се стори ужасна.

— Не, не мога, Лина, твой си е, а и какво ще каже господин Лонгхорн, когато забележи, че го няма.

Лина си спомни лъжата и реши, че не заслужава маншона.

— Ще се пита къде се е дянал — отвърна мрачно, — и ще му кажа, че сигурно, каквато съм глупава, съм го забравила някъде, а той ще ми купи нов. Е, може и да не ми купи. Тъкмо ще изпитам чувствата му и ще разбере колко са дълбоки.

— Лина, не се дръж така! — усмихна се Клер, за да прикрие неодобрението си. — Само Пенелопи Хейс постъпва по този начин.

Лина не се почувства по-добре, когато чу сестра си да изрича името ѝ. Тъкмо обратното, засрами се, задето съвсем наскоро се беше опитала да ѝ продаде нова тайна. Но поне мислите ѝ поеха в нова посока.

— Как е Даяна? Казах ли ти, че се сблъсках с нея в операта?

— А, да, знам. Не вярвах, че Каролина Бруд, за която пише във вестника, си ти, докато тя не потвърди. — Клер се огледа. Малкият парк изглеждаше притъмнял и сенчест дори по обед. Около тях не се мяркаше никой, а хората в далечината бяха омотани в шалове, за да се защитят от студа. Тя зашепна: — Трябва да ти призная, че много се тревожа за нея.

— За Даяна ли? — попита Лина. — И защо? Госпожицата не се притеснява за никого, освен за себе си. — Сестра ѝ я погледна неодобрително и тя с неудоволствие добави: — Исках само да кажа, че ще се оправи, защото умее да се грижи за себе си.

— Май вече не точно...

— Как така?

— Не че искам да кажа нещо лошо за нея... Просто видях нещо. То може и да не се отрази добре на семейство Холанд... — Клер се намести на пейката и се сви, сякаш за да скрие онова, което знаеше с тялото си. — Нали е от семейство Холанд, а я видях с млад мъж. Той беше интимно свързан със семейството и замалко да стане зет на госпожата.

Лина се подразни от завоалирания начин, по който сестра ѝ говореше. Не се сдържа и го показа.

— Видяла си я с него ли?

— Да — потвърди нещастно Клер.

— Какво означава това „с него“? — Лина усети как интересът ѝ се надига, все едно онова, което се опитваше да каже сестра ѝ, бе абсолютно невъзможно.

— Ами... с него.

Лина се ококори.

— Обясни, хайде. Били са заедно в хола вчера следобед ли?

— Не, беше с него днес сутринта, бяха прегърнати, а дрехите им разхвърляни. — Клер скри лицето си в маншона и изгъркори нещо. — Какво да ѝ кажа? Просто ми се иска да не ги бях виждала. Не искам да знам.

Лина не можеше да повярва на ушите си. Бе прекалено дръзко. Клер обаче никога не би измислила подобна история и Лина си представи всичко, сякаш бе попаднала на преобърнат омнибус на Бродуей, заобиколен от любопитни зяпачи, които не намираха сили да извърнат очи. Бе истински срам, но пък и толкова романтично, че Лина усети сърцето ѝ да трепва. Стисна устни и впи очи в сестра си, която очевидно бе по-засрамена от случката, отколкото Даяна Холанд.

— Според мен, не споменавай нищо пред нея — започна Лина. Не бе и помисляла — тя бе колкото слисана, толкова и отвратена, и изпълнена със завист — какви облаги може да ѝ донесе чутото.

— Нищо ли? — намръщи се Клер, сякаш разкъсвана от болка.

— След като е наясно, че е разкрита, ще осъзнае колко безотговорно и опасно е държанието ѝ. — Лина говореше бавно и се опитваше да привлече погледа на сестра си, ала не успя. — Достатъчно ѝ е да знае, че са могли да я видят майка ѝ или леля ѝ и ще внимава повече.

— Мислиш ли?

Във въздуха се усещаше влага. Лина внимателно наблюдаваше сестра си. Тя се грижеше за семейство Холанд, без да се оплаква. Отдавна ѝ се струваше, че е крайно време да престанат да се държат с Клер като с нищожество, след като тя се отнасяше към тях като към кръвни роднини. Тъкмо затова се разкриваха пред нея, тъкмо затова я допускаха в спалните си рано сутрин, когато съвсем не бяха семейството, за което се представяха пред останалата част от света. Клер, разбира се, никога не би и помислила да използва информацията. Само че Лина, докато седеше на пейката от ковано желязо в празния парк, знаеше, че клюката ще ѝ бъде от изключителна полза. Поне допреди няколко дни щеше да ѝ намери чудесно предназначение.

— Сигурна съм, че накрая всичко ще се нареди. — Лина докосна сестра си по рамото, за да ѝ покаже, че трябва да тръгва, и двете станаха. Отново беше завалял сняг и ситните снежинки полепваха по палтото на Лина. Тя погледна сестра си, скрила ръце в лъскавия черен маншон. — Задръж маншона. Това ще бъде коледният ти подарък.

Бръчките по челото на Клер изчезнаха, когато се усмихна на новата си придобивка. Лина не спираше да мисли за току-що чутата клюка и докато двете вървяха — този път преплели ръце — към северната порта на парка, установи, че изобщо не съжалява за маншона. Наученото ѝ напомни, че има далеч по-важни неща, над които да се съсредоточи.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Семейството на Уилям Скунмейкър ви очаква с нетърпение на Бъдни вечер, 1899 г. девет вечерта Пето авеню 416.“

Огледалото на тоалетката в стаята на Даяна Холанд с гравирана овална махагонова рамка, бе на това място повече от десетилетие, ала никога не бе виждало такава красота. Близо до огледалото, на плота, сред гребените и фибите, сред пудрите и ружовете бе поставена семпла ваза с пурпурни зюмбюли. Бяха доставени сутринта с напомняне, че семейство Холанд са поканени на партито по случай Бъдни вечер, организирано в дома на семейство Скунмейкър, макар двете семейства вече да не бяха сродени по брак. Ароматът на цветята изпълваше въздуха. Бяха красноречив символ и Даяна настоя да ги постави в стаята си с обяснението, че зюмбюлите са любимите ѝ цветя.

Истината бе, че тази вечер огледалото отразяваше нейната красота. Зениците ѝ бяха разширени, черни като нощта, а бузите поруменели като след лятна разходка в слънчев ден.

Лицето на прислужницата ѝ се бе надвесило над нея, докато прибираще къдриците ѝ и в сравнение с нейното бе неспокойно. Очите ѝ се стрелкаха настрани, само и само да не срещнат погледа на господарката. Тя бе необичайно тиха.

Даяна стисна кръглата си уста и огледа стаята. Всичко си беше същото — и бледорозовите стени, и бялата мечка кожа, и малката камина, и бялата кувертюра — същевременно ѝ се струваше различно. На Даяна ѝ се прииска да живее в свят, където може да сложи медна табелка, която да увековечи незабравимото събитие, случило се тук между нея и Хенри.

Неочаквано наруши мълчанието.

— Радвам се, че ни видя.

Сините очи на Клер срещнаха кафявите на Даяна, след което бързо се зае с работата си.

— Не знам за какво става въпрос.

— Всичко е наред, Клер, не съм ядосана. — Даяна огледа бялата кожа на деколтето си, подчертана от бялата рокля, обточена с тъмнозелено, искряща на светлината. Електрическата светлина в дома на Хенри щеше да е по-ярка и бе сигурна, че ще е в нейна полза. — Наистина се радвам.

Клер въздъхна тежко.

— Госпожице Даяна, ако някой разбере...

— Но ти няма да кажеш на никого. А пък аз имах нужда да споделя с някого, да говоря по въпроса. След като вече знаеш, след като някой все пак знае, няма да се притеснявам, че ще се изпусна, освен пред теб, което беше най-вероятно.

Клер отново въздъхна, този път по-леко. Даяна усети, че прислужницата е размислила.

— Кажи, Клер, случвало ли се е нещо по-вълнуващо в къщата? Ние с Хенри...

— Вие и годеникът на сестра ви.

Даяна стисна устни. Беше се увлякла. Вдигна поглед и забеляза как Клер я гледа право в очите.

— О, Дай, просто бъди внимателна. Бъди много внимателна!

След тези думи се усмихна. Вплиташе бръшлян в косата на Даяна и докато пръстите ѝ се движеха, усмивката ѝ стана по-широка. Клончетата бръшлян изчезнаха от подноса, а усмивката вече бе завладяла лицето ѝ и двете с господарката преплитаха погледи като неспасяеми романтички. Повече не си казаха нищо, докато Даяна не стана, за да ѝ напудрят носа.

— Значи тази вечер ще го видиш — прошепна тя.

— Сноудън ще ме придружи, разбира се, така че няма да мога да го видя, както ми се иска. — Сърцето на Даяна затрепка, щом спомена Хенри. Днес се бе опитвала да не мисли непрекъснато за него. — Но пък ще бъдем в една стая, Клер! Поне ще мога да го виждам. Наясно съм какво изпитва, само като го погледна.

От този момент насетне не помисли повече за Хенри: нито когато отиде в стаята на майка си да ѝ пожелае лека нощ, нито когато слезе в хола, за да се порадва на коледната елха със Сноудън и леля си. След

това се качиха в каретата на Сноудън, за да отидат в дома на семейство Скунмейкър на Пето, близо до Трийсет и седма улица. Бившият партньор на баща ѝ протегна ръка, за да ѝ помогне да се качи по ярко осветените стълби пред входа. Мислите ѝ за Хенри я погълнаха и не се препъна в натрупалия сняг, не отвърна на любезностите, които редеше Сноудън — мислеше единствено за Хенри.

Поздравяваше гостите и вървеше по коридорите, украсени с поанзеция, но имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне. Огромният полилей в балната зала осветяваше безброй мъжки лица над бели яки, подобни на прясно сварени яйца, но колкото и да въртеше очи, колкото и да се усмихваше на познати и близки, така и не успя да забележи Хенри в тълпата. Беше на ръба на отчаянието, когато Сноудън я спаси.

— Кой е младият Скунмейкър? Нали за него щеше да се омъжи Елизабет...

Леля ѝ говореше с братовчедка от семейство Ганзворт, когато сервитьор им поднесе чаши топъл пунш. Даяна отпи глътка, за да успокои нервите си. „Защо го няма Хенри?“ — искаше ѝ се да изкрещи. „С кого е?“ — повтаряха мислите ѝ.

— Не го виждам — отвърна с безразличие.

— Много странно, че младият господар на къщата отсъства тъкмо вечерта, когато е най-важен за семейството си.

— Ами, аз...

Даяна замълча. Забеляза мнозина от гостите да я наблюдават. Госпожиците Уетмор, облечени в лилави тонове, шушукаха скрити зад ветрилата си, застанали в средата на залата, и сигурно се питаха кой е непознатият, с когото е дошла Даяна, и дали е женен. Еймос Вриуолд и Никълъс Ливингстън бяха под арката към съседната галерия и я наблюдаваха с огромно любопитство, а тя се зачуди дали не я сравняват с по-голямата ѝ сестра, с която често бяха танцували. Тук беше и Дейвис Барнард, скрил се зад чаша пунш. Изви вежди, щом забеляза непознатия ѝ придружител. От главната зала влезе Пенелопи в пищна рокля от наситеночервена коприна, съсредоточено огледа Даяна и насочи вниманието си към останалите. Пенелопи също беше в компанията на непознат — поне за Даяна. Високият мъж, който държеше ръката ѝ, се чувстваше съвсем свойски в салона, кимаше на хора, които очевидно добре познаваше. На свой ред изгледа младата

госпожица Холанд, но ѝ обърна дори по-малко внимание, отколкото госпожица Хейс.

Даяна не бе виждала Пенелопи в компанията на друг, освен на дебелия господин, с когото ходеше навсякъде, и се зачуди кой е новопоявилият се.

Ако досега някой я беше попитал, със сигурност щеше да заяви, че ѝ е все едно дали я зяпат или не. Беше обаче най-младата в семейството и все още не бе свикнала с натрапчивите любопитни погледи. Сега, в балната зала на семейство Скунмейкър, на Бъдни вечер, осъзна, че когато си наясно, че те наблюдават, движенията ти стават по-тромави — определено смуцаващо за едно момиче. Сигурно и Елизабет бе установила същото преди две години. Отчаяно се опитваше да намери обяснение за отсъствието на Хенри тази вечер, но така и не успя.

Не можеше да се отърси от чувството, че е дотолкова променена физически, та ѝ личи. Сама усещаше красотата си и ѝ се струваше невъзможно и другите да не я забележат и да не разберат причината. Освен това се чувстваше като белязана.

— Той... — започна отново. Надяваше се гласът ѝ да не издаде значението на това *той*. — Той прие много тежко смъртта на Елизабет. Сигурна съм, че му е трудно, след като знае каква можеше да бъде тази Коледа... да са съпрузи.

Сноудън кимна и я заля с порой от други въпроси за гостите, в кои части на града живеят, какви са къщите им... Даяна се постара да му обясни. Не се и опитваше да успокоява мислите си. Беше прекалено късно.

Опасно е да се отдаваш чак толкова на мислите, повтаряше често баща ѝ. Изричаше думите с обич и гордост, когато сравняваше своите черти с тези на дъщеря си. Сега обаче Даяна си ги припомни, докато стоеше в огромната бална зала, украсена със стотици картини в големи рамки, пълна с множество лица, гротескно разкривени. Завладя я лошо предчувствие.

Биенето на сърцето ѝ заглушаваше шума около нея, заличаваше розовите мечти, свързани с Хенри, и изпита страх, че отново са я направили на глупачка. Сигурно това е любовта, реши — никога нямаше сигурност. Нещо я накара да обърне глава, преди чувството за уязвимост да стане твърде силно и тогава съзря Хенри да я наблюдава

с познатите ѝ обич и желание. Беше в другия край на залата, близо до входа. Погледът му беше ясен и задържа нейния за няколко секунди. Двама едри мъже се отправиха към него и го скриха, поведоха го навътре в балната зала и тя си отдъхна, че не е глупачка. Благодарение на този поглед изпита увереност, че вечерта ще бъде успешна и светлината отново засия в очите ѝ.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Х,

Нямам представа дали това ще стигне до теб, но те моля да приемеш извиненията ми. Снощи съм заспал. Надявам се скоро да се видим, а междуременно ти пожелавам успех.

Т“

Хенри бе изключително разглезен ерген, винаги сит, и бяха минали години, откакто отсъствието на дама му беше създавало дискомфорт. Но ето че на Бъдни вечер, когато новият сняг бе покрил покрива и первазите на прозорците в дома на семейство Скунмейкър, той изпитваше глад. Сутринта се вмъкна в стаята си и откри, че приятелят му Теди вече си е тръгнал, затова си легна и спа, докато шумът от подготовката на партито не го стресна. Още с отварянето на очите мислите му се насочиха към розовата кожа и буйните къдрици на младата госпожица Холанд. Единственото, което постигна този ден, бе да ѝ изпрати букет зюмбюли. Наред с тези мисли бе обзет от приятно нетърпение за началото на събитието, организирано от баща му, на което във всеки друг случай дори не би обърнал никакво внимание.

Помоли да му занесат вечерята в стаята, хапна разсеяно, облече официално черно сако и си сложи бяла вратовръзка, без да повика прислужник. Нямахше желание никой да се грижи за него. Не искаше да го гледят слугите на баща му. Мислеше единствено за кадифеното деколте на Даяна Холанд и блестящите ѝ очи, а да допусне някой друг да се занимава с жилетката му и да пречи на мечтите му, бе просто недопустимо. Колко смела беше тя, колко дръзка. Когато беше край нея, се чувстваше по абсолютно същия начин. Съзнаваше, че освен нея не се нуждае от почти нищо друго.

Отпи последна глътка кафе от чашата, оставена на нощното шкафче, и приглади косата си. Погледна през прозореца към Пето

Авеню, където пристигаха всички, които баща му смяташе за достойни да бъдат поканени. Снегът искреше като плащ от диаманти. Заради него се наложи да пренесат някои от дамите, притеснени за роклите си. Хенри мрачно се усмихна и си помисли, че Даяна никога не би поискала подобно нещо. Тя щеше дълбоко да поеме мразовития въздух и да пристъпи смело към стълбите, както подходеше към всичко останало. Обърна се и се изправи под бонвиваните, изрисувани на тавана на стаята, пред огледалото оправи вратовръзката и я заципа с медна змия, за да не се размества. Тръгна към вратата с лека крачка. Нямаше ни най-малка представа за двамата мъже пред вратата му. Те бяха в черни фракове и типичните за обслужващия персонал гълбовосиви панталони. Лицата им бяха значително по-груби, с по-остри черти от гостите.

— Извинете — започна високомерно Хенри.

— А, не, господине — отвърна първият.

— Извинете, господине — обади се и вторият. — Ще ви придружим до долу.

— Защо? — попита възмутен Хенри. — Не ми трябва...

— По нареждане на баща ви — обясни първият.

— Изглежда сте нарушили домашния арест. Рано сутринта господин Скунмейкър откри приятеля ви Кътинг и разбра, че сте се измъкнали.

— Не остана никак доволен — добави другият и сведе поглед.

— Ама никак не беше доволен.

— Като говорим за господин Кътинг — продължи първият, усмихна се и разкри липсващи зъби, — остави тази бележка за вас.

Човекът му подаде кремав лист. Хенри го дръпна от ръката му. Отвори го бавно и докато четеше, започна да проумява какво се е случило. Погледна невярващо двамата мъже и дългия коридор, по който се стичаха гостите. Подът бе лъснат същия ден, а светлината струеше от другия край и се отразяваше по дюшемето също като слънчеви лъчи, нахлули чак до края на пещера. Чуваше весели подвиквания, докато поканените влизаха, и пое към балната зала. Двамата мъже застанаха до него, толкова близо, че долови мириса им, типичен за хора, които не разчитат на наследствени пари. Направи още една крачка и онези го последваха. Не го изпускаха нито за миг и разбра, че това е поредният капан, заложен от баща му.

Тримата заслизаха по широкото стълбище. Хенри се опитваше да прикрие чувствата си, макар и не особено успешно. Коридорът бе пълен с пристигащи гости, от които се носеха възклицания и непрестанно бърбене. Неколцина се обърнаха и явно огледаха Хенри, докато минаваше покрай тях. Влязоха в балната зала с многобройните картини. Хенри усещаше мъжете, докато не я зърна.

Тя бе истинско видение в бяло, тъмната ѝ коса като ореол над нежното сърцевидно лице. Дългите ѝ мигли хвърляха сенки по бузите. После тя го погледна. Малката ѝ кръгла уста се изви в усмивка. „Това е момичето, за което ще се оженя“, помисли си Хенри. Рамото на единия от хората на баща му я скри и той чу гласа на другия:

— Господин Скунмейкър разпореди да отидете натам.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Грейсън Хейс, единствен син на господин и госпожа Ричмънд Хейс, се върна от Европа през Азия и Тихия океан, а след това се качил на трансконтиненталната железница. През останалата част от сезона младият господин Хейс ще остане в дома на родителите си на Пето Авеню 670.“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюз ъв дъ Уърлд Газет“, неделя, 24 декември 1899 г.

Пенелопи прекрачи прага на балната зала на семейство Скунмейкър, напълно подготвена за незабравима поява. Беше облечена в нова рокля от парижката моделиерка Дусе, която пазеше мерките и предпочитанията ѝ към определени материи. Роклята пристигна в началото на седмицата и бе от коприна, богато набрана, с пищни волани, прилепнала на ханша, разкроена от коленете надолу, на деколтето и подгъва обточена с фина дантела. Радваше се, че е Коледа, дори само защото можеше да облече рокля в любимия си цвят. Тъмната ѝ коса бе прибрана, украсена с борови клонки и перли. Ако гордата ѝ осанка и красота не бяха достатъчни, за да привлекат вниманието, то завърналият се блуден син, Грейсън Хейс, по-големият ѝ брат, хванал я под ръка, щеше да накара гостите да заговорят.

Пристигането обаче не даде желаня резултат, защото Хенри не се мяркаше и Пенелопи стана неспокойна.

Бавно влязоха в залата, след значително по-обикновените си родители, и спряха за момент, за да може светлината да се отрази по изваяните им лица. Пенелопи се възмущаваше, че брат ѝ, отсъствал

тъй дълго, щеше да отклони част от вниманието, насочено към нея. Поне знаеше със сигурност, че всички я смятат за по-умното дете, което ще склучи по-изгоден брак и ще издигне семейството на върха на социалната стълбица. Сега му обръщаха внимание единствено защото отдавна не бяха го виждали и сестрата бе склонна да му позволи да се наслади на момента. Прихвана го под ръка, докато се придвижваха покрай зелените завеси.

— Това не е ли малката Даяна Холанд? — попита тихо Грейсън.

— Малка е най-точната дума. Сестра ѝ беше прекалено превзета и се правеше на скромна, но поне имаше вид и държание. Даяна е дивачка. — Пенелопи изви едната си вежда и изпъна рамене.

— Знаеш ли, видях едно момиче, което много приличаше на сестра ѝ, докато бях във влака от Калифорния...

— Елизабет Холанд е мъртва — срязва го тя.

Едва след като изрече думите, настана ледено мълчание. Всеки път, когато чуеше слуха, че Елизабет все още е жива, я завладяваше страх, че старата ѝ приятелка може да се върне в Ню Йорк, за да си вземе онова, което се полага на Пенелопи. Истина бе, че тя замина изпълнена с решителност, макар Пенелопи понякога да се питаше как е възможно момиче, свикнало да бъде обслужвано и да се облича в сатен, ще замине за прашния Запад. Най-лесно бе да пренебрегне написаното във вестниците като най-обикновена фантазия, ала значително по-трудно да махне с лека ръка на твърденията на брат си, който винаги бе точен.

— Знам, Пени, но младата дама приличаше на нея невероятно много. Когато я заговорих, отрече по същия начин, по който би го направила ти. Все едно говореше нюйоркчанка. Която и да беше, със сигурност не е расла на Запад.

— Грейсън — зашепна злобно Пенелопи. — Не точно сега.

— Както и да е — продължи брат ѝ и в гласа му се прокрадна разбиране, — сестра ѝ ще стане изключително красива, когато ѝ се позагладят ръбовете.

Пенелопи щеше да изсумти, ако не се беше разсеяла, щом госпожа Скунмейкър се насочи гордо към тях. Беше в рокля от златисто ламе с огромна бронзова папийонка на деколтето и плътен колан с пискюли в същия цвят на талията. Няколко паунови пера трептяха в къдравата ѝ руса коса. Пенелопи с удоволствие отбеляза

приближаването на приятелката си и вече планираше как да се измъкне, за да открие Хенри, когато бляскавата домакиня останеше при тях.

— Госпожо Скунмейкър — поздрави старият Кари Луис Лонгхорн.

Отдели се от множеството, придружен от брюнетка, чийто широк гръб бе към Пенелопи. Косата на придружителката беше прибрана отзад във формата на огромна дървена лъжица. Сините очи на госпожа Скунмейкър нещастно погледнаха към брата и сестрата Хейс. Пенелопи й намигна със съчувствие. Наведе се към брат си.

— Напоследък с госпожа Скунмейкър станахме близки приятелки.

— Нима? — сухо попита той.

Едва когато се приближиха до двамата Хейс, Пенелопи разбра коя е младата приятелка на Лонгхорн. Наежи се, щом разпозна бившата прислужница на семейство Холанд — която очевидно бе направила косата си сама — в компанията на своенравния стар ерген. Тази беше пълна идиотка. Продължеше ли да се показва с този мъж — и другата му приятелка, небезизвестната разведена Луси Кар — хората щяха да започнат да говорят. А подобни приказки щяха да я обрекат на провал дори по-бързо от простоватото й лице.

— Изабел! — извика Пенелопи и й изпрати въздушна целувка.

— Пени! — възкликна в отговор госпожа Скунмейкър. — Погледна Грейсън и поруменя, а тюркоазните й очи се откроиха ясно на лицето. — Познаваш господин Лонгхорн, нали? Господин Лонгхорн, това са господин Хейс и госпожица Хейс. Пенелопи, господин Хейс, госпожица Каролина Брод от Юта, нова приятелка на господин Лонгхорн.

— За мен е удоволствие. — Грейсън се наведе да целуне облечената в ръкавица ръка на „Каролина“. — Господин Лонгхорн — продължи той, — доколкото знам, вие притежавате портрета на прелестната Изабел, нарисуван от Сарджънт^[1].

— Точно така — намигна весело Лонгхорн. — Държа да подчертая, че оттогава е станала още по-прекрасна. Може би, стига съпругът й да няма нищо против, бих искал да направя нова поръчка...

Господин Лонгхорн продължи да хвали красотата на Изабел, но Пенелопи следеше разговора разсеяно. Стараеше се да демонстрира

внимание, когато Лина се отдели от Лонгхорн и пристъпи към Пенелопи с увереност, която досега не бе притежавала. Не бе в интерес на Пенелопи да бъде груба и остави бившата прислужница да я поведе към мраморното фоайе. Щом се отдалечиха от другите, госпожица Хейс заговори студено:

— Предполагам имаш нещо за продан.

— О, не. — Бившата прислужница огледа залата и обърна поглед директно към нея. „Гледа ме в очите“, помисли си Пенелопи. „Това е нещо ново.“ — Нищо подобно, въпреки че ми се иска да ти разкажа нещо, което ще ти се стори интересно.

Продължаваха да пристигат закъснели гости и отвън нахлуваше студен въздух. Когато Изабел ги прекъсна, Пенелопи беше забравила казаното от Грейсън за Елизабет, но сега призракът отново се надвеси над нея. Чертите ѝ се изопнаха.

— Става въпрос за Хенри — продължи Лина. Токчетата на момичетата отекваха в коридора. Най-сетне бившата прислужница уточни: — Говоря за Хенри Скунмейкър. Веднъж се питаше защо не е влюбен в теб и ми се струва, че знам причината — продължи дръзко.

Пенелопи стисна ръката на Лина и я изтегли настрана по кремавия под. Двете се уединиха край стената, украсена със забележителни гоблени — някога закачени в дома на старо европейско семейство — та да са сигурни, че никой няма да чуе разговора им.

— Само че въпросът е много личен и не ми е удобно да го обсъждам с момиче, което не ми е приятелка. — Бившата прислужница замълча, за да постигне по-силен ефект, което съвсем не беше необходимо. — Говоря за най-добра приятелка. Нали сте ми приятелка, госпожице Хейс?

Пенелопи бе силно впечатлена от подхода ѝ. Значи Каролина беше наясно, че в Ню Йорк някои неща са значително по-важни от парите.

— Да — бавно потвърди и се постара да не издава нетърпението си. Все пак нямаше представа дали информацията ще ѝ бъде от полза или не. — Ти си ми приятелка. Само че най-добрите ми приятелки са онези с най-интересните истории.

— Сигурна съм, че моята се нарежда сред тях. — Сервитьор пренасяше поднос с горещ пунш в кристални чашки. Тъкмо излизаше от кухнята и се насочваше към балната зала. Щом отмина, Лина

дълбоко си пое дъх. — Питаше защо господин Скунмейкър не те обича, е, аз няма да се преструвам, че знам отговора, но поне мога да ти кажа къде се е събудил тази сутрин и с кого.

Пенелопи усети как яростта ѝ бучи в ушите и слиза към гърлото. Стисна зъби, за да се овладее. Не смееше да проговори, но многозначително изглежда новата си приятелка и нетърпеливо зачака да продължи.

— Искаш ли да ти разкажа?

— Да. — Пенелопи затвори очи за миг, за да прикрие яда си. Трябваше да знае коя е жената, която според Хенри притежаваше повече качества от момичето, с което беше прекарал лятото на 1899 година. Трябваше да разбере незабавно.

— Имам нужда от гаранции, определени гаранции.

Пенелопи усети как пред очите ѝ изплуват червени петна, въпреки това ги отвори и погледна Лина. Светлозелените ѝ очи бяха толкова спокойни, все едно бе убедена, че онова, което преследва, съответства на целта на Пенелопи. Искаше ѝ се да нарече изражението ѝ типично за глупачка, само че момичето беше постъпило изключително хитро и бе събрало необходимата информация.

— Кажу какво искаш. Каквото поискаш.

— Искам да ме каниш в приемните си дни и да ме посрещаш като приятелка. — Лина говореше предпазливо, излагаше плана си, който очевидно дълго бе обмисляла. Сякаш се вглеждаше във витрина и посочваше онова, което си е харесала. — Като твоя приятелка очаквам да ме каниш на баловете, организирани в дома на семейство Хейс. Понеже приятелството ни ще бъде ценно и за двете, очаквам покана и за вилата ви в Нюпорт през лятото. А на сватбата... — Лина замълча, за да се усмихне самоуверено на новата си приятелка, — за мен ще бъде чест да съм една от шаферките.

— Да, добре, за бога. Имаш всичко, което искаш. Обещавам, че ще се погрижа за теб. — Гърлото на Пенелопи беше напълно пресъхнало и замълча, за да преглътне. В момента беше готова да обещае всичко. — Ще съм до теб. Хайде, казвай.

Пенелопи долови гласовете на развеселените гости, когато Лина си пое дъх и зарадва.

— Днес сутринта се е събудил в дома на бившата ми господарка, в стаята на по-малката сестра. Бил е с нейната по-малка сестра.

Двамата са били...

— Откъде знаеш? — попита мрачно и напрегнато Пенелопи. Вече си представяше сцената, виждаше Хенри и наглото недорасло момиче и се опитваше да прогони образите от главата си.

— Защото сестра ми, Клер, която работи там, ги е видяла. Влязла е и ги е заварила...

— Достатъчно. Вярвам ти. — Пенелопи затвори грижливо гримираните си очи и се опита да се овладее. Бе прекалено безумно, за да повярва, но ето че нещата си идваха на мястото, макар да бе направо недопустимо. Втресе я, после я заля гореща вълна. — В момента не мога да изразя — заговори бавно и предпазливо, — колко съм ти благодарна, задето сподели с мен. Ето че ми стана изключително близка приятелка. Винаги си добре дошла в дома ми, когато приемаме гости, и можеш да разчиташ, че ще получаваш покани за всички събирания и партита, които организираме. Сега обаче те моля като приятелка да отидеш и да съобщиш на брат ми и на госпожа Скунмейкър, че не се чувствам добре и трябва да остана за кратко сама, за да се съвзема. Ще засвидетелствам благодарността си по-късно.

Пенелопи затвори очи и се заслуша в отдалечаващите се стъпки на Лина. Впи зъби в долната си устна и се обърна към стената. Отпусна чело на един от безценните гоблени със старинни нишки, които обрисоваха героизма на древните. Вдигна юмрук и удари няколко пъти плътната тъкан. Най-сетне усети сърцето ѝ да забавя ритъма си.

[1] Джон Сингър Сарджънт (1856–1925) е американски художник, майстор на портрета, който съчетава елементи на импресионизма и модернизма. — Бел.прев. ↑

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Има момичета, които се сприятеляват с други единствено заради техните братя. Трябва да внимавате с такива приятелки, без да ги избягвате, защото от тях можете да научите изключително полезна тактика и по-късно да я предадете на дъщеря си.“

Госпожа Хамилтън
У. Брийдфелт, „Събрани
съчинения за
възпитанието на младите
дами“, 1899 г.

Момичето, което се върна в балната зала на семейство Скунмейкър, изобщо не се интересува, че в косата ѝ няма аксесоари, нито пък скъпи дрънкулки на врата и ушите ѝ. Не се тревожеше нито какво ще си помислят за стойката ѝ, нито за изражението ѝ. Не я вълнува, дали се държеше добре или не. Всъщност, не се беше държала добре. Вече нямаше никакво желание да бъде като приятелката си от детството Елизабет Холанд. Предпочиташе да прилича на новата си приятелка Пенелопи Хейс, а Пенелопи ѝ беше обещала да се погрижи за нея. Поне ѝ беше обещала така желаното приятелство и да я покани на подходящите места, а това бе напълно достатъчно. Друго не ѝ трябваше. Стигна до мястото, където беше оставила господин Лонгхорн, и го забеляза как тъкмо отвежда госпожа Скунмейкър на танц. Откри, че като остане сама и смълчана достатъчно дълго, господин Хейс ще се почувства длъжен да покани и нея.

— Каролина, вие със сестра ми добри приятелки ли сте? — попита той, докато я отвеждаше към дансинга.

Роклята на Лина бе избрана от „Лорд енд Тейлър“ и бе платена от господин Лонгхорн. Цветът беше тъмносин, подчертаваше ръцете и кръста ѝ, а бюстието беше обсипано със ситни перли, сред които изпъкваше белотата на деколтето.

— Да, много добри — отвърна и се усмихна. — Не се познаваме отдавна. Отскоро съм в града.

Много се беше страхувала от танците, макар да бе наясно, че ако иска да попадне в света на богатите и известните, ще се наложи да се престраши. Още в хотелската си стая започна да подскача в опит да си припомни стъпките от времето, когато помагаше на Елизабет да ги усвои, след като започна частни уроци с гувернантка. Сега с изненада откри, че след като вече притежава увереност, благодарение на новата си приятелка, ще си намери подходящи приятели. Ако допуснеше грешка, веднага можеше да се извини, че е от Запада. Но когато я водеше опитен танцьор, Каролина Брод танцуваше наистина добре.

— Нали нямаш намерение да ни напуснеш скоро? — попита партньорът ѝ и изви в усмивка плътните си лъскави устни.

Хрумна ѝ, че първият ѝ танц в обществото беше с ерген почти на нейната възраст. Много по-добре, отколкото със стария господин Лонгхорн, макар да беше мил и внимателен.

— Засега нямам — отвърна и многозначително го погледна.

Залата с позлатената коледна украса, гримираните лица, изблиците смях и тихият шепот, боровите клонки и бляскавите коледни звезди се завъртяха около нея. Нямахше нищо против да прекара така живота си. Щеше да е жалко да замине от града тъкмо сега, мислеше си, тъкмо когато бе постигнала нещо. Щеше да поостане още, да се усъвършенства и да се установи.

— Тук ми харесва, а и къде другаде да отида?

Грейсън я погледна в очите, изпълнен с разбиране.

— Прекарах четири години в чужбина и единствено мога да кажа, че съм напълно съгласен. Радвам се, че ще останеш. След като си приятелка на Пенелопи, с удоволствие ще те запозная с някои господа...

По-късно наистина я запозна. В края на вечерта краката я боляха от танците, а бузите ѝ бяха поруменели от комплиментите, които не спираха да ваят. Помисли си, че ако Уил Келър беше тук, нямаше да го забележи в тълпата, а той щеше да осъзнае, че е бил невероятен

глупак, след като я пренебрегна онази нощ в навеса за карети. Тази вечер нейни партньори бяха Никълъс Ливингстън, Абелард Гор и Лиланд Бушар, наследник на богатствата на семейство Бушар, производителите на напитки, който бе отпуснал ръка под кръста ѝ и няколко пъти попита кога ще се видят отново.

По-късно, докато беше в каретата, на път към хотела, Каролина щеше напълно искрено да отбележи, че е прекарала наистина весела Коледа. Улицата бе покрита с бяла снежна пелена, по която личаха единствено колелата на каретите. Внушителните къщи, построени от камъни, внесени от чужбина, украсени с какви ли не причудливи архитектурни орнаменти, преминаваха бавно покрай тях, докато пътуваха. Входовете бяха осветени, на прозорците се виждаше коледна украса. В този момент на Каролина ѝ се струваше, че ако всичко върви така, както го е планирала, Уил със сигурност ще прочете за нея във вестника и ще дойде да я потърси, вместо тя да ходи при него. Прикри устата си с ръка, за да не види никой издайническата усмивка, защото бе убедена, че ѝ предстои великолепна нова година.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Влаковете, които пристигат от запад, всеки ден докарват не само онези, които са прекарвали известно време в пограничните щати, ами и сломените души, изгубили богатството си в така наречените развиващи се градове. Вещите, които са заложили, също се отправят към Ню Йорк, за да бъдат полирани, продадени на нюйоркските бижутери и препродадени с печалба на новите милионери, които се опитват да купят класа на съпругите си. Няма съмнение, че много от коледните подаръци, които ще се раздават утре, ще бъдат с неясен произход.“

Из уводната статия
на „Ню Йорк Таймс“,
неделя, 24 декември 1899
г.

Манхатън, в който Елизабет се върна, бе коренно различен от онзи, който напусна преди три месеца. Сега никой не бързаше за никъде. По улиците не се мяркаше жива душа. Около нея цареше тишина и спокойствие и дълго се чуди дали не е умряла и дали за живота си след смъртта не се е пренесла в обезлюден Манхатън. Беше навалял сняг, по който все още не се виждаха колелата на каретите, от някои прозорци струеше светлина и хвърляше цветни отражения по бялата пелена. Не беше сигурна, но имаше чувството, че градът е изглеждал така преди век — тъмен, притихнал и безлюден. Уил я беше прегърнал през раменете, макар да не беше сигурна дали е за да я подкрепи, или за да я стопли.

— Студено ти е — отбеляза той.

Кимна му, без да отговори. Тръпнеше в нервно очакване и се страхуваше от срещата със семейството си. Не знаеше как да обясни всичко на майка си и леля си. Поддържаше я единствено присъствието на Уил. Бяха получили пари от пръстена — дадоха им много добра цена — и Уил настоя да вземат файтон. Елизабет предпочете да повървят по заобиколни пътища, да се възползват от тъмнината, защото щеше да е най-безопасно. След като видя Грейсън Хейс във влака, бе твърде уплашена и нямаше желание някой да разбере, че се е завърнала. Затова тръгнаха пеша, а и разходката щеше да ги успокои.

— Почти стигнахме — добави уверено той, макар да знаеше, че са твърде далече от Грамърси.

— Не ми е студено — промълви тя.

— Знам — гласът му бе толкова нежен, сякаш я прегръщаше, — но ще се почувстваш по-добре, когато влезем на топло.

Пристигнаха и останаха за минутка пред „Грамърси“ 17. Кафявата фасада и прозорците бяха съвсем същите, през витража на вратата се виждаше, че е тъмно. Беше очаквала някакво свидетелство, че вътре има хора, затова потръпна от ужас. Благодарение на крепката ръка на Уил намери сили да пристъпи към вратата и да извади ключа от скривалището му и да отключи.

Фоайето беше тъмно, но очите ѝ се приспособиха и веднага забеляза, че закачалката за посетители вече я няма. През отворената врата се виждаше, че в хола няма никого, но по миризмата разбра, че камината е била палена. Стисна ръката на Уил, докато се качваше по стълбите, и се изненада, че старите картини са заменени с непознати. Учуди се, че чува стъпките си, но с поглеждането към краката си разбра, че старият персийски килим, който стигаше чак до входната врата, вече го няма.

След малко откри, че и от нейната стая липсват голяма част от вещите, които я правеха уютна и приятна, но поне тапетите бяха същите, а огромното легло от махагон на повдигнатата платформа бе оправено по същия начин, по който бе свикнала да го вижда години наред. Бе точно толкова шокирана, че е отново в стаята си, където бе прекарвала толкова много дни, колкото и от присъствието на Уил. Тя го беше последвала в неизвестното, а той никога досега не беше виждал стаята ѝ. Това все още беше нейната стая.

— Уил — обърна се към него. — Радвам се, че дойде с мен.

Той я погледна с големите си очи, изпълнени с обич. Кичури коса падаха по челото му и скриваха ушите. Веждите му се смръщиха и плътните му устни потръпнаха.

— Знам, и аз.

Тя пристъпи към него и той я притисна до себе си. Подпря брадичка на гърдите му и вдигна очи.

— Дано не съм съсипала всичко.

— Нищо не си съсипала. — По лицето му плъзна усмивка. След това се наведе и докосна нежно устните ѝ със своите. Тя усети, че се стопля за пръв път, откакто слязоха от влака. Той изправи глава и тя подпря чело на гърдите му.

— Дали тя е... — Елизабет замълча, тъй като не искаше да изрече *жива*. Със сигурност не искаше да изрече и *мъртва*. Така щеше да позволи на мислите си да се втурнат към най-лошата възможност. — Добре.

— Да. — Уил я погали по челото и приглади косата ѝ назад. Отпусна пръсти на врата ѝ. — Върви да я видиш.

Елизабет стисна очи.

— Отивам — отвърна, макар да ѝ бяха нужни няколко секунди, за да събере сили и вдигне чело от гърдите на Уил с измъчена усмивка.

Той я наблюдаваше с решителност, която се предаде и на нея. Очите на Уил сякаш я пронизваха. Те ѝ напомняха, че знае кое е редно и кое не.

Откри свещи в шкафа и ги запали, а на излизане забеляза, че Уил вече се е отпуснал на леглото. Предишната нощ във влака, докато приближаваха Ню Йорк, не можа да спи. Представи си, че докато стигне края на коридора, той вече ще е заспал.

Вратата към стаята на майка ѝ, в източната част на къщата, с изглед към улицата, ѝ се беше струвала страшна, докато живееше тук. Може би тъкмо затова влезе първо в нея, вместо при Даяна и леля си Едит. Отвори вратата и пристъпи напред със същия трепет като дете, което се изправя пред най-големия си страх. Стаята беше тъмна, но много преди очите ѝ да свикнат, позна звука от дишането на майка си. Майка ѝ дишаше. Звукът бе равномерен и за момент отново се почувства като дете.

— Мамо — прошепна и посегна към ръката, отпуснатата върху кувертиурата. Беше студена, но дългите изящни пръсти ѝ бяха познати,

навремето пишеха толкова умело благодарствени бележки, съболезнователни писма, клюки и злобни забележки.

Сега вече Елизабет различи предметите и когато я повика отново, тъмните очи на майка ѝ бавно се отвориха. Не я позна веднага, въпреки че не откъсваше поглед от нея.

— Добре ли си?

В стаята имаше повече сенки, отколкото светлина, но видя, че кръговете под очите ѝ са станали пурпурни.

— Позна ли ме?

Трябваше ѝ известно време, но най-сетне майка ѝ бавно се надигна на лакти. Примигна и продължи да оглежда младата жена. Елизабет не беше сигурна дали потиска гнева си или просто не може да повярва и дали изобщо я вижда. Изминаха няколко минути и най-сетне майка ѝ заговори с глас, какъвто дъщеря ѝ не беше свикнала да чува.

— Коледа ли е вече?

— Не — прошепна Елизабет. — Още не. Чак утре. — Доплака ѝ се, но се овладя и повтори: — Утре е Коледа.

— Днес е Бъдни вечер. — Беше така ококорена, че едва ли виждаше добре.

По бузите на Елизабет рукнаха сълзи и тъй като се страхуваше, че ще се разхлипа, кимна. Плачеше за всичко, което бе искала, и за всичко, от което се беше отказала, и щеше да изостави повторно. Плачеше за мечтаното бъдеще на Уил, което включваше и нея, и бе невъзможно, ако се върнеше към стария си живот.

— Днес е Коледа, а ти си ангел, дошъл при мен с образа на Елизабет.

Елизабет се насили да се усмихне и стисна ръката на майка си.

— Не — отвърна, щом се поуспокои. — Аз съм Елизабет. Сега е Бъдни вечер, аз съм Елизабет, не съм мъртва. Всичко е било грешка. Върнах се от...

— Моята Елизабет е ангел. — Очите на възрастната жена се затвориха и тя се отпусна на възглавницата, а тъмната ѝ коса се разстла около нея. — Ангел е и се е върнала при мен.

Елизабет остана дълго край леглото и се запита какво причинява на майка си и как може да оправи нещата. Когато излезеше от стаята, щеше да отнеме и последната надежда на майка си.

Най-сетне се качи в леглото, отпусна глава на възглавницата и се запита как да каже на Уил, че не може да се върне с него в Калифорния, докато състоянието на майка ѝ не се подобри.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

„Неколцина зорки наблюдатели споменават за съюза между госпожа Уилям Скунмейкър и младата Пенелопи Хейс, а по-аналитичните се питат дали приятелството не е продиктувано от желанието на мащехата да помогне на заварения си син. Възможно ли е младият Скунмейкър отново да е влюбен?“

Из светските страници на „Ню Йорк Нюз ъв дъ Уърлд Газет“, неделя, 24 декември 1899 г.

Около полунощ на Бъдни вечер на Хенри му беше омръзнало непрестанното присъствие на охраната, поставена от баща му. Дори допреди няколко часа да му беше забавно, вече не издържаше. Те внимаваха колко шампанско пие, но още по-бдително дебнеха всяка негова крачка — беше изпил няколко чаши, вратовръзката му беше на една страна, а лъскавата му тъмна коса вече бе чорлава. Нетърпението да се измъкне вече се беше стопило, превръщайки се в неизказана нужда. Знаеше, че Даяна е в балната зала, и бе обзет от отчаяното желание да я зърне. През последния час бе обладан от мисълта, че тя не бива да танцува с никого друго.

Измъчваше се и от мисълта, че след като е някъде сред множеството, напъплило балната зала, имаше нужда от някой и друг окуражителен поглед. Та тя беше рискувала всичко за него — едва сега го осъзна и се прокле — а дори не можеше да я покани на танц. Моментът не беше никак приятен. Знаеше, че тя е някъде наблизко, сигурно бе застанала отстрани, заобиколена от социалните усойници с техните игри и злоба, трепкат с ветрилата си и подхвърлят злостни

забележки, избликнали от завистливите им сърца. Сигурно беше единствената, която излъчваше невинност. Представяше си я как въздиша по начин, от който цялото ѝ тяло потръпва.

Следващия път, когато я зърна, тя си тръгваше. Мъжът, с когото беше дошла — сигурно бившият съдружник на баща ѝ, за когото му разказа — ѝ подаде ръка и тя се възползва от момента, за да погледне назад към Хенри. Той пристъпи напред към арката, под която беше застанал заедно с хората на баща си. Очите и устните ѝ блестяха. Преди да излезе от залата, друга жена скри гледката. Косата ѝ беше украсена със зелени клонки. Пенелопи Хейс се беше отправила към него. Зад нея ситнеше мащехата му.

Той се стегна и се опита да кривне настрана, а после се престори, че е било опит за поклон. Тя държеше две чаши шампанско.

— Господин Скунмейкър каза, че вие, господа, можете да си починете — разпореди се Изабел, лъскава като златно кюлче, и пристъпи към него. Спря — по бузата ѝ се беше спуснала руса къдрица — и протегна ръка, за да оправи вратовръзката му. Щом едрите мъжаги я послушаха, тя стисна китката на Пенелопи и намигна на Хенри, преди да се ръкува с преминаваща край тях матрона и да започне да реди комплименти за изключителния ѝ избор на рокля.

Хенри се облегна на дървената каса на вратата, която разделяше балната зала от малките галерии. Погледна отново към залата, обляна в светлина, потънала в шум и блясък, и му се прииска Даяна да е до него, макар да видя как си тръгва.

— В момента нямам желание да играя игрички с теб.

— Никакви игрички — отвърна небрежно Пенелопи. Вдигна едната чаша и му даде знак да я последва. Задвижи се към галерията грациозно, а червената рокля подчертаваше формите ѝ. Хенри я последва, макар да не можеше да си обясни защо, с надеждата причината да не е единствено в изпитото шампанско. В стойката ѝ имаше решителност, която отлично знаеше, че не може да си позволи да пренебрегне. — Не разбра ли досега, че за мен това не е никаква игра?

Преминаха от едната галерия в следващата, покрай платната на старите холандски майстори, на които бяха изобразени черни плащове, черепи и наполовина пълни кани с вино. Младият господин погледна назад, където бе веселието, с надеждата никой да не е забелязал как се

измъкват. Изглежда Пенелопи, забеляза блясъка в очите ѝ над ръба на чашата и отговори, докато тя отпиваше.

— За мен обаче беше.

Тя трепна, но бързо се овладя.

— Беше забавно, Пени, за известно време, сетне престана да е интересно. Много отдавна вече нямам желание за играчки.

Обгърнатите в дантела рамене на Пенелопи се надигаха леко, докато допиваше чашата. Метна я през рамо и я разби в дървената ламперия. Едва сега Хенри осъзна, че става нещо и се опита да прикрие реакцията си. Пенелопи също не реагира.

— Мислех, че може да ти се прииска да си поиграеш отново. — Гласът ѝ беше тих, но в него прозвуча нещо, което накара сърцето на Хенри да се свие.

— Няма да стане — отвърна категорично младият Скунмейкър.

Тя се изсмя гърлено и спря на място. Наведе глава първо към ръцете си, но не това я разсмя.

— О, Хенри, нима досега не ти се изясни, че когато става въпрос за мен, първо трябва да се опиташ да разбереш ситуацията?

Неочаквано се почувства уморен. Никога досега не бе изпитвал такава умора. Искаше му се да бъде където и да е другаде, само не и тук. Едва успяваше да изрече думите.

— И каква е ситуацията?

Тя отдели всяка дума от другата и натърти.

— Трябваше да се сетя, че не гаснеш по Елизабет.

Хенри вдигна поглед към Пенелопи, но тя беше свела очи. Галерията, в която говореха, беше с тъмносини стени над ламперията и изобилстваше от картини, които според баща му би трябвало да обожава, но в действителност му се струваха мрачни и потискащи. И двамата се отдръпнаха така, че да не ги виждат от балната зала, за да говорят на спокойствие.

— Моля?

— Трябваше да се сетя — още повече, че целият град знае — че си падаш по брюнетки.

Инстинктът на Хенри го накара да отговори с шега, макар в момента да не му беше никак забавно.

— Значи си имам тип, така ли?

— Да, и план за действие.

— Да не би да намекваш, че...

— Да намеквам ли? Изобщо не намеквам. Не бих си позволила да губя времето на нито един от двамата ни с намеци.

Сега вече Пенелопи вдигна очи към него. Наблюдаваше го дръзко и с известна гордост. В очите ѝ бе стаена и ужасна злоба.

— Знам за вас с Даяна Холанд, Хенри.

— Какви ги...

— Прислужницата ви е видяла на сутринта, в стаята на Даяна. В компрометираща поза. Станал си немарлив, Хенри. С мен не беше такъв.

Господинът кимна в потвърждение на твърдението. Стисна чашата шампанско в очакване на следващия удар.

— Прислужницата ми е в кърпа вързана. Добро момиче е, не искаше да каже нищо, но всеки си има цена, а хората са готови да плащат скъпо и прескъпо за информация. Говоря за онези, които пишат във вестниците.

— Не биха публикували...

— Може да не публикуват, но може и да публикуват. Важното е, че щом разберат, веднага ще се разприказват. А приказките са лоша работа. Тогава, Хенри, приятелю, забавленията свършват за теб веднъж завинаги. А що се отнася до девойката, която и двамата обожаваме...

— Пенелопи млъкна и вместо да изкаже заплахата си, сви рамене.

— Не можеш да го направиш, Пени. — По челото на Хенри се врязаха бръчки. Бе обладан от толкова силно желание да открие Даяна, независимо къде се намираше, и да я скрие. — Това ще я съсипе.

Тя се изсмя. Смехът ѝ прозвуча висок, гърлен, съвсем същият както през лятото, когато Пенелопи му се струваше съвършеният избор.

— О, Хенри, за човек, който ме познава толкова добре, почти не ме разбираш. Даяна Холанд щяла да бъде съсипана! Та това ще бъде просто чудесно — плесна с ръце Пенелопи. — Най-сетне малко забавление. На мнение съм обаче, че ти си свършил трудната част. Просто си проправил пътя за останалите.

— Вината е моя, Пенелопи, изцяло моя. — Бе нащрек, също като някой, който не е спал от няколко дни. Едва сега разбираше, че това е шансът му да направи нещо галантно. Пенелопи беше до него, а тайната все още не бе издадена. Напомни си, че я познава, така че

можеше да измисли начин да я спре. — Искаш да накажеш мен, е, действай, накажи ме.

— О, не, искам да накажа и двамата — отвърна госпожицата и замахна с ръка. — Само че не съм лош човек, Хенри. Наясно съм, разбира се, че вината е твоя. Бъди мъж и се погрижи за всичко.

Хенри бе напрегнат от гняв и затвори очи, за да скрие разбушувалите се чувства. Трябваша му няколко секунди, докато кимне.

— Първо, повече няма да се виждаш с Даяна Холанд. Няма да е трудно, защото второто, което искам, е предложение за брак.

Преди да помисли, той пристъпи напред и застана съвсем близо до Пенелопи. Дишаше тежко и бързо. Рядко се ядосваше — това чувство беше напълно безполезно — но когато нахлуеше, го завладяваше и заслепяваше. Бе толкова близо до нея, че тя усети бликащата от него топлина. Пенелопи кокетно отстъпи към стената, вдигнала едното си рамо по-високо и се усмихна накриво.

— Никак не ти харесва, нали? — прошепна госпожицата. В очите ѝ блестяха искри и отвори устни, докато го наблюдаваше. Сините ѝ очи се стрелкаха наоколо. — Замисли се за момент, Хенри, колко по-добре е да се ожениш за момичето, с което всички искат да се събереш — колко прекрасно, весело, божествено, несравнимо и много по-желателно, отколкото сестрата на бившата ти годеница да бъде съсипана завинаги. Но аз, разбира се, ще приема всяко твое решение. — Сви рамене. — Ще ти дам време да помислиш.

Пенелопи излезе от галерията и сякаш отнесе въздуха със себе си. Там, където отиде, в балната зала, гласовете бяха станали остри, гостите бяха забравили, че е Бъдни вечер, и партито се бе превърнало в най-обикновена веселба. Вече не беше Бъдни вечер, помисли си мрачно Хенри.

Беше Коледа, но за младия Скунмейкър нямаше нищо радостно. За броени минути животът му бе смазан с един-единствен замах.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

„Коледа е, прехвърча сняг. Когато той започне да се топи и отмие грижите и преживяванията по празниците, започваме да се питаме дали онова, което ни шепти птиченцето, че Елизабет Холанд е все още сред живите, няма да се окаже вярно. Дали пък новината няма да е коледно чудо? Засега приемаме шепотът на пиленцето като най-обикновена клюка.“

Из светската
страница на „Ню Йорк
Рекорд Куриър“,
понеделник, 25 декември
1899 г.

Съгласно традицията Коледа не се празнуваше официално в семейство Ганзворт. За тях бе напълно достатъчно да приготвят купа горещ ром с масло за братовчедите от Лонг стрийт, които наминеха, а по-късно пращаха някой от младите мъже да раздадат подаръци на членовете от семейството, които живееха сравнително близо. За тях това беше ден, в който да пийнат малко повече от обикновено, типично по холандски, и да се похвалят с децата си. Онези от семейство Холанд, които се втурваха да правят коледно тържество, се брояха на пръсти. Те организираха музикални вечери в чест на Коледа за около стотина гости, а по-късно сервираха гъста супа в хола, така отрупан с поанзеции, че цветът им се отразяваше по лицата на присъстващите. Всички в Ню Йорк знаеха, че Луиза Ганзворт спазва единствено онези традиции на семейство Холанд, които харесва, а начинът, по който те празнуваха Коледа, не беше сред тях.

Госпожа Холанд и по-малката ѝ дъщеря бяха единомдушни, че може би тъкмо затова спомените на Даяна от Коледа са толкова

приятни. В този ден тя рецитираше любимите си стихотворения, гласеше се единствено за семейството си, когато се раздаваха пъстро опаковани подаръци, и баща ѝ — прекарваше времето си единствено с тези, с които му беше приятно — беше в приповдигнато настроение. Може би тъкмо затова, на двацет и пети Даяна се събуди и погледна към облените в слънце градини и я обзе оптимизъм.

Чувстваше се добре, макар да бе лошо момиче, което все още не беше получило предложение за брак.

Предишната вечер просто вкуси онова, за което копнееше, но се събуди с чувството на приятно очакване, породено от празника, и го задържа, докато се обличаше и реши. Заради присъствието на Сноудън и двамата мъжаги на приема у семейство Скунмейкър с Хенри не можаха да останат насаме даже минута, но се споглеждаха и тя усещаше любовта му. Дори се запита дали Хенри няма да намери начин да бъде пак с нея по-късно днес. Слезе в хола, за да прекара няколко минути насаме край елхата, да вдъхне боровия аромат, а ако Клер случайно беше там, щеше да я помоли да ѝ направи чаша шоколад. Влезе в хола и съзря, че шоколадът вече е направен и напълно забрави желанието си да остане сама.

— Елизабет! — извика, щом забеляза сестра си, седнала на любимото си кресло пред камината, в която трепкаха няколко анемични пламъчета.

Ръцете ѝ се стрелнаха към дантелата на врата и се плъзнаха към брадичката. Издаде още някакви звуци, напълно неразбираеми, след това се втурна към сестра си, хвърли се в краката ѝ и отпусна глава на коляното ѝ. Затвори очи и се остави първо да почувства присъствието ѝ, да се увери, че наистина е тук. Едва се сдържа да не заговори за онова, което се случваше с Хенри, защото Уил бе зад нея, седнал на старата отоманка, стиснал маша, и заради него се почувства невероятно смутена.

— Даяна! — Елизабет повдигна лицето на сестра си за брадичката и се вгледа в нея. Наведе се и я целуна по челото.

— Не мога да повярвам, че си тук! — Даяна най-сетне погледна към Уил, чиито дълги крака във вълнен панталон бяха щръкнали напред, а той бе подпрял лакти на коленете. Беше странно, но не и неприятно, че го вижда сред старинните мебели и персийските килими на семейния дом. И двамата бяха отслабнали и изглежда бяха стояли

дълго на слънце. — Колко се радвам! Тук е пълна каша, Лиз, имаме нужда от теб, знам, че е просто ужасно, че си пропътувала цялата страна...

Елизабет я прекъсна с усмивка.

— Няма ли да поздравиш Уил?

— А, да, здрасти, Уил! — Даяна се изправи и пристъпи към бившия кочияш на семейството и го целуна по бузата. — *Знам* всичко — прошепна конспиративно и усети как бузите ѝ пламват. — И мисля, че е невероятно романтично.

— Предполагала ли си някога, че ще ме видиш в хола си? — Уил беше стиснал уста, а сините му очи блестяха. Косата му беше пораснала от последния път, когато го видя, а закръгленото му лице се беше стопило. Зелените клони на елхата зад тях придаваха червеникав оттенък на косата му, а господин Холанд ги наблюдаваше от портрета над камината.

— Естествено! И... и... сигурно си влизал тук хиляди пъти досега, нали? Когато бяхме малки и...

Уил стоеше сериозно, но очите му блестяха закачливо.

— Както и да е — разсмя се Даяна, когато разбра, че той се шегува, — радвам се, че сте тук. Ами ти, Лиз, кажи ми какво да направя, защото събитията с Хенри се развиха прекалено бързо и става страшно, и...

Търпението не беше сред качествата на Даяна и бе толкова нетърпелива да чуе съвета на сестра си, че се самозабрави и смущението от Уил изчезна. Сноудън влезе през плъзгащата се врата — все още не беше смазана и скърцаше жално — и тя бързо се опомни, че не бива да говори. Завъртя се към новодошлия и радостта се стопи от лицето ѝ.

— Госпожице Даяна — започна тихо той и пристъпи към малката група. — Не исках да ви прекъсвам.

— Аз... — Думите заседнаха в гърлото ѝ. Хрумнаха ѝ няколко глупави изхода: можеше да каже, че Елизабет е някоя друга, а не сестрата, чиято смърт семейството толкова често споменаваше пред госта. Може пък той да не беше забелязал Уил и ако Даяна го разсееше, щеше да успее да се измъкне от стаята. Без да е обмислила идеите си, дръзко продължи: — Нищо не прекъсвайте.

— Така ли? — Толкова пъти го бе лъгала досега, но той не беше нито възмутен, нито изненадан, когато видя уж мъртвата сестра в хола, а Даяна бе толкова озадачена от всичко това, че изпита облекчение.

Господинът премести поглед от едната сестра към другата, докато чакаше обяснение, а проявата на тактичност накара Даяна да се почувства като отявлена лъжкиня. Изглежда беше видял и Уил, но Даяна бе твърде смутена, за да го наблюдава как ще се справи с положението. Притисна пръсти към пламналите си бузи.

— Просто не съм подходящо облечена за компания — заекна тя, за да спечели малко време.

— Не бъдете толкова официална с мен, защото откакто съм тук, обикнах семейството ви като свое. — Сноудън наклони глава и тракна с поизносените си ботуши. Сигурно се чувстваше използван от същото това семейство, което се възползваше от щедростта му и го беше излъгало.

Истината беше, че единствено Даяна знаеше, че мъката им е фалшива.

Тъкмо когато Даяна бе обхваната от отчаяние, Елизабет се изправи и застана до нея. Погали я нежно по рамото и докосването ѝ успокои по-малката сестра.

— Елизабет, тя е жива! — рече Даяна и размаха ръце, сякаш не бе и помисляла, че е възможно да се случи подобно нелогичното събитие.

Може би, помисли си по-малката сестра, ако се престореше, че е разбрала току-що, гневът му нямаше да избликне. Затова подчерта думите си със смях, в който не прозвучаха весели нотки и дори на нея ѝ се стори неприятен.

— Да — отвърна Сноудън. — Виждам.

Последва мълчание, в което Даяна се размърда притеснена и се обърна раздражена към сестра си.

Най-сетне Елизабет заговори.

— Сигурно ви се струва странно, че съм тук, след като вече бе съобщено за смъртта ми.

— Странно — повтори Сноудън. Тънките му устни се присвиха. — Не, не е странно. Истинско чудо е! Много се радвам, че присъствам на този изумителен момент. Познавах добре баща ви, Елизабет, и му дължа много. Не знам дали Даяна ви е казала...

Даяна поклати засрамено глава. Надяваше се да не спомене пред Елизабет с какво безразличие се бе отнасяла към него, че се беше представила като напълно неумела домакиня. Елизабет никога, абсолютно никога не би оставила човек, без да му обърне внимание. Интересно, какво ли мислеше за Уил, застанал зад Елизабет, все още в работнически дрехи.

— Имам акции на баща ви, които пазя от известно време — няма да ви отегчавам с подробностите, но наскоро успях да ги продам и доход да помогна на семейството ви. Надявам се няма да ме приемете за натрапник, госпожице Холанд, ако споделя с вас, че финансовото състояние на семейството ви имаше нужда от известни промени.

Елизабет пристъпи към Сноудън и стисна ръката му. Сестра ѝ усети, макар да беше с гръб към нея, че е призовала всеизвестния си чар. Слънчевите лъчи влизаха през високите прозорци и искряха в русата ѝ коса. Когато заговори, гласът ѝ беше нежен и тих, както едно време.

— Искрено ви благодаря, господин Кеърнс. Вие сте изключително мил. Знам колко много ви обичаше татко и разбирам, че искате да му се отплатите за тази обич. И аз, и цялото ми семейство сме ви благодарни.

— За мен е чест. — Сноудън стисна ръката на Елизабет и се поклони. — Ще прекаля ли, ако кажа, че хората ми са купили подаръци, които се надявам по-късно да ви раздам, и се надявам да ми позволите да заредя кухнята ви с необходимото за истинска коледна вечеря.

Даяна погледна Уил, който стоеше, без да помръдва, прибрал ръце зад гърба си, а ризата на синьо и черно каре бе в приятен контраст със загорялото му лице. Очевидно притеснението и объркването се изписаха по лицето ѝ, защото той ѝ намигна и така разсея напрежението.

— Колко сте мил, господин Кеърнс. — Елизабет отпусна ръце в неговите. Гласът ѝ бе меден. — Не мога да си представя по-приятен начин да прекараме празника...

Даяна забеляза фигура в коридора и този път сестра ѝ замълча. Премести поглед и забеляза, че жената, която не откъсваше очи от тях през полуотворената врата, се беше постарала да си прибере косата, макар в резултат да я бе разбъркала още повече. Дългата нощница,

прибрана на бюста и врата, бе с широки ръкави, разкроена и придаваше на госпожа Холанд вид — това хрумна на Даяна, преди да осъзнае колко бе сериозно положението — на полудяла певица от древногръцки хор. Дребната жена наблюдаваше сцената ококорена, очите ѝ, потъмнели като горски езера, силно уплашени.

„На това му се казва истинска изненада“, помисли си Даяна с огромно съжаление, а след това ѝ хрумна, че на двете със сестра ѝ им предстои да дават много обяснения.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

„Грандамите не прощават лесно. Някои таят обидата по двайсет години, изпълнени с омраза към съдници от обществото, но също така и срещу сестри и деца. Тяхно право е, макар някои от нас да се будят в коледното утро с надеждата тази година да се помирят.“

Госпожа Л. А. М.
Брекинридж, „Законите в
изтънчените кръгове“

Мълчанието сякаш продължи часове, макар никой да не беше сигурен. Елизабет забеляза, че майка ѝ я наблюдава от фойето и преди някой да издаде и звук, преди да си припомни какво се очаква от нея, тя бавно се обърна към матриарха на семейството. Почувства се по-обикновена и зле облечена от когато и да било. Беше в същата износена рокля — прегледа гардероба си, но старите ѝ дрехи ги нямаше — и се почувства като гола. Госпожа Холанд я наблюдаваше с отворена уста, сякаш не дишаше, и остана неподвижна до вратата. След снощното ѝ държание Елизабет си мислеше, че едва ли ще намери сили да стане от леглото. Изглежда използваше момента, за да огледа всеки сантиметър от дъщеря си. Накрая направи две големи крачки към средата на стаята и притисна Елизабет до гърдите си.

— Благодаря ти, Господи, благодаря ти, Господи — мълвеше тя.

Елизабет не помнеше майка ѝ да ѝ се е радвала толкова от дете. Минутите минаваха бързо. Госпожа Холанд стисна лакътя на дъщеря си и отстъпи назад.

— Клер! — извика тя. Силата на гласа ѝ потуши тревогите на дъщерята за здравето ѝ. — Клер, ела тук!

Клер влезе бързо, с бузи, поруменели от усилието, притисна ръка към корема си и огледа стаята. Елизабет се опита да ѝ се усмихне

окуражително и след няколко дълги секунди носът на Клер почервения, а очите ѝ се наляха със сълзи.

— Клер — започна остро госпожа Холанд. С едната ръка продължаваше да стиска лакътя на дъщеря си, а другата протегна към главата ѝ, където я отпусна с много обич. — Спусни завесите. Госпожица Холанд се върна при нас, както сама виждаш. Ще можеш да поговориш с нея по-късно. Господин Кеърнс, простете ми, сигурно ще решите, че сме странно семейство. Нали ще останете за коледната вечеря? Даяна...

Всички погледнаха по-малката сестра, която притисна ръка към дантелата на врата си, за да покаже притеснението, което издаваше, че е готова да хукне и да се скрие някъде.

— Да? — Дори рано сутринта косата ѝ не беше направена, а лицето ѝ бе просто наплизкано с вода, но сияеше с нова прелест, личеше ѝ, че е пораснала.

— Даяна, върви да помогнеш на Клер да пригответе обяд за господин Кеърнс. Погрижи се да не скучае. — Госпожа Холанд огледа стаята и прецени дали е възвърнала авторитета си. Клер вече бе спуснала завесите и стаята бе притъмняла. Точно така помнеше Елизабет хола. Не влизаше слънчева светлина и нямаше да се забележи, че китайските вази липсват или че някои от пейзажите са свалени от стените. Сега отново изпъкваха онези вещи, с които семейство Холанд се гордееше. — Ами ти, Келър?

Елизабет се паникьоса.

— Мамо, той не е виновен. Той...

— Не знам какви ги приказваш, Елизабет. — Майка ѝ я стисна по-силно и тя бе принудена да замълчи. — Интересуваше ме къде е бил Келър. Откакто замина, така и не успях да намеря човек, който да знае достатъчно за конете — продължи тя, — и държа да подчертая, че ти си виновен, задето ги продадох.

— Моля да ме извините, госпожо Холанд. — Уил погледна старата си господарка в очите, сякаш нямаше друг избор. Леко наведе глава, но така и не отклони поглед. — Знаехте, че не мога да остана завинаги.

Мигна и се обърна към Елизабет. На нея ѝ се прииска да застане до него и да покаже на всички какво изпитва, но от изражението му разбра, че не е необходимо.

— Келър, ще обсъдим въпроса по-късно.

Госпожа Холанд плъзна ръка около кръста на Елизабет и я изведе от хола. Останалите мълчаха. Елизабет усети аромата на бор, долови тихото пропукване на огъня, който Уил запали сутринта, и мерна окуражителната му усмивка, преди да излезе от стаята. След това се заизкачваха по стълбите. Познатият страх от избухливостта на майка ѝ я завладя и се почувства объркана как да обясни къде е била и какво е правила. Силната ръка на майка ѝ, която показваше, че има намерение да остане сред живите, бе истинска утеха.

Двете бяха на площадката на първия етаж, когато леля ѝ Едит надникна от перилата.

— Елизабет! — изписка тя. Стисна перилата, а тялото ѝ се устреми надолу. Пресрещна госпожа Холанд и Елизабет и прегърна племенницата си. — Как е възможно? — прошепна и я притегли до себе си.

Скулите ѝ бяха очертани под изтъняващата кожа, но бе съхранила красотата на семейство Холанд, с която бе известна на младини. Елизабет се вгледа в малките кръгли очи и разбра, че леля ѝ е останала без сили.

— Нека седнем някъде — предложи Елизабет и двете по-възрастни жени я поведоха към голямата спалня. Елизабет и леля ѝ се отпуснаха в креслата пред камината, а госпожа Холанд пристъпи към прозореца, където дръпна тънкото перде и погледна навън. Продължи да гласи дантеленото перде.

Думите не идваха. Елизабет вече си бе върнала всичко, на което бе научена, затова ѝ се струваше почти невъзможно да обясни какво я беше отвело на Запад. Леля ѝ обаче я подкани с поглед. Устата ѝ потрепна, сякаш се канеше да заплаче, и очите ѝ блестяха. Мълчанието се проточи и Елизабет разбра, че трябва да заговори първа. Започна и усети, че няма да спре.

— Не можех да се омъжа за Хенри Скунмейкър. Просто не можех. Не можех да направя тази крачка, затова трябваше да предприема нещо. Обичам Уил, мамо. — Елизабет вдигна поглед, ала не забеляза промяна в изражението на майка си. Разкритието май дойде твърде повечко за Едит и тя сведе очи. — Вече беше заминал, когато осъзнах истината. Вече знаех, че го обичам, но беше заминал и едва тогава разбрах, че не мога да живея без него. Разбрах, че не мога

да се омъжа за Хенри. Затова последвах Уил и го открих в Калифорния. Работеше в корабостроителница и спестяваше пари, за да вземе под наем земя близо до Лос Анджелис. Винаги работи усърдно, затова и беше спестил много. Беше спестил и други пари, от времето, когато работеше тук, в Ню Йорк. Имаше предчувствие къде ще открие нефт и наистина откри. Уил твърди, че е толкова много, че ще забогатеем... тогава ще можем да ти помагаме, мамо. И Уил го иска.

— О, Елизабет. — Майка ѝ въздъхна толкова тежко, сякаш някой изпусна балон. — Какви надежди имах за теб.

— Знам. — Очите на Елизабет пареха и за пръв път този ден не намери сили да погледне майка си. Огледа стаята, в която не бе влизала от дете, с огромното легло с балдахин и златистите тапети. Всъщност не беше чак толкова голямо помещение и жените бяха така близо една до друга, че Елизабет долови неудобството и объркването им. — Знам, че е така.

— Все едно баща ти говори за някой от шантавите си планове — продължи пренебрежително майка ѝ.

Едит бе готова да се намеси, но прецени, че е най-добре да премълчи.

Госпожа Холанд пак въздъхна и заговори с горчивина:

— Можеше да се омъжиш за някого.

— Можех — потвърди Елизабет, — но когато моментът настъпи, просто не ми стигнаха силите.

— Разбирам. — Майка ѝ обърна гръб на прозореца и продължително я изгледа. Прашинките играеха, осветени от нахлулите слънчеви лъчи. — О, Елизабет — изхлипа най-сетне. — Връщаш се, а вече не си ти.

— Аз съм, мамо, и отново ще бъдем богати, благодарение на Уил.

Госпожа Холанд не се трогна от тези думи. Беше започнала да клати глава и ръцете ѝ потръпваха нервно.

— Всичко това е прекалено нереално, Лизи. Не знам откъде ти хрумна идеята, че можеш да правиш каквото поискаш. Избяга. Имаш ли представа какво причини на семейството? Имаш ли представа какво причини на мен?

Гласът на Елизабет сякаш долетя от съседната стая.

— Знам.

— Няма да се връщаш в Калифорния, не и докато съм жива. Няма да се виждаш отново с Уил Келър...

— Луиза — прекъсна я Едит. Нямахте сили да вдигне очи към снаха си, но в гласа ѝ прозвуча категоричност. — Брат ми винаги е харесвал момчето, а като разделиш влюбените, няма да постигнеш нищо добро.

Елизабет бе сигурна, че думата *влюбени* причини точно толкова неудобство на майка ѝ, колкото и на нея. Последва дълго мълчание, а по лицето на майка ѝ се изписа изражение, което накара дъщерята да се усъмни дали в историята на семейството няма нещо, което крият от нея.

— О! — възкликна след известно време майка ѝ. Покри лицето си с ръце и отпусна рамене. — О, Елизабет!...

* * *

Междувременно на долния етаж в дома на семейство Холанд цареше суматоха. Даяна с облекчение забеляза, че Сноудън не е обиден от заблудата.

— Какъв вълшебен ден — обяви той, докато Даяна слизаше от стаята си, където бе свалила нощницата и се беше преоблякла в пола на плътно зелено райе и черна шифонена блуза. — Какъв късметлия съм, че бях тук при завръщането на госпожица Холанд.

— И ние сме късметлии, че сте тук и ще празнувате с нас — отвърна Даяна. Все още изпитваше чувство на вина, задето бе крила, затова се опитваше да му се реваншира. — Празненството нямаше да е същото без вас — добави, защото бе самата истина, тъй като хората от антуража му се бяха заели да подготвят истинска коледна гощавка. Бяха плъзнали из цялата къща, изтупваха старите покривки и лъскаха останалите сребърни прибори. Сложиха нови свещници, вази и възглавници на столовете.

— Понеже майка ви и сестра ви са заети, защо не уточните менюто с нас с госпожица Брод? — усмихна ѝ се срамежливо. — Поне докато не слязат другите.

— Разбира се, господин Кеърнс. — Даяна млъкна, когато забеляза фигурата, очертала се на стъклото на входната врата. Тялото ѝ

само се устреми към входа, щом разбра кой е застанал отпред. — Господин Кеърнс, бихте ли ме извинили за момент?

— Разбира се.

Даяна бързо се отправи към вратата и излезе на верандата, където на третото стъпало чакаше Хенри, в черно палто и шапка. Докато затваряше вратата след себе си, забеляза, че Сноудън не е помръднал от мястото си във фоайето.

— Наблюдават ни, Хенри. — Постара се да говори спокойно и да не се усмихва прекалено широко. Студът нахлу под тънката блуза. — Не прави нищо прибързано. — Намигна му толкова игриво, сякаш го подканяше да направи обратното.

— Трябва да поговорим — рече той.

Наблюдаваше я напрегнато, с уплашени очи, които издаваха, че не е спал. За нея раздялата им бе толкова мъчителна, сякаш някой я беше ударил, но едва сега забеляза, че Хенри е в много по-лошо състояние. Беше чувала, че когато мъжете не получават удовлетворение, им е особено трудно.

— Сега не мога, Хенри — отвърна девойката. Почувства се дръзка, защото бе застанала пред него на място, където можеше да я види всеки и дори ѝ се струваше, че долавя пулса му, когато е толкова близо до него. С всяка изминала секунда, застанала пред него, ѝ ставаше по-трудно, защото не смееше да протегне ръка и да го докосне. — Има новини, къщата гъмжи от хора. Ще забележат, че ме няма.

— Но, Даяна... — Хенри направи крачка към нея и тя едва се въздържа да не го целуне.

Сноудън бе все още във фоайето и усещаше погледа му, насочен към тях. Знаеше, ще се издаде, ако продължи да разговаря с Хенри, затова се отдръпна и отпусна ръка на бравата.

— Хенри, ела по-късно. Ела довечера. Ако останеш сега, ще ми докараш големи неприятности! — изсъска домакинята и отвори вратата, за да не му даде възможност да каже и дума повече.

Той продължи да я наблюдава, в тъмните му очи имаше толкова много желание, че тя усети как отмалява. Този поглед обаче я изпълни с безмерна радост и влезе в къщата, готова да излъже Сноудън за пореден път.

След няколко часа, след тежък разговор, Елизабет излезе от стаята на госпожа Холанд и видя Уил да я чака. Не бе застанал на място, откъдето да чуе разговора, беше близо до нейната стая, за да го види, щом излезе. Намираха се в средата на коридора, където тя го стисна за ръката и го поведе надолу по стълбището за прислугата. Тук бе съвсем тъмно, а таванът нисък. Оттук бе минавала всеки път, когато отиваше при него, когато в началото желанието бе по-силно от страха от последствията и преди да вземат решение за бъдещето.

— Какво ти каза? — попита най-сетне Уил.

— Даде ни благословията си — рече задъхано Елизабет.

Гласът ѝ се стори оглушителен. Беше изпитала такова облекчение, че майка ѝ е жива, че семейството е осигурено, но бе изтощена, след като разкри истината в дома, в който бе водила безупречен живот. Сега вече с Уил можеха да извършат желаното, защото бе разкрила намеренията си. Притисна чело в неговото.

— Аха. — В гласа на Уил прозвуча същата благодарност, която щеше да я има и в думите.

— Да. — Тя усети солените капки, потекли от очите и носа ѝ, събрали се над горната устна. — Има обаче две условия. Първото е да се оженим.

Уил я притисна до себе си. Стори ѝ се, че ще я смачка. Нямахше нищо против.

— Второто е да заминем. Майка каза, че ако някой разбере, това ще бъде краят на семейството ни. Може някой ден да ни дойде на гости, но не можем да останем тук.

Двамата дишаха бавно, едновременно. Главното стълбище проскърца под нечии стъпки и някой даде инструкции на хората в кухнята.

— Какво мислиш?

— Мисля — отвърна тя и стисна очи, — че трябва да ти купим костюм за сватбата.

На долния етаж Клер се разпореждаше как да бъде подредена масата и правеше списъци с необходимото за коледната вечеря. По-късно, на свечеряване, щеше да има млада пуйка със сос от кестени,

картофено пюре със сметана и пунш с шампанско. Щеше да има подаръци, тостове и молитви. Засега обаче Елизабет искаше единствено да остане в тъмното, притисната до Уил.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

„На всички вече е известно, че Уилям С. Скунмейкър иска да се кандидатира за кмет, макар досега единственият му мотив да бе нелепата смърт на годеницата на сина му. Напоследък доста хора виждат младежа да танцува и се носят слухове за нова връзка. Дори годеницата му да е жива, както издава появата на годещия ѝ пръстен, дали младият Скунмейкър ще я ухажва отново? Със сигурност кандидатът за кмет ще обяви награда за предполагаемите ѝ похитители...“

Из светските
страници на „Ню Йорк
Нюз ъв дъ Уърлд Газет“,
вторник, 26 декември 1899
г.

— Искам дванайсет бели рози, дванайсет бели фрезии, букет гипсофил... — Даяна Холанд замълча и се намръщи. Не беше направила списък и ето забрави какво беше поръчала сестра ѝ.

Вчера, след кратката среща с Хенри, тя изтича в стаята си, за да остане за малко сама. Тогава се натъкна на прегърнатите Елизабет и Уил и научи хубавата новина. Бе така завладяна от любовта — нейната с Хенри, на Лиз и Уил — че пожела да отиде до цветарския магазин, щом сестра ѝ каза какво иска. Все пак бе далеч по-добре, отколкото да остане вкъщи и да се държи „мило“ със Сноудън. Сега можеше на спокойствие да си мечтае какви цветя щеше да избере един ден за тях с Хенри.

Снощи той не дойде, но за нея бе достатъчно, че го е видяла, макар и за кратко, за да се съсредоточи. Цветарят Ландри бе застанал

от другата страна на мраморния плот в магазина на „Бродуей“. Вече ѝ беше казал, че днес няма много желаещи да си купят цветя.

— А, да, и момина сълза! Имате ли...

— Май ще има сватба.

Даяна вдигна поглед към огледалото над щанда. Тук имаше много огледала, а подът бе с бели плочки. Срещна любопитните очи на журналиста. В първите няколко секунди изпита неувереност, да не би господин Ландри да не долови закачливата нотка в усмивката ѝ.

— Господи Барнард, да не би да ме следите?

— Нищо подобно — отвърна той с глас, който събуди съмнението ѝ.

— И цветята не са за сватба — подчерта тя. — В дома на семейство Холанд винаги празнуваме бяла Коледа. Можете да го напишете, ако желаете.

После се обърна към господин Ландри и помоли поръчката да е готова в четвъртък сутринта.

— Не сте ли тук, за да купите цветя, господин Барнард? — попита тя, когато той я последва.

— Неочаквано открих, че ежедневната ми потребност за красота е утолена от различен източник — отвърна той и задържа вратата, за да излезе Даяна.

Навън грееше слънце, но така и не бе успяло да прогони студа. По тротоара се носеха сухи листа и Даяна се загърна по-плътно в дебелото си палто.

— На това му се казва истинско ласкателство. Много скоро ще започна да се питам дали нямате задни мисли.

— Нали не се съмнявате, че говоря напълно искрено за красотата ви.

— Не мога да ви отговоря. — Даяна наведе глава и периферията на бонето скри лицето ѝ. — Някои неща трябва да бъдат запазени в тайна, а засега смятам да запазя мнението си за вас и комплиментите ви в тайна.

— Значи ще трябва да изчакам друг ден, въпреки че имах нещо предвид. — Той намести шапка и изви тъмните си вежди.

— Сигурно!

Двамата поеха по „Бродуей“ и макар студът да щипеше, Даяна изпита истински възторг, че е в компанията на журналиста. Може би

защото знаеше, че пази по-значителни тайни, отколкото той си представяше, а никога нямаше да му ги разкрие. Господинът вървеше от лявата ѝ страна, за да я прикрива от хората, с които се разминаваха, и я поглеждаше по начин, който я караше да се съмнява, че е забелязал у нея привлекателни качества. Тя грееше, защото не спираше да мечтае за Хенри, който бе непрекъснато в мислите ѝ.

— Хайде, кажете.

— Читателите нямат търпение да научат новините ви, госпожице Даяна — продължи той игриво. — Няма ли да ни кажете поне нещо дребно? Да не би да има новини за сватба? Да не би да е свързано с господин Сноудън Кеърнс?

— Не е обожател, ако за това мислите — побърза да го увери Даяна, като си припомни колко зле се беше отразил последният репортаж на всеки потенциален кандидат.

— Така ли? Ами коледната ви вечеря?

— А — отвърна весело Даяна. Вървяха с бърза крачка. — Похапнахме пуйка с боровинки и връхчета от аспержи с препечени филийки, парникова салата с майонеза, а после пудинг от сливи.

— Не се шегувай, Даяна. Имахте ли специални гости? Да не би да е човек, чието има започва с Е?

Даяна се усмихна загадъчно. Учуди се, че е на ръба да му разкрие истината, макар да не беше сигурна дали искаше да го направи, за да няма повече подпитване, или защото щеше да ѝ е приятно да пресъздаде всичко със свои думи, или пък просто, за да манипулира читателите.

— Какви ги говорите? — отвърна спокойно.

Той въздъхна. Никога досега не го беше виждала разочарован и затова ѝ се прииска да му каже повече. Само че той беше извърнал глава настрана. Опитваше се да запали цигара, докато вървеше.

— Наистина ли няма какво да пишете? — попита го със съчувствие.

— Има — отвърна той и погледите им се срещнаха. Изглежда бе запалил цигарата, защото издиша облак дим. — Просто не искам да ги пускам.

— Защо не?

Сърцето на Даяна вече биеше по-спокойно. Възможно ли бе Дейвис Барнард да я ревнува? Чул е, че Хенри е влюбен в нея и се

готви сватба. Доста преувеличено, призна си Даяна, а и едва ли новината се беше разнесла толкова бързо, но той все пак я подпитваше за сватба и може би това щеше да обясни отсъствието на Хенри на Бъдни вечер.

— Защото новините не са в полза на семейство Холанд, а както знаеш, никога не бих написал нещо, което да нарани семейството ти. — Бяха стигнали до Източна двайсета улица и Даяна вдигна поглед, за да разбере дали изражението му няма да ѝ разкрие нещо. Време беше да се разделят, защото почти си беше пристигнала къщи. — Първата засяга Елизабет, затова те попитах първо за нея. Изглежда годежният ѝ пръстен се е появил в заложна къща някъде на Запад и сега всички говорят, че е жива.

Сърцето на Даяна препусна и тя се изсмя гръмко с надеждата да му попречи да забележи цвета, който обагри бузите ѝ.

— Щях да знам, ако беше истина — изстреля в отговор, без да има представа дали думите ѝ звучат убедително или не.

— Би било чудесно, разбира се... — отвърна искрено Дейвис. — Въпреки че заложната къща не съобщава нищо добро. Хората се питат дали тя не е жива и през какви трудности е минала. Не ми се иска да ти давам надежда, а после да я съсипя, когато се окаже, че наистина е мъртва.

— Така е. — На улицата се мяркаха хора, всички премръзнали, затова не забелязваха какво се случва между младата госпожица от добро семейство и вестникаря, спрели се на ъгъла на „Бродуей“. Неочаквано на Даяна ѝ се прииска да си е къщи. — Сигурно в „Тифани“ правят много пръстени.

— Просто слухове. Никой не знае със сигурност. Говори се обаче, че са проследили мъжа, който го е продал, и се канят да го арестуват. — Той замълча и внимателно погледна Даяна. — Сигурно отдавна сте изгубили надежда.

— А каква е другата история? — попита Даяна, обзета от страх. Ставаше ѝ студено и беше все по-неспокойна. Продължеше ли да говори за Елизабет, неволно можеше да се издаде.

— Не е толкова зле, от определена гледна точка, макар че някои са готови да кажат, че годежът на Хенри Скунмейкър и Пенелопи Хейс тъкмо в този момент...

— Какво?

Даяна изгуби способност да се преструва. Пред очите ѝ избиха петна и едва се сдържа да не протегне ръка, за да се подпре на едрото рамо на журналиста. Грамърси бе на няколко пресечки, а не съумяваше да помръдне от мястото си, от асиметричния ъгъл с високи сгради и натоварен трафик.

— И на мен никак не ми се понарава. Само че това е истината. Онзи тип Бък, който не се отделя от Пенелопи, ме информира. Братовчед ми е, макар да се срамувам да си призная и все разправам, че ми е втори...

— Скоро ли ще го обявят?

Това беше предателство. Имаше чувството, че беше изоставена сама в пустинята, на смрачаване, без вода и топла дреха. Устата ѝ пресъхна, волята ѝ беше прекършена. Сълзи нямаше, а сърцето ѝ бе празно. Реши, че новината е лъжа и си припомни изражението на Хенри, когато се появи у тях, а тя, като наивница, го отпрати. Вероятно бе дошъл да я отведе, да избягат. Сега вече нямаше никакво значение, защото бе наясно, че е страхливец.

Дейвис сви рамене.

— Всички обичат вниманието. Може би ще пусна този материал... Добра клюка е, ако съумееш да преглътнеш противното звучене...

Даяна не чу нито дума повече. Затича по Двайсета улица с всички сили, устремена напред, замаяна. Студът се вмъкна под дрехите ѝ и почти не усещаше краката си. Със сигурност обаче чуваше биенето на сърцето си. Единствено се надяваше час по-скоро да се прибере вкъщи, при сестра си, преди да се разхлипа.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

„Семейство Скунмейкър организираха великолепно парти за Бъдни вечер, на което зашеметяващата наследница Каролина Бруд се хареса на всички присъстващи. Тя се държи семпло, като достойна представителка на западните ни щати, а на естествената ѝ красота се възхитиха много от младите господа, най-вече наследникът Лиланд Бушар, обвинен от свои приятели ергени, че е танцувал с нея през цялата вечер...“

Из колонката
„Игривият галант“, в. „Ню
Йорк Импириъл“,
четвъртък, 26 декември
1899 г.

За Каролина магазините вече не бяха същите. Тристан ѝ подхвърли, че трябва да си намери шивачка. Момичетата като нея не си позволяваха да обличат готови облекла и тя бе наясно, че е точно така, още повече, че забележката не бе в негова полза. Все пак той работеше в универсален магазин и щеше да изгуби част от продажбите. В деня след Коледа най-добрите шивачки нямаше да бъдат на разположение до Нова година, както я предупреди, когато госпожицата се отби да купи блузи, аксесоари, поли и дантела на сметката на господин Лонгхорн.

Уговорката с господин Лонгхорн много я улесняваше, както призна пред Тристан, когато той попита. Възрастният господин не я разпитваше за предишния ѝ живот, но подхвърли — когато тя намекна за сестра си по време на коледната вечеря в хотела — че по-голямата госпожица Брод също трябва да получи подаръци за Коледа. Затова

Каролина влезе в „Лорд енд Тейлър“ и прегледа масите, отрупани с безценни стоки, без да почувства нито страх, нито безмерно желание — просто беше наясно, че ще получи всичко, което пожелае.

— Освен това, госпожице Брод, днес изглеждате забележително...

Каролина се обърна, за да се огледа, и си представи, че има дълъг врат, пухкави устни, премрежени очи и изглежда замечтана.

— Днес ще ми бъде необходима много помощ.

Тристан я наблюдаваше и прокарваше ръка по масата от черешово дърво. Беше с навити ръкави и кафява жилетка, брадичката му гладко обръсната.

— Днес — отвърна Тристан, — няма кого друг да обслужвам. Ти, мила моя, постигна небивал успех.

Каролина отпусна буза на рамото му. Запита се дали няма да я целуне отново. Знаеше, че не бива повече да се оставя на изкушението, но споменът продължаваше да я вълнува. Беше й много приятно да я докосват.

— Получи се, нали? — сниши глас Тристан, макар на нея да й се искаше да не повдига въпроса на обществено място. — Съмняваше се, но... на мен ми беше ясно. Онази вечер в хотела изглеждаше безкрайно уплашена. Знаех обаче какво ще стане. Затова бях наблизил. Наясно съм кога да извадя коза.

Каролина кимна отмаляла. Нямахше желание да продължава разговора.

— Преди да потърсим каквото ти трябва... — В гласа на Тристан се появи нотка, която не бе долавяла досега, затова се обърна към него. — Дамите от висшето общество, с които съм се сприятелявал, са ми отпускали по нещо дребно, когато ми се е налагало да плащам туй-онуй и никой не е забелязвал. — Замълча и извърна поглед. Зад него продавачките бързаха. — Трябва да ти призная нещо. Аз ти откраднах парите, но не знаех, че нямаш други.

Преди Каролина да прецени дали да се ядосва, или да се уплаши и да реши дали може да му вярва занапред, той се ухили и продължи:

— Виж обаче колко добре се получи накрая. Дано прецениш, че съм си изплатил дълга.

Като всяко момиче от висшето общество, сблъскало се с неприятен факт, Каролина си каза, че в момента не може да обсъжда

въпроса.

— Да не мислим повече за това — отвърна тя. После се сети за нещо приятно и се усмихна. — Искам да разгледам красивите неща, които господин Лонгхорн ще ми купи днес.

Продавачът не отговори веднага и тя се зачуди дали няма да ѝ напомни за миналото ѝ. Скоро Тристан се усмихна, разтегна устни под тънките мустачки и лешниковите му очи заблестяха.

— Добре — подчини се и ѝ протегна ръка.

Тя я пое и двамата тръгнаха напред, всеки влязъл в ролята си до съвършенство.

Каролина навлизаше в царството на фините красиви стоки и обърна внимание на облицованите в огледала колони, които поддържаха висок арковиден таван и великолепни полилеи. Навсякъде блестяха благородни метали, по които се заглеждаше навремето. Заглеждаха се и момичета като нея. Сега обаче тя можеше да си позволи всичко това, фактът личеше по вирната брадичка и небрежния поглед. Знаеше къде отиват. Момичетата на семейство Холанд бяха разказвали на Клер, а Клер, на свой ред, бе разправяла на нея. Бяха се отправили към една от частните стаи, където специалните клиентки можеха да седнат на спокойствие и да изчакат да им донесат стоките. Дори бе чувала, че поднасят сладки и шампанско. До тази сутрин дори не беше сигурна дали е добре дошла в някой от великолепните магазини. Сега обаче бе изпълнена с увереност.

Тъкмо минаваха покрай асансьорите с пъстрите стени и огромни бронзови стрелки, които насочваха купувачите към каретите, когато забеляза нещо и рязко си пое дъх, а след това се сви, все едно бе стъпила върху счупено стъкло.

— О! — ахна полугласно, та никой да не я чуе.

Между масите с вратовръзки бе застанал Уил, сякаш току-що бе слязъл от чуждестранен кораб. Пред нея бе красивият Уил със сериозни очи, косата му доста пораснала, и разглеждаше. Кожата му беше загоряла и изглежда бе преживял доста трудности. Тя усети как я завладява сладка болка и затвори очи, за да потисне нахлулите чувства. След малко се опита да ги отвори, но вдигна ръка да се скрие.

Може би наистина е чел за нея във вестниците. Вероятно е дошъл да я вземе. Все още не я беше видял, но на нея ѝ стана ясно, че не е спечелил пари на Запад. Беше с познатия ѝ вълнен панталон, със

същото широко черно палто. Животът му не беше станал по-лек, бе очевидно. Независимо от това го желаше. Желанието ѝ не си беше отишло.

— Госпожице Брод — чу гласа на Тристан.

Тя кимна, дали на него, или на себе си, не беше сигурна. Вратите на асансьора се отвориха и други купувачи минаха покрай тях на път към касите. Лина отпусна ръка. Беше ѝ по-лесно да го наблюдава, когато между тях имаше хора. Почувства се лека и ѝ се стори, че не успява да контролира крайниците си, но в тези няколко секунди осъзна какво трябва да направи. Желанието все още съществуваше, но нямаше как да го последва. Той щеше да разбере колко глупав е бил, ала тогава тя трябваше отново да слезе на неговото ниво, а нямаше да го понесе. Не можеше да си позволи да отстъпи от постигнатото.

— Добре ли сте, госпожице Брод?

— А... да — отвърна Лина. Пое напред и загърби старите желания. — Заболя ме главата, но сега вече се чувствам добре.

Служителят ги отведе до желязната врата и госпожицата установи, че е взела правилното решение. Новата ѝ приятелка Пенелопи Хейс не би се замислила дори за миг над увлечение отпреди години. Желанията ѝ бяха устремени напред. Затова пък Елизабет щеше да се остави на сантименталните чувства и да се откаже от всичко заради една мечта.

— Сигурна ли сте, че сте добре?

— Да.

Тя навлажни устни и се насили да си поеме дъх. Замисли се за господин Лонгхорн като млад и с колко млади мъже се беше запознала преди два дни и всичко онова, което заслужаваше. Замисли се за разликата между истинските целувки и въображаемите. Усмихна се немощно. Вървеше след Тристан, който даваше вид на човек, какъвто не е в действителност, и ѝ се натрапи мисълта, че е жалко, задето го познава. Наистина беше твърде срамежлива и щеше да направи кой знае колко гафа, ако се опиташе да спечели благоразположението на господин Лонгхорн без него, въпреки това вече ѝ беше противен. Много скоро трябваше да го отреже, реши, и то с твърдост, която бликаше от сърцето ѝ. Налагаше се да се държи любезно с него още малко, но истината бе, че вече нямаше нужда от продавача. Усмивката ѝ започна да угасва, но погледна Тристан и заяви:

— Всъщност, сега вече се чувствам чудесно.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

„Напоследък непрекъснато се говори за покойната Елизабет Холанд. Годажният ѝ пръстен бе открит и мнозина подхвърлиха възможността да е попаднала в ръцете на банда крадци. Ако тя също бъде открита, скоро след това ще се омъжи, независимо какви невъобразими неща са ѝ се случили, докато е била откъсната от обществото.“

Из уводната статия
на „Ню Йорк Таймс“,
сряда, 27 декември 1899 г.

— Ако някой знае причина, поради която този мъж и тази жена не трябва да сключват брак, нека говори сега или замълчи завинаги...

В помещението се понесе доволен шепот и тих смях и стана ясно, че никой няма да възрази. Подът беше покрит с бели цветчета, прозорците бяха украсени с дантела. В по-малкия хол в източната част на дома на семейство Холанд все още нямаше мебели, но пък бе съвършеното място за венчавка. Бяха внесли малкото канапе, на което седеше майката на Елизабет — възстановила се почти напълно от болестта, въпреки това все още слаба — и леля ѝ Едит, която цяла сутрин не спря да плаче и да се усмихва. Зад тях бяха застанали четиримата прислужници на Сноудън, облечени в кожени жилетки и ризи с бели яки. Близо до закритите прозорци бе застанал Сноудън, държеше Библия и приемаше задължението си изключително сериозно, зад Елизабет се беше изправила Даяна, а зад нея Клер, и двете в бяло, и двете стиснали букети момина сълза и рози, които трите момичета бяха направили същата сутрин и завързали с лавандулови панделки.

В средата бе застанала Елизабет, облечена в нова бяла рокля от шевица, която ѝ стоеше чудесно, макар да не беше шита специално за нея. На врата имаше дантела, също и под лактите, буфан ръкавите и богато набраната пола подчертаваха тънката ѝ талия. Копчетата на китките и на врата бяха облечени в коприна, като на истинска дама. Уил беше избрал роклята, защото майка ѝ забрани „мъртвата“ дъщеря да се показва дори на прозореца. Тя бе протегнала ръка и стискаше пръстите на Уил. Той не я поглеждаше, беше притихнал. Булката едва сега разбра, че бъдещият ѝ съпруг е нервен. Не го беше виждала в подобно състояние много отдавна. Беше облечен в нов, тъмнокафяв костюм с жилетка и бяла яка.

Нямаше представа как ще го възприеме, когато го види в костюм.

— Елизабет Адора Холанд, вземаш ли Уилям Томас Келър за свой законен съпруг, до когото ще бъдеш и в болест, и в здраве, докато смъртта ви раздели?

— Да — прошепна тя.

Очите ѝ бяха влажни и не смееше да откъсне поглед от Уил с широките рамене и големи сини очи, оброчени с тъмни мигли. Каква ирония, помисли си: с парите от годещия пръстен плати цветята, новата рокля и костюма, но се радваше, че Уил бе участвал в продажбата, и то не само защото се беше пазарил със собственика на заложената къща, ами беше уговорил най-добрата възможна цена. След години, след като Уил се докажеше и след като двамата станеха свидетели на промените, причинени от времето, щяха да разказват на децата си тази история. Щяха да им обяснят как една вещ, която щеше да ги раздели, им беше осигурила сватбените одежди.

— Ти, Уилям Томас Келър, вземаш ли тази жена за своя законна съпруга, за да бъдеш до нея и в болест, и здраве, докато смъртта ви раздели?

Едва сега по лицето му плъзна усмивка. Появи се веднага след като каза „да“ и щеше да остане завинаги. Пазеше пръстените им в джоба и ги извади. Бяха най-обикновени халки от жълт метал, които майка ѝ откри сред семейните реликви, и двамата си ги сложиха.

— Обявявам ви за съпруг и съпруга. Можете да целунете булката — заяви Сноудън.

Елизабет не бе спряла да мисли за този момент от сутринта. Физическата ѝ близост с Уил отдавна бе пазена в тайна и сега ѝ се

струваше необичайно и малко страшно да го целуне пред майка си и леля си. В края на краищата настъпи моментът, в който това бе напълно естествено. Не беше сигурна кога я приближи, нито кога започна целувката, но ето че устните им се сляха, меки, нетърпеливи и тя разбра, че дори да бе съжалявала за онова, което оставяше, сега ѝ предстоеше наситено със събития бъдеще, в което щеше да има всичко, което пожелаеше, а също и моменти, за които не подозираше.

Чу ръкопляскане и разбра, че мигът е отлетял. Отстъпи крачка назад и Даяна я прегърна. Горката, изглежда силите я бяха напуснали, макар да прегърна сестра си. Лъскавите ѝ къдрици се разпиляха по рамото на булката. Елизабет бе изслушала признанието ѝ за предателството на Хенри и я успокои, вдъхна ѝ кураж, увери я, че Пенелопи е измислила някой номер. Дори бе облекчена, че малката няма повече да се промъква тайно. Беше убедена, че Хенри е влюбен в нея. Същевременно бе истински скандализирана, задето Даяна е спала с него, макар самата тя години наред да се беше промъквала в леглото на Уил. Сега поне щеше да спи по-спокойно, когато се върне в Калифорния, а и нямаше да се безпокои, че Даяна ще бъде заловена.

Майка ѝ се изправи с усилие. Едит продължаваше да седи на махагоновото канапе, за да се увери, че снаха ѝ ще успее да се изправи сама. Пристъпи напред и целуна Елизабет по бузата. После се обърна към Уил.

— Познаваме се отдавна и винаги съм те харесвала — рече простичко тя. Стисна устни. Около тях, в празната стая със зелени стени и резбован дървен таван, доскоро пълна с вази с цветя, свидетелите зачакаха следващите думи на госпожа Холанд. — Покойният ми съпруг те харесваше много повече от мен. В противен случай нямаше да допусна да се случи подобно нещо. Няма да се преструвам, че съм искала дъщеря ми да сключи такъв брак, но знам, че ще бъде щастлива с теб и в пълна безопасност.

Уил я наблюдаваше сериозно и кимна с благодарност. Едва ли щеше да чуе по-добри думи от майката на Елизабет.

— Благодаря ви, госпожо Холанд — отвърна и протегна ръка.

Елизабет наблюдаваше тънката усмивка на майка си и отривистото ѝ кимване. Знаеше, че ѝ е трудно — сватбата се състоя благодарение на убедителните думи на Едит — и Елизабет ѝ беше благодарна. По-късно, във влака, реши да разкаже на Уил, че дължат

всичко на Едит и трябва да обмислят как да ѝ благодарят, когато парите от петрола започнеха да се трупат.

— Господин Кеърнс, бяхте чудесен — обърна се майката към Сноудън. Отново говореше със стария познат тон на ласкателка. — Присъствието ви ни донесе огромна радост. Всеки ден ни изненадвате с ново умение.

— За мен бе чест да извърша бракосъчетанието. Сега ви моля да ме извините — трябва да свърша нещо, а и вие сигурно искате да останете за кратко насаме, като семейство. — Сноудън стисна ръката на Уил, обърна се към Елизабет и задържа малките си очи на нея. Тя си каза, че наистина имаха късмет, задето Сноудън е с тях и по природа е кротък и благ човек. В този момент изпита топлота към него, сякаш бе от семейството. — Поздравявам и двамата ви, господин и госпожо Келър.

Той излезе, хората му го последваха и семейство Холанд останаха сами. Повечето оригинални картини вече ги нямаше, но пейзажите на бушуващи морета все още бяха запазени. В малкия хол бе съхранена атмосферата, която Елизабет помнеше от дете — това бе мястото, където в живота на възрастните се случваха интересни неща. Клер беше приготвила чай и торта. Елизабет седна до майка си на малкото канапе.

— Сноудън ще се върне в Бостън, ще ти извади брачно свидетелство и ще ти го изпрати в Калифорния. Като го изготви там, е малко вероятно някой да го забележи. О, Елизабет — промълви и отпусна ръце на бузите на по-голямата си дъщеря. — Ще ми липсваш, да знаеш само как ще ми липсваш, но трябва да заминете в най-скоро време. Колкото повече останете, толкова по-голяма е опасността да ви разкрият. Научи ли някой, свършено е със семейството ни.

Елизабет кимна и преглътна сълзите. Искаше ѝ се да каже на майка си колко много означава, че се е омъжила пред семейството си, но реши, че не е нужно. До края на годината оставаха няколко дни и щеше да ги прекара заедно с хората, които обичаше най-много. Щяха да се хранят заедно и да привикнат с мисълта, че вече е госпожа Келър. След това, на Нова година — така ги посъветва Сноудън — тъй като щели да пътуват малко хора и тогава бе най-малко вероятно някой да ги забележи, Уил щеше да събере оскъдните им вещи в два малки

куфара и щяха да се сбогуват с Грамърси за втори път и завинаги с Ню Йорк.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Тази сутрин в «Уърлд» излезе чудесното съобщение, че госпожица Пенелопи Хейс е сгодена за господин Хенри Скунмейкър. След като наскоро се разбра, че годежният пръстен, който младият Скунмейкър бе купил за предишната си годеница, покойната Елизабет Холанд, се е появил на бял свят, с право се питаме какво ще стане, ако собственичката на пръстена също изникне отнякъде...“

Из светските
страници на „Ню Йорк
Нюз ъв дъ Уърлд Газет“,
сряда, 27 декември 1899 г.

Коридорите в дома на семейство Хейс ехтяха, докато Пенелопи тичаше, притиснала кученцето до гърдите си. Беше изключително близко до всичко, което желаше, но усещаше как неуловими сили се опитват да ѝ го отнемат. Издължената ѝ сянка падаше върху черно-белите плочи на пода, под високите огледални тавани на първия етаж на Пето Авеню 670, където се издигаше колосът, наречен дом, напълно в състояние с размерите си да смаже дори самоуверено момиче като Пенелопи в някой от редките дни на неувереност. Слуховете за завръщането на Елизабет бяха съсипали съня ѝ, а преплетените тела на Хенри и Даяна бяха отровили най-приятните ѝ часове. Забелязала английския иконом в предното антре, младата господарка забави крачка и го приближи.

— Ратмил — повика го. Усещаше, че вените са изпъкнали на бялата шия, но не можеше да направи абсолютно нищо. Черните като копчета очи на Робър, бостънския ѝ териер, шареха наоколо в израз на ужас. — Къде са родителите ми?

— Доколкото знам, госпожице Пенелопи, в момента пият чай в гостната. Искате ли да...

— Не, не — прекъсна го и набута гърчещото се куче в ръцете на недоволния Ратмил. — Сама ще отида.

Отдалечи се бързо към извитото мраморно стълбище за към хола на горния етаж. На първото стъпало спря и отпусна ръка на хладната балюстрада. — Можеш да съобщиш на секретарката на мама, че след малко ще ни бъдат необходими услугите ѝ.

Никой не бе помогнал на Пенелопи да постигне желанията си, освен може би Изабел Скунмейкър, затова младата жена бе готова да насочи гнева си на всички посоки. Ратмил, икономът, беше напълно безполезен. Беше служил при няколко английски семейства с титли, преди да постъпи при семейство Хейс, и знаеше не по-зле от младата господарка на дома, че са от семействата, които отчаяно се нуждаят от иконом англичанин, който да ги научи на класа. Затова не пропускаше случай да ги погледне многозначително, но майката бе прекалено тъпа и не забелязваше, затова пък Пенелопи разбираше.

Изабел беше очарована, щом научи за годежа, но всеки път, когато правеше подарък на бъдещата си снаха, всеки път, когато изпискаше от радост и намигнеше многозначително, Пенелопи имаше чувството, че ѝ се подиграва. Беше получила онова, което искаше, но се беше натрапила, а и все още нямаше пръстен — доказателство за постигнатото. Прояви се като изобретателна манипулаторка за доброто на Хенри, както и за свое, а той дори не оцени усилията ѝ. Хенри не бе направил нито един романтичен жест, не я погледна нито веднъж. Пенелопи се чувстваше самотна, както обикновено, и вече се питаше дали има смисъл да продължава, но не можеше да потъпче гордостта си.

А гордостта ѝ бе забележителна. Същата тази гордост я накара да се изкачи по стълбите, след като повдигна оловносивата пола, комбинирана с черна блуза от органза с буфан ръкави. Влезе в малкия хол на първи етаж с изглед към булеварда, без да се опитва да прикрие лошото си настроение. Родителите ѝ се бяха настанили пред камината, а брат ѝ беше седнал до малка пластика на паун в естествен размер и пушеше цигара. Тримата я погледнаха с недоумение.

— Ааа! — извика тя.

Салончето с тежкия пурпурен и златен брокат бе мрачен, а тъмните тонове трябваше да омекотят чертите на госпожа Хейс, но се оказваше невъзможна задача. Едрото ѝ тяло беше пристегнато в зелена рокля и бял муселин, обточен с черна дантела, а тъмната ѝ коса беше вързана със зелени панделки. Облеклото не бе подходящо за жена на нейната възраст, както децата ѝ изтъкваха през смях в по-щастливи времена.

— Какво има? — попита Ивлин Хейс и остави шумно чашата. — Не прави тази физиономия, защото ще ти останат бръчки.

— Мислехме, че най-сетне ще си доволна, след като се сгоди за сина на Скунмейкър — заяви Ричмънд Хейс и кръстоса крака.

Не беше висок, на фона на двете си деца, а лицето му бе помрачено от тъмна брада и мустаци, над които шареха очички, които никога не изпускаха онова, което можеше да бъде от полза на собственика им.

Пенелопи се тръшна на кремавото канапе с тъкани възглавници и отпускна глава. Грейсън се обърна бавно и отпускна ръка на паравана от черешово дърво, преди да изпусне дима.

— И какво иска Пени? — попита саркастично той и я погледна така, сякаш бяха деца и сестра му бе избухнала за пореден път.

— Не искам повече да живея в тази ужасна къща — изсъска тя — жестоко твърдение, след като много добре знаеше колко пари е хвърлил господин Хейс за дома им. — Мразя всички.

— Защо? — попита брат ѝ, все така развеселен. Дръпна от цигарата за последен път и хвърли фасата в камината. — Та ние всички искаме най-доброто за теб.

— Всички много се гордеем с теб, Пенелопи. Такъв великолепен годеж! — Майка ѝ намигна и се опита да я погледне окуражително. — А брат ти все още не е предложил на нито едно момиче. Все се надявахме, че ще се върне с титлата лорд и някое имение, но се оказа, че няма късмет.

Грейсън извърна очи и отпускна ръка. Въздъхна шумно и пристъпи бавно, лениво към канапето, на което се беше отпуснала Пенелопи. Кръстоса крака и отпускна лакът на коляното. Жилетката на костюма с фино райе беше шита в Лондон и бе от перленосива коприна.

— Стига, мила сестричке — заговори със същия подигравателен тон. — Кажи как да те развеселим.

Пенелопи погледна брат си. Косата му беше намазана с помада и разделена в средата. Тя самата нямаше търпение тази сутрин и не позволи на прислужницата си да я срещи, затова косата ѝ бе побухнала от обикновено. Приглади я назад и погледна баща си, станал сериозен, също както когато се кани да напише чек за голяма сума. Неочаквано Пенелопи бе завладяна от спокойствие — поне се почувства по-спокойна, отколкото през деня.

— Искам сватбата да стане веднага.

— Веднага ли? — ахна майка ѝ.

Откакто Грейсън ѝ разказа, че бил видял Елизабет във влака, знаеше, че трябва да направи нещо, при това бързо. Нямаше никакво значение, че Хенри не обичаше бившата си годеница. Върнеше ли се в Ню Йорк, щяха да решат, че е редно да се ожени за нея и нямаше да има никакво значение, че сега Пенелопи е сгодена за него. Сватбата щеше да се отложи за неопределено време, а хората щяха да се настроят срещу нея. Пенелопи изпъна гръб и отпусна ръце в скута си. Огледа най-близките си един след друг и се опита да се престори на скромна. Яростта, завладяла я през последните дни, бе заменена от решителност да накара всички да ѝ завиждат.

— Преди края на годината.

— Пенелопи — започна строго баща ѝ, — не сме резервирани нищо, нямаме свещеник. Не сме предупредили никого за датата.

— Ти си Ричмънд Хейс! Ти можеш да осигуриш свещеник, а и всички ще искат да дойдат на моята сватба. Госпожа Скунмейкър вече каза, че можем да използваме вилата им в Тъксидо и да направим там парти, с което да отпразнуваме годежа. Най-добре да бъде направо сватба. Още довечера ще напишем поканите на ръка и ще ги изпратим утре! Моля те, татенце!

Родителите ѝ бяха толкова слисани, че дори не помислиха да ѝ откажат. Спогледаха се нервно над златния сервиз за чай. Грейсън заговори пръв и в гласа му нямаше и следа от ирония.

— Защо не? Ще бъде невероятна изненада, всички ще завиждат, ще бъдат във възторг и ще гледат да бъдат поканени. Така цялото общество ще бъде наясно, че сме на върха и ще разберат на какво сме способни. Видяхте ли днешния вестник? Изглежда дъртият е пробутал

няколко стари пуйки на парада и разни момичета от покрайнините се разболели. — Грейсън се изкиска и запали нова цигара. — Подобна трагедия направо плаче за събитие, което да разсее вниманието.

— Какво ще облечеш? — попита госпожа Хейс. По кръглото й лице се беше изписало пълно объркване.

— Открай време искам да облека твоята рокля — излъга с усмивка Пенелопи. — Можем да я преправим и ще ми стане.

— Аха! — усмихна се госпожа Хейс. — Защо не. Какво ще кажеш, господин Хейс. Май така ще бъде най-добре.

— Ако е изненада и се проведе извън града — не спираше Пенелопи, убедена, че ако продължи да говори, баща й ще забрави възраженията си и цялата тази дандания ще му омръзне, — няма да ги има досадните тълпи и полицейските барикади. Няма да има безкрайни статии във вестниците месеци преди събитието, няма да разказват за шаферките и какъв нюанс искали. Така ще стане много по-елегантно.

Баща й я погледна за момент и сви рамене.

— Щом така искаш и мислиш, че семейство Скунмейкър ще се съгласят...

— Разбира се. Просто чудесно! Сигурна съм, че ще се съгласят. — Пенелопи скочи и плесна с ръце.

Възторгът й се беше отразил и по лицето на майка й — беше се сдобила с нови бижута, които все още не беше показала в обществото, както дъщеря й отлично знаеше.

Грейсън погледна сестра си с възхищение.

— Тази вечер ли ще отидеш?

— Ще отидем всички, за да споделим плана със семейство Скунмейкър. А пък утре, с Хенри, семейството му и всички вие, отиваме в Тъксидо, за да започнем приготовленията. Така ще избегнем суматохата.

Като каза *суматоха*, Пенелопи намекваше за журналистите, които дебнеха всяка сватба на що-годе известни люде. Родителите й много внимаваха да постъпват както е редно и бяха готови на всичко, стига да избегнат подигравките и социалната цензура. А суматохата, за която мислеше Пенелопи, можеше да бъде създадена единствено от сестрите Холанд. Щом отведеше годеника си от града, щеше да се наспи. Щеше да се доближи много повече до онова, което й

принадлежеше по право — поне според обществото и читателите, а много скоро и пред очите на Господ.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

„Скъпа Даяна,

Веднъж ти подарих бижу, надписано «За истинската ми булка», и сега се чувствам по същия начин, дори съм много по-сигурен в правотата на тези думи. Знам, че ти е трудно да повярваш, ала онова, което ще направя ми е противно. Моля те да ми повярваш, тя не ми остави абсолютно никаква друга възможност...“

Хенри не поглеждаше настрани към профучаващия град и когато частният вагон на семейство Скунмейкър излезе от покрайнините, не прояви абсолютно никакъв интерес към реките и скования в лед пейзаж. Не беше тръгнал по собствено желание. През последните дни вършеше всичко механично. Беше се облякъл по навик, с висока бяла яка и черно сако, беше се сресал и зализал назад по познатия начин. По същия начин пишеше до приятелите си, за да ги покани за кумове, а и на продавача в „Тифани“, който обикновено го обслужваше, за да подготви халките. Мислите му бяха едни и същи. Не спираше да си повтаря, че прави нещо добро, че постъпва доблестно, че стореното от него ще спаси Даяна от позор.

Влакът наближи Тъксидо и съдбата, която му се струваше поужасна от всичко, което можеше да си представи. Опита се да напише писмо, в което да обясни причините за действията си. Даяна сигурно вече бе научила. Хората сигурно бяха започнали да клюкарстват, а майка ѝ сигурно бе започнала да плюе бившия годеник на дъщеря си, задето се жени толкова скоро след смъртта на годеницата си, а едва ли имаше представа колко болезнена и унижителна ще бъде новината за другото ѝ дете. Не можеше да понесе мисълта Даяна да научи от друг. Как само желаше да я притисне до себе си и да я увери, че го прави, за да я защити, макар да се съмняваше, че тя го иска. Никога досега не

бе постъпвал като герой и неприятно се изненада, че усещането е наистина обратно.

Бе написал писмото наум поне сто пъти. Обясняваше ѝ, че женитбата с Пенелопи е единственото разрешение, най-лесното, че така Даяна ще получи втори шанс, който обстоятелствата му бяха отнели. За момент се изкуши да ѝ каже, че винаги ще си останат любовници, но реши, че трябва да я остави на мира, за да изживее и друга, още по-силна любов. Чувстваше се като доблестен спасител, а Пенелопи му се струваше творение на чистото зло, но вече не вярваше в тези неща. Нямаше начин да предаде с думи случилото се.

Бъдещата му булка пристъпваше към него по пътеката във влака и се подпираше с ръце на кадифените седалки, за да запази равновесие, но беше грейнала така самоуверено, че едва ли имаше нужда да се обляга на каквото и да било. Беше в другия край на вагона с момиченцата, които щяха да разхвърлят розови листенца в началото на церемонията, за да им покаже новия си диамантен пръстен. Беше облякла кашмирено палто с висока яка, а устните ѝ бяха в наситеночервено, като нарови семки. Хенри я наблюдаваше как пристъпва към него и смачка писмото за единственото момиче, което можеше да нарече истинската си булка. Повече нямаше какво да каже.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Полицейските участъци получават анонимни сигнали от хора, които твърдят, че са видели Елизабет Холанд на най-различни места: месарница на Лъдлоу стрийт, моста «Бруклин», в карета в парка, облечена като за езда, нахлушила цилиндър. Това хвърля допълнителни съмнения върху нелепите слухове, че все още е жива.“

Из първа страница
на „Ню Йорк Импириъл“,
неделя, 31 декември 1899
г.

На централната гара цареше истински хаос, наоколо щъкаха мъже и жени в тежки зимни палта, натоварени с багаж. Чакалнята с редиците дълги лъскави пейки бе претъпкана, разнасяха се информационни съобщения, хора се провикваха с надеждата да открият изгубили се членове от семейството. Денят беше натоварен, затова Сноудън настоя да тръгнат. Хората, които работеха в града, бързаха да се приберат при семействата си, а онези, дошли да изкарат пари, ала профукали всичко тъкмо преди настъпването на великата Нова година, се връщаха по домовете си, притиснати от срам. Веселяци от крайните квартали се стичаха в града. Хората бяха отделили повече време за сбогуване и сега трябваше да бързат. Госпожа Холанд предупреди Уил и Елизабет да бъдат дискретни, по никакъв начин да не привличат вниманието към себе си, но новото семейство Келър, озовали се сред хаоса на заминаващи и пристигащи, не успяваха да скрият усмивките си и се държаха за ръце.

Новата година почти беше дошла и животът ги очакваше. Този път заминаваха убедени, че всичко вкъщи е наред, благословени от

роднините на булката. „Аз наистина съм булка“, помисли си Елизабет, докато едрата ръка на Уил стискаше нейната малка и я водеше през множеството към влака. Той се обърна и се усмихна — нямаше причина, реши тя или може би всичко бе причината — а тя се засмя. Отметна глава и качулката ѝ се смъкна. Вдигна ръка и докосна главата си, защото бе сложила шапката в багажа и сега косата ѝ беше покрита само с дантела. Пусна ръката на Уил и спря, за да вдигне качулката. В същия момент чу някой да я вика — беше старото ѝ име, с което беше свикнала — и се обърна.

— Госпожице Холанд, госпожице Холанд!

Обърна се, все още усмихната, сърцето ѝ беше изпълнено с радост. Едва тогава си спомни, че никой не бива да я вижда. Тълпата се беше разделила и неколцина мъже в сини униформи пристъпиха към нея. Усети ръцете на Уил отзад — едната на ребрата, другата на рамото. Вдъхна мириса на чистата му кожа, когато бузата му докосна нейната.

— Тичай — прошепна той. — Тичай бързо. Тичай, за да хванем влака. Зад теб съм.

Едва в този момент осъзна, че трябва да се страхува, а в следващия я обзе ужас. Той стегна гърлото ѝ, пропълзя по гръбнака. Обърна се отново към перона, където чакаше тълпата, и се гмурна в множеството. Отвсякъде я притискаха тела, но тя упорито напредваше. Паниката я носеше напред, когато чу крясъците, по-високи и по-гневни:

— Спри!

— Стой!

— Не мърдай!

Продължи да тича дори след като чу виковете. Бяха толкова силни, че за момент си помисли, че някой крещи до ухото ѝ. Бяха ужасни, чуваха се отново и отново и продължаваха да звучат, докато всички наоколо не застинаха по местата си. Тя се обърна, този път бавно и понечи да се върне към мястото, от което се разнасяха. Не се интересуваше, че качулката се е смъкнала, защото ръката ѝ бе притисната към устата.

Промъкваше се бързо към мястото, където за последно беше докоснала Уил. Беше обзета от ужасно чувство, когато го съзря. Лежеше на земята и ризата му беше разкъсана. Около него се

разливаше локва кръв. Мъжете в сини униформи бяха все още там, този път зад стена от вдигнати оръжия. Подуши кръвта, още преди да коленичи до него, преди да усети, че се задушаваше от миризмата и собствените си сълзи.

— Уил — промълви тя.

Затворените му очи потрепнаха и младата жена забеляза, че са изпълнени с ужас. Потърси я и стисна ръката ѝ. Знаеше, че я вижда, защото страхът изчезна от очите му.

— Обичам те — прошепна той.

— Обичам те — отвърна тя.

— Обичам те — повтори той, все така убедено.

На нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да повтори думите и не спря да ги изрича. Никога нямаше да разбере колко пъти ѝ е казала. Бе до него не повече от няколко секунди, макар да не беше сигурна и в това. Не можеше да повярва, защото мигът изглеждаше напълно нереален. Спомняше си, че видя как очите му се затварят и в същия момент някой я прихвана. Роклята ѝ беше попила кръвта, тя беше отмаляла и нямаше сили да каже нищо. Груби мъжки ръце я поведоха нанякъде през тълпата. Чу името си — старото име — повтаряха го отново и отново.

Питаха я дали е добре. Искаха да разберат какво са ѝ сторили. Само че пред очите ѝ притъмня. Елизабет се отпусна и потъна в чернота.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Семейството на Уилям С. Скунмейкър Ви кани по специален повод в Тъксидо Парк на 31 декември 1899 г. Шест часа вечерта“

В неделя Пенелопи бе така напрегната от очакване, та дори нямаше сили да се усмихне. Трябваше да бъдат подготвени изключително много неща и снощи не спа повече от час. Шивачката от Ню Йорк все още доизкусуряваше роклята — старата дантела на роклята на майка ѝ, сега бе обсипана с нови перли и стеснена. Роклите на шаферките бяха от сватбата на Изабел, също преправени набързо. Жалко, че не можа да поръча от Париж нещо ново, което да подчертае най-хубавите ѝ черти, и партито нямаше да блести с желаното великолепие. Всичко това сега нямаше значение. Гостите се бяха събрали, масите бяха подредени, а семейство Холанд не бяха поканени на сватбата на годината. „Последната велика сватба на деветнайсети век“, повтори тя изрече, който Бък подхвърли на неколцина репортери. През новата година, мислеше си Пенелопи, щеше да е госпожа Скунмейкър, а Даяна можеше да я посещава колкото пожелае.

Отсега предусещаше момента — предстоеше, очакваше я в края на посипаната с розови листенца пътека — всичко щеше да приключи. Менюто беше уточнено, а украсата направена под бдителните очи на Бък. Поканите, доставени на двайсет и осми от специални куриери, обещаваха тайна сватба за най-отбрани гости и се бяха превърнали в най-изключителната притегателна сила за нюйоркското общество. Седмицата беше скучна, предимно заради празника, и всички щяха да си седят вкъщи, докато мине Нова година, а след това щяха да отпътуват за екзотични места, като Италия и Египет. Това обаче бе неочаквано вълнение. Днес щяха да присъстват на едно от любимите си места, за да станат свидетели на брака на две от най-видните имена,

а утре щяха да ги посрещнат онези, които не бяха поканени с анекдоти за сватбата на Скунмейкър и Хейс.

Непоканените бяха на партита в Лейкуд и Уестчестър и планираха как да прекарат Нова година в очакване на телеграми, които да им разкажат какво са пропуснали. Щастливите поканени бяха насядали в очакване. Пенелопи беше гримирана, кръстът и краката ѝ обгърнати от шифон в цвят слонова кост. Дантела обгръщаше остроото деколте на роклята, на китките имаше дантелени набори, украсени със същите цветя, забодени и в тъмната ѝ коса. От бялата шапка се спускаха много метри валенсианска дантела. Музиката вече звучеше. Тя погледна шаферките — нейни братовчедки и братовчедки на Хенри, събрани набързо, също като горката Прудри, която очевидно се чувстваше некомфортно в роклята в пастелен цвят. Беше поканена и Каролина Брод, която не успяваше да прикрие гордостта си и имаше вид на сравнително богато момиче. Едва когато всичко свършеше, щеше да се усмихне доволно.

Бък беше в черен костюм, личеше му, че е недоспал, въпреки това бе грациозен, както винаги. Беше подредил момичетата и те очакваха сигнала му, за да тръгнат по пътеката към олтара. Всички — с изключение на Прудри — бяха във възторг, че са избрани, и очакваха с нетърпение повикването. Пенелопи не желаше да среща погледа на нито една от тях. Просто изчакваше момента, когато и последният бледосин шлейф щеше да излезе, за да може най-сетне да си поеме дъх. Обърна се към Бък и изчака да огледа лицето ѝ, за да се увери, че е свършено. Той спусна воала и го оправи. Мускулите на лицето му се разтегнаха в усмивка за пръв път този ден.

— След днешния ден ще престанат да наричат булките красиви. Ти просто вдигна летвата недостижимо високо — обяви приятелят ѝ.

Тя също се усмихна, широка, доволна усмивка, която знаеше, че ще трябва да заличи от лицето си, преди да тръгне към олтара. Все още не се беше овладяла, когато чу първите акорди на музиката, възвестяваща появата на булката. Бък ѝ даде знак да тръгне и тя пое напред.

Всички присъстващи се обърнаха към нея. Пенелопи ги виждаше през дантелата, готови да ахнат, притиснали ръце към гърдите си. Нямаше представа дали върви бавно или бързо. Почти не чуваше музиката. Разстоянието до олтара ѝ се стори невъзможно дълго, но бе

наясно, че ще бъде там всеки момент. Хенри бе застанал неподвижно, без да крие колко е нещастен, облечен в лъскав черен фрак, напълно наясно с гениалния ѝ план. Щеше да си спомни колко си подхождат двамата, да разбере, че Даяна Холанд е била просто едно развлечение. Булката пристъпи до олтара и забеляза, че няколко от лицата са се обърнали настрани. Стори ѝ се необяснимо да се озъртат в посоката, от която беше дошла.

Свещеникът започна церемонията, а балната зала в Тъксидо жужеше. Тя забеляза, че Хенри на няколко пъти се обърна назад, откъдето се носеше тих шепот. Тогава Пенелопи протегна ръце и стисна пръстите на Хенри. Преподобният все още не беше стигнал до тази част, но това бе израз на нетърпението ѝ, той забеляза и ускори церемонията. Сърцето на Пенелопи блъскаше с такава сила, че дори не забеляза как е отпуснал ръце Хенри.

Пенелопи никога досега не бе обръщала особено внимание на предчувствията, но бе убедена, че гостите говорят за Елизабет Холанд. Беше се върнала и те се питаха дали булката не би искала да разбере, преди да се врене в любов и вяност на годеника ѝ. Младата жена се напрегна и зачака размяната на пръстените. Беше готова да скочи предизвикателно срещу всеки, осмелил се да прекъсне сватбата. Страхливците живееха, следвайки наложени правила, както ѝ беше добре известно. Пенелопи реши, че ако остане неподвижна и не обръща внимание на шума, гостите ще се почувстват длъжни да замълчат.

Щом усети благородния метал да се плъзва на безименния ѝ пръст, каза „да“, и без да чака Хенри, вдигна воала и пристъпи към него. Той вече беше казал „да“, почти беше сигурна, макар да нямаше вече значение. Никой не помнеше подробностите от сватбите, а и важното беше да пристъпи към него и да го целуне. Докосването на устните му бе безжизнено също както на ръцете, но тя се опияни при мисълта, че целува съпруга си Хенри.

Двамата се обърнаха към гостите и украсата от бели цветя и кремави венци. Последва дълго, неловко мълчание. Пенелопи забеляза, че секретарка на майка ѝ нервно е застанала в задната част на залата, стиснала здраво ръце. Диамантите на хората от тълпата блестяха, очите им искряха. Забеляза как Бък се приближава до секретарката, сякаш за да я скрие от очите на останалите, и пръв започна да ръкопляска.

Тогава всички се обърнаха, отначало бавно, после по-бързо към булката и младоженеца. Някои от тях също последваха примера на Бък и заръкопляскаха, а други понечиха да се изправят. Бяха необходими няколко минути, докато гостите си припомнят правилата за приличие и всички заедно заръкопляскаха. Сякаш представителите на най-добрите семейства на Ню Йорк се бяха самозабравили за момент и едва сега се досещаха, че присъстват на прекрасно, трогателно събитие. Старите матрони зарониха сълзи. Най-сетне младата жена бе успяла да привлече вниманието им и в този момент бе сигурна, че е звездата.

Светът отново си беше дошъл на мястото и най-сетне се осмели да си поеме дълбоко дъх. Всички ръкопляскаха и повтаряха колко били красиви младите, съвършена двойка и как сватбата им доказвала, че истинската любов съществува. Очите ѝ се навлажниха, докато оглеждаше гостите, изправили се на крака, и усети благодарност към всички, станали свидетели на триумфа ѝ.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

„Елизабет Адора Холанд бе открита жива. Изглежда е била отвлечена от бившия кочияш на семейството. Младият мъж очевидно е бил силно увлечен по нея, докато е работел за семейство Холанд и имал намерение да я отведе в Калифорния. Не е била продадена в робство, както се притесняваха читателите. Младият мъж бе убит, докато се опитваше да избяга с младата дама от централната гара. Госпожица Елизабет Холанд бе върната при семейството си. Все още е в шок и днес няма да даде интервю.“

От специалното
вечерно издание на „Ню
Йорк Импириъл“ неделя,
31 декември 1899 г.

Минаваше полунощ, Нова година беше дошла, а плачът и риданията в дома на семейство Холанд най-сетне бяха утихнали. Жените седяха на голямата, износена дървена маса в кухнята, обгърнати от потискаща тишина. Кухнята не беше от стаите, в които прекарваха времето си, но сега им се стори най-тайното място в дома. Тук бе най-малко вероятно някой да ги открие. Тази вечер Даяна за пръв път видя майка си да приготвя гъста супа. Беше я направила уверено и сипа на голямата си дъщеря. На няколко пъти настоя Елизабет да я изяде и Елизабет на няколко пъти вдигна лъжицата към устата си, но съдържанието в чинията ѝ така и не намаля. Даяна наблюдаваше сестра си, подпряла се на лакът на масата. Беше плакала така сърцераздирателно, че останалите имаха чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне.

Едит не можа да издържи и се прибра в стаята си, за да не я видят племенничките ѝ как плаче. Даяна усещаше единствено празнота. Нямаше представа, че някога ще открие края на празнотата. Имаше чувството, че всичко хубаво и истинско е заличено от този свят. Всичко бе съсипано, смазано, разпиляно.

— Елизабет, трябва да се храниш. Трябва да поспиш — настояваше майка ѝ.

Даяна не помнеше кога за последен път някой бе проговорил. Може и да беше преди часове, а може и преди секунди. Какофонията от песните и виковете на веселящите, които си тръгнаха от служба, и звуците от унгарския селски бал в Медисън Скуеър Гардън вече бяха утихнали.

Полицайте доведоха Елизабет вкъщи, горди и доволни от стореното, Даяна я заведе на горния етаж и я изкъпа във ваната. В онзи момент сестра ѝ не беше в състояние да направи нищо, а и сега все още не беше на себе си. Бяха я увили в одеяло, но продължаваше да трепери. Мълчеше дълго, преди да отговори на някой въпрос, а ако събереше сили, изричаше единствено „Не мога“.

— Елизабет — продължи бавно майка ѝ, — може и да не можеш, но се налага. Вече всички знаят, че си се върнала и никой няма да прояви разбиране за любовта ти към Уил. Не бива да научават.

Кафявите очи на Елизабет бавно се вдигнаха към майка ѝ. Тя мигна, отвори уста, но не каза нищо. На Даяна ѝ се прииска майка ѝ да престане да нарежда. Беше наясно, че дори в момента госпожа Холанд не може да спре да мисли за социалното си положение.

— Хората са решили, че си била отвлечена, Елизабет. Ще продължат да го вярват, а ние няма да ги разубеждаваме. Семейството ни страда достатъчно, мила. Дори повече от достатъчно. Ще изгубим всичко, ако разберат какъв ти е бил Уил. Каква си му била ти. Какво сте направили. Разбираш ли ме?

Елизабет погледна майка си с празен поглед. Измести бавно очи към Даяна. Сестрите останаха загледани една в друга няколко секунди, после Даяна стисна устни при мисълта за студената пресметливост на майка ѝ. Свъси вежди и поклати глава, за да покаже на Елизабет, че я разбира и ѝ съчувства.

— Тя разбира — изрече Даяна, като говореше вместо сестрата, която отказваше да промълви и дума.

— Добре. Не ми се иска да е така, любимо дете, но няма друг начин. — Госпожа Холанд подпря малките си сбръчкани ръце на масата и се изправи. — Ще те крием известно време, но след това се налага да започнеш да се виждаш с хората. Ще трябва да се преструваш на щастлива, че си се прибрала. Добре че обществото ни е толкова любезно. Никой няма да те разпитва какво си преживяла. Но и ти не бива да им даваш повод да се чудят какво става.

Даяна наблюдаваше сестра си. Елизабет беше рошава и изглежда нищо от казаното не я интересуваше. Почти нищо от онова, което им се беше случило, нямаше значение в момента, помисли си Даяна.

Майка им приглади черната си рокля и въздъхна.

— Няма да те притискам да се омъжиш отново, скъпа Елизабет — продължи тя. — А и Хенри Скунмейкър вече се е оженил за приятелката ти Пенелопи Хейс. Всичко се случи прекалено бързо и неусетно същата вечер. Денят беше наистина странен.

Даяна научи новината за сватбата на Хенри спокойно. Нормално бе в този жесток свят Хенри да избере момиче като Пенелопи. Щеше да остане шокирана, ако някой ѝ съобщеше, че отказва да се ожени за Пенелопи и си повтаряше, че е истинска благословия, че двамата са решили церемонията да се състои толкова бързо. Сви се с надеждата Елизабет да не е забелязала. Сестра ѝ и без това си имаше достатъчно грижи, само разбитото сърце на Даяна ѝ липсваше.

— Трябва да поспя — заяви неочаквано майка им. Вдигна пола и тръгна към вратата, без да ги погледне. — Постарай се сестра ти да не се втренчва в стената цяла нощ, Даяна. Накарай я да си легне — добави и излезе.

Двете останаха заслушани в проскърцването на стълбите, докато майка им се качваше в стаята си. Даяна затвори очи и въздъхна. Чувстваше се напълно изтощена, но усещаше, че никога няма да заспи. Предположи, че Елизабет изпитва същото. Отвори очи и забеляза, че сестра ѝ я наблюдава, а в изражението ѝ се е появило нещо ново. Даяна примигна и щом разбра, че напрежението ѝ не се е стопило, пристъпи към Елизабет, отпусна се на дървения под до нея и положи глава в скута ѝ. Прегърна я през кръста.

Лицето на Елизабет беше загоряло, когато се върна в Ню Йорк, а сега изглеждаше преbledняло. Нямаше сили и дори най-лекият полъх на вятъра щеше да я събори. Даяна бе наясно — няма какво да каже, но

усещаше, че като се притиска в нея, топлината ѝ може да я успокои. Затвори очи и остана така.

Поседяха известно време и най-сетне Елизабет попита:

— Наистина ли обичаш Хенри?

Даяна остана толкова изненадана, че сестра ѝ говори напълно смислено, та отначало не разбра въпроса.

— Обичаш ли го, колкото аз обичах Уил? — уточни тя.

По-малката сестра дори не осъзна, че въпросите и погледът на Елизабет накараха сърцето ѝ да затрепка от копнеж, не усети, че мисълта за Хенри не събуди нито гняв, нито отчаяние, а я изпълни с непреодолимо желание. Този копнеж бе първото чувство, което изпита, откакто чу за ужаса, сполетял Уил. Разбра, че ако успее да потуши това чувство по някакъв начин, независимо как щеше да се отрази на достойнството ѝ, бе готова да го стори.

Даяна затвори очи и кимна в опит да не се разплаче отново.

— Да — отвърна най-сетне.

Елизабет я погали по косата, приглади бавно немирните кичури. Никога досега не се беше чувствала толкова близка със сестра си.

— Значи трябва да ти го върнем — прошепна Елизабет и се наведе, за да прегърне сестричката си.

Навън светът бе притихнал, потънал в мрак. Беше навалял нов сняг, а всички в Грамърси, по Пето авеню и извън центъра, където лекият безгрижен живот бе просто химера, се бяха прибрали. Нова година беше настъпила, но заобикалящият ги свят изглеждаше нереален.

Издание:

Ана Годбърсън. Ключи

Американска. Първо издание

ИК „Ентусиаст“, София, 2010

Редактор: Велислава Вълканова

Коректор: Александра Худякова

ISBN: 978-954-865-727-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.